

MADE POPULAR ON

wattpad

MUST DATE THE Playboy

By notustarandomgirl
JHINA DELOS SANTOS

Love can
make you do
things you
never thought
was possible.

Hèn hò với kẻ đào hoa

Imma Delos Santos

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MADE POPULAR ON

Wattpad

MUST DATE THE Playboy

By notjustarandomgirl
JHINA DELOS SANTOS

Love can
make you do
things you
never thought
was possible.

Table of Contents

[HẸN HÒ VỚI KẺ ĐÀO HOA](#)

[Giới thiệu](#)

[Chương 1: Chàng Playboy](#)

[Chương 2: Kế hoạch](#)

[Chương 3: Thổ lộ](#)

[Chương 4: Cuộc ẩu đả](#)

[Chương 5: Kế hoạch làm nàng ghen](#)

[Chương 6: Trốn học](#)

[Chương 7: Nụ hôn?](#)

[Chương 8: Gặp lại bạn cũ](#)

[Chương 9: Đối đầu](#)

[Chương 10: Cô say rồi!](#)

[Chương 11: Bánh quy sô cô la](#)

[Chương 12: Chiếc váy đen](#)

[Chú thích](#)

Giới thiệu

“Tôi biết mình không phải là kiểu con gái mà anh hay giao thiệp. Tôi không gợi cảm, không hấp dẫn và cũng không hài hước. Tôi đơn giản, tẻ nhạt và cũng chẳng có sức quyến rũ. Điểm tốt duy nhất của tôi có lẽ là trí tuệ, thứ mà mọi người cảm thấy thấy nhàm chán. Nhưng tôi vẫn phải hỏi anh điều này...”

Tôi hít thở thật sâu và thu tất cả dũng khí lại, tôi phải nói những lời mà tôi thậm chí chưa từng nghĩ rằng nó sẽ phát ra từ miệng mình. Tôi chỉ hy vọng mình đang làm điều đúng đắn và nó sẽ là cách giải quyết tốt nhất mọi chuyện.

“Anh Zachary Anderson, tôi có thể làm bạn gái anh không?”

Chương 1: Chàng Playboy

~ Một ngày trước khi thổ lộ ~

Hôm nay là một ngày thứ ba bình thường ở căn tin khi tôi đang thích thú đọc sách, quyển Bước ngoặt đáng nhớ của Nicholas Sparks. Trường của chúng tôi được coi là một ngôi trường tư nhân có danh thế nhất ở thành phố New York. Ngôi trường này được biết đến bởi nó chỉ dành riêng cho con trai và con gái của những người giàu có nổi tiếng. Bạn có thể tưởng tượng ra phần nào cái cách sống mà tôi chịu đựng mỗi ngày tại nơi đây; những tên bắt nạt, những kẻ ham mê địa vị xã hội, những kẻ đâm sau lưng người khác cùng những nhân vật nổi tiếng, và bạn biết đấy, về cái khung cảnh của một ngôi trường trung học điển hình, chẳng hạn như Gossip Girl này, trừ việc đây không phải là phim truyền hình. Ngồi cạnh tôi bây giờ là cô bạn duy nhất và thân nhất của tôi, Chloe.

Charlotte Loise, còn được biết đến với cái tên Chloe, là con gái của một trong những nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất thế giới. Tôi muốn nhấn mạnh rằng Chloe là cô gái được yêu thích nhất và xinh đẹp nhất tại ngôi trường này. Cậu ấy có sức cuốn hút, duyên dáng, tài năng, vô tư và rất ư là sành điệu. Không có gì đáng ngạc nhiên khi tất cả các chàng trai ở trường đều muốn được hẹn hò cùng cậu ấy, không kể đến người mẫu và những nhân vật danh tiếng bên ngoài trường học.

Chloe là người bạn chân thật. Cậu ấy luôn luôn để ý đến tôi. Cậu ấy dạy tôi trở nên mạnh mẽ, biết kháng cự khi cần thiết và làm sao để trở thành một cô gái thật sự hấp dẫn. Dù tôi đã cố thử nghe theo lời cậu ấy, nhưng tôi vẫn không thể trở nên như vậy được. Tôi khác. Tôi là một cô gái rụt rè, hay giấu mình sau những quyển sách. Thậm chí tôi còn không có nổi một cuộc nói chuyện dài với các chàng trai, à ngoại trừ Nathan, và tôi là một "Quý cô đạo đức". Tôi luôn tuân thủ theo đúng quy định, ngay cả khi đó là việc mặc đồng phục một cách khuôn phép.

Thế đấy, tất cả những cô gái ở trường chúng tôi đều vận đồng phục một cách thời trang nhất. Đa số họ làm cho chiếc áo sơ mi ngắn hơn, thay những chiếc nơ bằng cà vạt và nới lỏng áo polo. Dĩ nhiên, bọn họ đều bắt chước Chloe, nổi tiếng là người tiên phong trong xu hướng thời trang.

Mọi người đều kì vọng tôi sẽ giống Chloe, rằng tôi nên hành động và ăn mặc như cậu ấy chỉ bởi chúng tôi là bạn thân, nhưng tôi lại nghĩ mình và cậu ấy đối lập nhau. Tôi buồn tẻ, dè dặt và nhát nhẽo. Điểm chung duy nhất của chúng tôi chính là cả hai đều giàu có.

Nhưng cho dù Chloe nhận được sự chú ý còn tôi nhận được sự thương hại, thật sự tôi vẫn không bận tâm tới điều đó. Cậu ấy còn hơn cả một người bạn tuyệt vời nhất, giống như một người chị, và tôi chưa bao giờ ganh tị với cậu ấy. Cậu ấy thật sự xứng đáng với những gì cậu ấy có ở hiện tại, và tôi không muốn đánh cắp ánh đèn sân khấu từ cậu ấy.

Chloe luôn sẵn lòng ở bên cạnh tôi. Khiến tôi giống như một em gái bé bỏng luôn cần được bảo vệ và chăm sóc. Tôi vẫn nhớ cái ngày chúng tôi trở thành bạn bè của nhau.

Khi chúng tôi học lớp 9, những kẻ ngang tàng ích kỉ đã nhắm vào tôi, nói học sinh khóa trên thì đúng hơn. Vì ở trường không có bất cứ đứa trẻ bình thường nào, nên học trò thông minh luôn luôn bị đem ra ức hiếp. Nhưng may mắn thay, nhờ có Chloe, cậu ấy đã cứu thoát tôi khỏi những cô nàng ích kỷ kia và quyết định tôi phải dính chặt với cậu ấy để không ai có thể bắt nạt tôi. Kể từ ngày ấy, không ai làm những chuyện như thế với tôi nữa.

Tôi nợ Chloe mọi thứ, nếu không có cậu ấy, tôi vẫn đơn độc và chẳng có ai để truyện trò. Để đền đáp, tôi hứa sẽ làm tất cả mọi thứ để khiến cậu ấy hạnh phúc và hài lòng, ngay cả khi đó là

những ý tưởng xuân ngốc và khập khiễng nhất.

“Cậu trông thật hạnh phúc.” Tôi nhận ra Chloe đang cười khúc khích trong khi đọc thứ gì đó trên điện thoại của cậu ấy.

“Ừ, là Greg. Tụi mình đang hẹn hò.” Cậu ấy trả lời một cách niềm nở.

Greg Tailer là một người mẫu và cũng là bạn trai của Chloe. Họ quen nhau được ba tuần. Và tôi có thể đoán được rằng cậu ấy thực sự hạnh phúc với anh ta. Tôi chỉ mong rằng mối tình này không kết thúc như những lần trước. Tôi thật sự rất không thích khi các chàng trai rời bỏ cậu ấy mà không có lấy một nguyên do tử tế.

“Được rồi, cậu luôn đắm chìm trong hò hẹn, đúng chứ? Không nói đến chuyện lúc nào cũng cúp học chung với anh ta. Lần này có điều gì khác?”. Tôi tò mò thắc mắc.

“Tình yêu sẽ khiến cậu làm nên những điều mà cậu đã chẳng bao giờ nghĩ rằng có thể Tori ạ.” Cậu ấy trả lời với đôi mắt chứa những tia sáng.

“Cậu lấy nó từ bài hát ra phải không? C’mon Chloe, học sinh cúp học vì rất nhiều lý do nhưng tình yêu ư? Thôi cho mình xin.” Tôi kết thúc với tiếng cười.

“Này, thôi gắt gỏng đi, giá mà cậu làm theo những gì tớ dạy thì tình yêu sẽ đến cầu xin dưới chân cậu cho xem.” Cậu ấy nói khoác. “Tiếng gọi tình yêu, chàng hoàng tử quyến rũ của cậu đang đến đây.” Chloe nói trong khi chỉ trở ai đó phía sau lưng tôi với đôi môi cậu ấy. Khi nhìn lại tôi trông thấy cậu bạn, Nathan, cậu ấy đang hướng về phía chúng tôi.

Nathan Hemmington là con trai của hai bác sĩ nổi tiếng khắp đất nước. Họ sở hữu rất nhiều bệnh viện được đánh giá cao trên toàn thế giới. Song thân của cậu ấy là nhà tim học và là nhà chính hình học, cả hai đều là những bác sĩ có thu nhập cao nhất theo tờ báo Forbes Magazine.

“Chào buổi sáng, các quý cô. Tôi có thể nhập hội không?” Nathan nói theo phong cách quý ông.

“Chắc chắn rồi cưng, nhưng chắc là mình phải đi đây, vậy nên phiền cậu chăm nom người thừa kế khách sạn này nếu cậu có thể.” Chloe trả lời. Và ngay lập tức sau đó cậu ấy rời đi với nụ cười tươi trên mặt. Ô, cậu ấy thực sự rất hào hứng khi gặp Greg. “Xin chào người thừa kế khách sạn.” Nathan đội ngọt cúi đầu.

“Đừng gọi tớ như vậy. Tớ không thoải mái với cái tên gọi đó.” Tôi nói với giọng vờ như tức giận.

“Như cô muốn thừa quý cô của tôi.” Cậu ấy nhanh chóng chiều theo rồi cả hai đều thì thầm cười.

Nathan là bạn thuở bé của Chloe và sau sự kiện cứu-vớt-khỏi-sự-ức-hiếp, chúng tôi cũng trở thành bạn của nhau, những người bạn thân thiết. Cậu ấy là người tốt bụng, chín chắn, dũng cảm và rất nổi tiếng với những cô gái và còn... tôi cũng có cảm giác với cậu ấy. Tôi không có ý sẽ thổ lộ tình cảm này cho cậu ấy bởi vì tôi biết và có thể đoán được rằng cậu ấy thật sự rất thích Chloe.

Những người bạn thời thơ ấu luôn lớn lên bên nhau, đúng thế nhỉ? Cậu ấy chăm sóc tôi là vì Chloe bảo vậy. Một anh chàng tốt bụng làm sao. Tôi mong Chloe sẽ xem cậu ấy hơn cả một người bạn đơn thuần, nhưng nghĩ về chuyện ấy khiến tôi cảm thấy chẳng dễ dàng gì.

“Chloe trông có vẻ hạnh phúc, phải không?” Nathan thắc mắc.

“Ừ, cậu ấy nghỉ học để gặp Greg.” Tôi thốt ra một cách vô thức. Tội nghiệp cậu ấy, tôi biết cậu đang tổn thương. Nhìn thấy người mình thương yêu ở trong vòng tay của một người con trai khác. Một câu lỡ lời thật ngốc nghếch.

“Ừ, tớ chỉ mong sao sẽ không kết thúc như những lần khác. Mong rằng sẽ không có ai xen vào

nữa.”

“Ý cậu là sao, “nữa” ư?”. Tôi tra hỏi.

Cậu ấy thay đổi chỗ ngồi và thăm thò. “Có một ai đó đứng sau tất cả những người chia tay với Chloe.”

“Sao? Ai cơ chứ?”. Tôi hét lên. Và tiếng hét đó gây sự chú ý của tất cả những ai đang ở trong căn tin.

Nathan trông kinh ngạc vì tiếng hét lớn của tôi, rồi cậu ấy bịt miệng tôi lại. “Nói nhỏ thôi. Không ai biết việc này cả. Tớ sẽ kể cho cậu nghe nhưng cậu phải hứa với tớ một điều, cậu không được nói lại với bất kì ai, đặc biệt là Chloe. Hiểu chưa?” Cậu ấy khẩn cầu một cách nghiêm trọng. Tôi nuốt vào và gật đầu đồng ý.

“Tớ biết là cậu cũng tự hỏi tại sao những chàng trai mà Chloe hẹn hò luôn luôn chia tay với cậu ấy. Thế đấy, đó là bởi vì có người chơi xấu. Tớ đã điều tra chuyện này rất lâu rồi và cuối cùng đi tới kết luận.” Cậu ấy tuyên bố một cách tự hào.

Lẽ dĩ nhiên cậu ấy sẽ làm như vậy. Cậu ấy luôn lo lắng cho Chloe, và tôi cũng vậy. Nhưng cậu ấy tỏ ra sốt sắng hơn tôi, cậu ấy không thể chịu đựng được cảnh Chloe khóc vì những chuyện đó. Tôi chỉ mong rằng Chloe sẽ cùng với cậu ấy, trông họ thật hoàn hảo, ôi cảm giác đau đớn lại ủa về lần nữa.

“Người đó là ai? Một kẻ bám đuôi lén lút? Hay là người bị bệnh tâm thần? Ai là kẻ âm mưu?” Tôi hỏi một cách hăm hở.

“Anh ta không phải là người bình thường. Anh ta là học sinh nổi tiếng nhất trong trường. Cậu đoán được không?”. Cậu ấy hỏi. Không cần phải đoán, ai cũng biết người nổi tiếng nhất và quyền lực nhất trong ngôi trường này.

Đó chính là Zachary Anderson, con trai của một trong những người có sức ảnh hưởng nhất trên thế giới. Họ sở hữu một trong những ngân hàng lớn nhất trên đất nước này, hàng tá trung tâm mua sắm, và là đối thủ đáng gờm với bố tôi trong ngành khách sạn, nhưng chúng tôi tuyệt đối hơn về mảng này. Zach còn được xem là chàng trai cuốn hút nhất trong trường. Hắn ta tài năng, mê thể thao, hướng ngoại, quyền lực, hợp thời nhưng lại là một chàng trai bảo thủ. Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao hắn lại làm vậy với Chloe.

“Chắc chắn là Zachary Anderson rồi.” Tôi vừa trả lời vừa nghiêng răng giận dữ. “Nhưng vì sao anh ta làm vậy?”. Tôi hỏi thêm.

“Ừ, cậu nói đúng. Đó chính là Zach. Nhưng vì cậu không biết Zach, Chloe và tớ là bạn bè hồi còn nhỏ.” Tôi há hốc mồm kinh ngạc trước những gì mình nghe được. Tôi không thể tin được chuyện này! Các cậu ấy từng làm bạn với loại người như thế sao? Thật không tưởng!

Sau đó cậu ấy tiếp tục: “Zach và tớ dốc lòng bảo vệ Chloe, cậu ấy giống như em gái chúng tớ vậy.” Nhưng Zach làm hơn quá, anh ta đối xử với Chloe giống như một vật chiếm hữu của anh ta vậy. Năm học lớp tám, Zach phát hiện ra Chloe có cảm tình với một cậu trai nổi tiếng. Và họ yêu nhau. Nhưng Zach đã không vui về gì khi nghe chuyện đó. Anh ta đe dọa cậu trai kia rằng nếu cậu ta không chia tay Chloe, anh ta cam đoan rằng bố cậu ta sẽ mất việc. Cậu trai kia rất sợ hãi nên đã làm những việc mà Zach yêu cầu. Chloe biết được và căm ghét Zach kể từ ngày hôm đó. Đó chính là lý do chúng tớ không giao du với anh ta nữa. Cậu không biết được chuyện đó bởi vì chúng ta gặp nhau vào lớp chín và Chloe không muốn nhắc lại chuyện đó thêm một lần nào nữa.

“Nhưng đó là chuyện của nhiều năm về trước. Cậu định nói là anh ta luôn luôn làm những việc như vậy ư?” Tôi hỏi một cách hồ nghi.

“Về cơ bản thì đó là điều khiến tớ khám phá ra. Như tớ nhắc đến, tớ đã điều tra chuyện này.

Lúc đầu tớ cũng không muốn tin Zach đứng đằng sau tất cả những cuộc tình thất bại, tớ nghĩ rằng lúc Chloe ghét anh ta; anh ta sẽ để cô ấy được yên. Cũng có thể chỉ là anh ta yêu cậu ấy quá nhiều, đó là lý do anh ta vẫn làm chuyện đó cho đến bây giờ. Nhớ Jeremy không?”

“Nhớ chứ, là bạn trai của Chloe năm ngoái. Họ hẹn hò trong hai tháng và trông họ có vẻ hạnh phúc.” Tôi trả lời ngay.

“Ừ. Cậu có biết tớ tình cờ gặp được anh ta hai tuần trước và hỏi anh ta lý do của cuộc chia tay. Phải mất rất nhiều lần đe dọa và công kích cho tới cuối cùng anh ta cũng kiệt sức. Anh ta nói với tớ rằng nếu anh ta không chia tay Chloe, tập đoàn Anderson sẽ rút tất cả cổ phiếu của mình trong việc làm ăn giữa hai bên và rời công ty của họ với con số 0.”

“Một kẻ điên rồ! Sao anh ta có thể làm vậy? Bọn họ trông rất hạnh phúc cơ mà. Anh ta nghĩ mình là cái quái gì? Anh ta không phải là thượng đế!” Tôi thốt lên trong cơn giận dữ.

“Bình tĩnh nào Tori, nhớ rằng không có ai biết chuyện này. Xin cậu đừng nói với Chloe hay đối đầu với Zach. Điều đó chắc chắn sẽ đem đến tai họa. Hãy để tớ nói chuyện với anh ta về vấn đề này, hiểu không? Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cậu cũng đừng làm những điều khờ dại.” Cậu ấy năn nỉ tôi.

Tôi chỉ có thể nghe những lời Nathan nói. Tôi đang bận nhìn trừng trừng vào tên con trai phía bên kia bàn chúng tôi, kẻ tình cờ trở thành một tên hết sức mưu mô, Zachary Anderson.

Một tên tồi tệ ích kỷ! Hắn ta không có quyền đùa bỡn với cuộc sống của người khác. Chloe, người bạn của tôi, người bạn tốt nhất. Cậu ấy đã cứu giúp tôi, tôi phải cứu thoát cậu khỏi kẻ đó.

Zach đang ngồi ở bàn bên cạnh với các cô gái đang vây quanh hắn ta. Người cười khúc khích, người cười bên lên, ve vãn tán tỉnh hắn ta. Đúng là một đám con gái hư!

Anh có tất cả phụ nữ trên thế giới, tại sao cứ phải quấy rầy săn đuổi Chloe? Tôi hỏi hắn ta theo cách ngoại cảm. Và sau đó hắn ta cười. Hắn đang cười ư? Anh không có quyền cười đầu Zach ạ! Anh nên đi chết đi, tên ích kỷ! Sao anh có thể làm điều như vậy với Chloe? Nếu yêu cô ấy, hãy để cô ấy được yên.

Tôi thật sự rất bực mình; tôi muốn xé toang cái đầu hắn ta ra. Không thể tin được rằng loại người như hắn lại tồn tại trên đời. Tôi bận nguyên rửa hắn mà không nhận ra rằng hắn đang nhìn lại tôi với một nụ cười ngạo mạn trên gương mặt. Đó là ý gì cơ chứ?

Tôi ném cho hắn ta một cái trừng mắt chết chóc và sau đó vội vã rời khỏi căn tin.

Chương 2: Kế hoạch

Chuông reo báo hiệu kết thúc tiết tám, vậy là còn một giờ học nữa thì xong.

Tôi nhần tin xin lỗi Nathan vì đã bỏ lại cậu ấy ở căn tin. Zach làm tôi điên tiết. Tôi thực sự không thể chịu đựng được cái cách nhìn của hắn ta. Tuy biết rằng đây không phải là tôi mọi khi nhưng ngay cả chú mèo ngoan ngoãn nhất thỉnh thoảng cũng sẽ cư xử như thế, phải không nào? Tôi nghĩ lời khuyên của Chloe về cách thả trôi cơn giận cần phát huy tác dụng ngay bây giờ. Hy vọng rằng tôi vẫn kiểm soát được nó.

Bước ra khỏi lớp, tôi tiến đến tủ đồ của mình để lấy sách cho tiết cuối, Văn học Anh. Tiếng chuông báo động vang lên, ra hiệu rằng đã đến lúc tôi phải nhanh hơn bằng không sẽ bị trễ học, tôi vội vàng thu gom đồ đạc của mình. Tôi không muốn bị muộn giờ học tiếp theo. Tôi chưa bao giờ đến muộn hay nghỉ học trong suốt cuộc đời. Ngay cả khi bị bệnh, tôi vẫn cương quyết đến trường vì kiến thức đối với tôi là điều rất quan trọng.

Lấy đồ xong, tôi đang chạy về lớp gần như nhanh nhất có thể thì bỗng có một người nào đó ôm chầm lấy eo và nhấc bổng tôi lên. Chờ chút đã! Ai đang cố bắt cóc tôi sao? Đùa ư? Đây là trường tư nhân và nó được cho là một nơi an toàn.

Hoàn toàn hoảng loạn đến mức tắt tiếng, tiếp đến tôi nhận ra mình đang ở trong một phòng học trống cùng một chàng trai cao lớn với mái tóc rối màu vàng đậm và đôi môi cong hoàn hảo đang mỉm cười. Anh ta đứng ngay trước mặt tôi, gần đến mức tôi có thể ngửi thấy hương thơm quyến rũ từ anh. Tôi chưa bao giờ đứng gần một chàng trai thế này, thậm chí dù chỉ một lần.

Tôi nhìn thật kĩ chàng trai cao ráo kia, rốt cuộc rồi cũng nhận ra hắn ta, mắt mở to, tôi lùi dần ra xa và chỉ tay vào mặt hắn. “Là anh!”. Tôi rít lên giận dữ.

“Đúng! Là tôi! Vui không?” Với cái giọng điệu tràn đầy tự tin hắn thông báo.

“Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì vậy hả, sao anh dám đụng vào tôi!” Tôi hét ầm ĩ.

“Ôi tôi nghĩ đó là điều em muốn chứ. Bởi cái cách em nhìn tôi ở căn tin lúc nãy...” Hắn nghiêng người gần hơn như thể trêu tức tôi.

“Tránh xa tôi ra! Tôi không có nhìn anh! Tôi nguyên rửa anh đấy Zachary Anderson!” Và sau đó tiếng chuông báo hiệu giờ học bắt đầu reo lên. “Ôi không, mình trễ mất rồi.” Tôi tỏ ra lo lắng. Tôi cố tìm đường chạy khỏi căn phòng trống này nhưng Zach đã chộp lấy tay tôi.

“Em nghĩ em đang đi đâu thế hả?” Hắn ta hỏi tôi một cách kiên quyết. Tôi thì lại do dự trước câu hỏi ngu ngốc của hắn.

“Anh hỏi tôi đang định đi đâu phải không? Tôi đang đến lớp, tên điên này! Và nhờ anh mà tôi trễ học rồi đấy. Tôi đã bỏ lỡ tiết văn học Anh!” Tôi nói với giọng điệu rõ ràng là đang cáu.

“Em nên cảm ơn tôi vì đã cứu thoát em khỏi cái môn học tẻ nhạt đó.” Hắn tự hào khoe khoang.

Tôi tròn mắt với câu đáp trả ngu ngốc nhất mà cả đời tôi từng nghe. “Đây là lần đầu tiên tôi bỏ tiết, dù là văn học Anh hay tất cả môn học! Hành động ngu xuẩn này của anh không thú vị chút nào đâu! Tôi phải đi đây.”

“Không em sẽ không đi. Cho đến khi tôi bảo như vậy.” Hắn ta ra lệnh và điều đó làm tôi càng thêm phát điên.

“Và anh nghĩ anh là ai mà có quyền điều khiển tôi? Cứu với!” Tôi hét lên. Tôi thực sự đang rất

giận. Lần bỏ học đầu tiên của tôi và trong đám người tôi không ưa, lại là hắn ta!

“Em mà không im lặng thì tôi sẽ hôn em đấy. Nếu như đó là điều em thật sự mong muốn.” Hắn ta ngượng ngùng nhe hàm răng ra cười.

Không đời nào. Anh ta sẽ không dám đâu! Không, nụ hôn đầu đời của tôi. Không thể dành cho một gã như hắn. Tôi đẩy mạnh hắn ra xa và giữ khoảng cách. “Tránh xa tôi ra đồ đê tiện. Tôi căm ghét anh.” Tôi chửi rửa.

Hắn ta ngồi vào bàn và nhìn tôi từ đầu tới chân. Rồi hắn cười lớn: “Chà! Xem ai vừa thốt ra những từ ngữ như vậy kìa! Quý cô nghiêm túc đứng đắn Victoria Peige, con gái của một người giàu có và nổi tiếng chủ sở hữu chuỗi khách sạn Prestige, một trong những khách sạn nổi tiếng nhất thế giới. Nhưng không hoành tráng tới mức có thể chạm đến chúng tôi.” Hắn tự hào.

“Anh nói nghe hay nhỉ? Theo như nguồn tin mới nhất thì trong những khách sạn nổi tiếng và danh dự nhất trên toàn thế giới, chúng tôi chắc chắn dẫn đầu bảng xếp hạng. 10 khách sạn của nhà tôi chắc chắn đánh bại nhà anh. Hãy thành thật mà chấp nhận.” Tôi sửa lại một cách tự hào. Nhưng hắn ta chỉ cười nhạt.

“Các người cứ lo lấy việc kinh doanh khách sạn, chúng tôi còn rất nhiều thứ khác để làm. Chúng ta không đấu với nhau. Cả hai bên đều hiểu rõ mà, nếu muốn có vị trí cao nhất, công ty chúng tôi nhất định sẽ đạt được nó.” Hắn tỏ ra ngạo mạn.

“Các người cứ việc.” Tôi trừng mắt nhìn hắn ta từ đầu tới chân và sau đó tiếp tục. “Anh không thể nào vượt được qua chúng tôi đâu, tên ngu ngốc kia! Kể như anh làm tôi phát bệnh.” Tôi dè bĩu.

Hắn ta đứng dậy và tiến về phía tôi. “Sao em ghét tôi quá vậy Victoria Peige? Tôi nhớ là mình chưa từng làm gì em cả? Hay là có lý do gì khiến em ghét tôi nhiều như thế? Em muốn có tôi, phải không?” Bây giờ hắn lại tiếp tục đến gần tôi. Hắn càng đến gần bao nhiêu tôi lùi lại bấy nhiêu. Đôi mắt hắn ta vẫn không rời khỏi tôi với ánh nhìn đong đầy sự tức tối.

“Anh mất trí anh sao? Não anh để chỗ nào vậy Zach? Đằng sau mái tóc bù xù vàng hoe của anh sao? Xin anh đấy, cho tôi một ân huệ. Đừng có tán tỉnh tôi, không có thứ gì khiến tôi hạnh phúc hơn điều này đâu! Anh không phải kiểu người tôi thích.” Tôi nhìn lại hắn ta từ đầu tới chân với sự chán ghét hiện rõ mồn một.

“Vậy là ai? Thằng đàn bà Nathan sao?” Hắn ta cười hô hố. Hắn biết tôi có tình cảm với Nathan ư? Mà bằng cách nào cơ chứ? Tôi thể hiện quá rõ hay sao?

Tôi thật sự đang cố gắng hết sức để giấu đi nét kinh ngạc trên gương mặt, bằng không không, tôi sẽ dễ dàng để lộ ra sự thật. “Chà nhưng Nathan lại yêu bạn thân nhất của em, Chloe, đúng chứ? Một tình yêu nồng nhiệt. Tôi thấy thương hại thay cho em, phải ở bên một người không thể nào đáp trả tình yêu của mình. Chắc hẳn em đau khổ lắm.” Hắn ta tiếp tục với cái giọng điệu kiêu ngạo.

“Anh thì khác gì.” Tôi lăm bắm và quay đi chỗ khác, lảng tránh ánh nhìn giận dữ từ hắn ta.

“Cô vừa nói gì?” Hắn quát.

Không. Tôi không nên nói ra điều đó. Tôi sẽ khiến hắn nghĩ ra rằng tôi đã biết được chuyện gì rồi và Nathan có thể sẽ nổi giận với tôi. Một mối rã rời, tôi phải thoát ra khỏi nơi này.

“Tôi nói anh là tên đê tiện.” Tôi dẫm lên chân hắn và nhanh chóng thoát khỏi căn phòng. Tôi bỏ chạy khỏi hắn, lập tức ra ngoài và ra hiệu cho một chiếc tắc xi dừng lại. Không cần phải ở lại đây nữa, dẫu sao thì tôi cũng đã chính thức cúp học. Tôi nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn.

Cuối cùng tôi cũng về đến căn hộ penthouse[1] ngụ tại một trong những tòa nhà đẹp nhất ở

phía đông bắc thành phố New York. Tôi sống ở đây với một người vú và một cô giúp việc khác. Cha mẹ tôi không ở đây nữa kể từ khi họ bận rộn với công việc kinh doanh khách sạn, vậy nên nói một cách ngắn gọn là tôi ở nhà một mình. Nhưng tôi cũng chẳng bận tâm gì tới điều đó. Tôi đã quá quen với tình cảnh này rồi. Đây có lẽ chính là cái giá mà một đứa trẻ giàu sang phải đánh đổi. Có tất cả mọi thứ chúng muốn nhưng không thể ở cạnh bên gia đình phút giây nào. Thật tệ làm sao.

“Sao về sớm vậy con yêu? Mà Nathan đâu rồi? Chẳng phải cậu ấy luôn đưa đón con khi tan trường sao?” Là Sonia, vú nuôi của tôi. Bà sống cùng tôi kể từ khi tôi còn bé và là người luôn chăm sóc cho tôi. Ôi trời. Tôi quên bém mất Nathan vì cái tên Zachary Anderson dần dần đó! Phải ngay gửi tin nhắn cho cậu ấy rằng tôi đã về nhà rồi.

“Con phải hoàn thành một vài việc nên con quyết định về nhà sớm.” Tôi nói dối. “Con về phòng được chứ? Vú nướng giúp con một ít bánh quy sô cô la nhé! Cảm ơn vú nhiều lắm, vú là người tuyệt vời nhất.” Tôi nhanh chóng đi lên lầu để tránh những câu hỏi từ bà. Tôi không thể chịu đựng việc dối lừa bà ấy. Đi vào phòng, tôi nhắn tin cho Nathan.

“Đừng đợi tớ, tớ về nhà rồi. Phải làm xong một số chuyện nên tớ về sớm. Cẩn thận nhé!”

Tôi cởi quần áo và quyết định sẽ thả lỏng mình với bồn tắm. Hôm nay là một ngày đầy căng thẳng đối với tôi và tôi xứng đáng có được những phút thư giãn. Trong lúc tôi đang lấy xà phòng tắm thì điện thoại reo lên và cái tên của Chloe nhấp nháy trên màn hình. Tôi liền trả lời, nghĩ rằng có chuyện gì đó quan trọng.

“Này Chloe, mọi việc ổn chứ?” Tôi chào cậu ấy.

“Vẫn tốt. Chỉ là có điều này... mà cậu đang bận à?” Cậu ấy do dự hỏi.

“Đâu có.” Tôi lập tức trả lời.

“Ừ, bây giờ tớ đang trong nhà vệ sinh. Giờ thì tớ đang hẹn hò với Greg và tớ hạnh phúc đến mức tớ cảm thấy sợ hãi nếu chuyện ấy lặp lại lần nữa, tớ sợ anh ấy sẽ bỏ rơi tớ như những người khác. Tớ phải làm gì đây, Tori? Tình cảm của tớ với anh ấy đã rất sâu đậm rồi.” Cậu ấy nói với giọng vừa bồn chồn vừa buồn bã.

Giá như mà cậu ấy biết được âm mưu của Zach. Nhưng tôi không nên nói ra điều đó. Đã hứa với Nathan rồi nhưng tôi thật sự vẫn muốn được giúp đỡ bạn mình. Tôi không muốn nhìn thấy cậu ấy phải cam chịu thêm một lần nào nữa. Tôi có thể cảm nhận cậu ấy rất yêu Greg và tôi chưa từng thấy niềm hạnh phúc đó bao giờ.

Tôi hít một hơi thật sâu và khẳng định với cậu ấy bằng những lời động viên tốt nhất mà tôi có thể gom góp được lúc này. “Cố gắng lên nào. Tớ nghĩ Greg sẽ không làm bất cứ điều gì khiến cậu tổn thương đâu. Anh ấy không giống những người khác và tớ có thể cảm nhận được anh ấy thật lòng yêu thương cậu. Chỉ cần cậu trân trọng những khoảnh khắc này, được chứ? Đừng lo lắng quá nhiều, sẽ chỉ làm hỏng những thứ cậu đang có ở hiện tại.”

Chloe im lặng một lúc và tôi nghe thấy tiếng cậu ấy thở dài. “Cảm ơn cậu nhiều lắm Tori. Cậu đúng là bạn tốt nhất của tớ. Tớ sẽ ghi nhớ. Giờ tớ phải đi rồi. Cảm ơn cậu lần nữa. Tạm biệt nhé!” Sau đó cậu ấy cúp máy.

Tôi sẽ phải làm gì đây? Tôi mong sao cậu ấy được hạnh phúc. Chỉ vì cái tên “tự kỉ” Zach đã phá hỏng mọi thứ. Nghĩ đi Tori, phải suy nghĩ. Mày là một đứa thông minh mà; phải dùng bộ não của mày cho những tình huống như thế này. Sao mày lại trở nên vô dụng như vậy chứ!

Tôi tắm xong và mặc quần áo. Khi tôi trở lại phòng ngủ, những chiếc bánh quy sô cô la đã nằm ở trên mặt bàn. Tôi nhận ra rằng lúc này không chỉ có mình những chiếc bánh quy hiện diện trong phòng; mà còn Nathan đang ngồi trên chiếc trường kỷ, vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì xảy ra à? Cậu rời trường sớm và bỏ cả tiết học cuối. Hay cậu ốm?” Cậu ấy tha

thiết hỏi han.

“Không có gì. Tớ muốn làm xong một số việc nên tớ về nhà sớm.” Tôi nói dối. Tôi không thể nhắc lại những gì xảy ra trong lớp học trống với Zach. Cậu ấy chắc chắn sẽ hoảng sợ.

“Nhưng cậu chưa bao giờ bỏ tiết cả. Mà đó lại là Văn học Anh, môn cậu thích.” Cậu ấy lại cứ khẳng khái.

“Chuyện này quan trọng hơn môn Văn học Anh nhiều. Tiện thể Chloe vừa gọi điện cho tớ lúc nãy, cậu ấy nói mình đang rất hạnh phúc khi bên Greg nhưng vẫn như mọi khi cậu ấy lại sợ rằng anh ta sẽ bỏ rơi mình một ngày nào đó.” Tớ xin lỗi cậu Nathan nhưng tớ phải đổi chủ đề bàn luận.

Tôi có thể cảm nhận được rằng Nathan đã do dự chút khi ngưng nói về vấn đề cúp học của tôi, cậu im lặng khoảng mười giây nhưng tôi thực sự cảm thấy rằng cậu ấy nên bàn luận về vấn đề đó sau, và rồi cậu bắt đầu nói: “Có thật không? Tớ thực sự cần phải nói chuyện với Zach càng sớm càng tốt. Nhưng mà tớ hiểu anh ta, anh ta sẽ không bao giờ nghe lời tớ. Giá mà anh ta có cho mình một người bạn gái tử tế, chắc chắn anh ta sẽ để Chloe được yên.”

“Ý cậu là sao? Nhưng anh ta có rất nhiều bạn gái cơ mà?” Tôi hỏi sâu hơn.

“Tớ nói là bạn gái tử tế, chứ không phải mấy cô nàng hú họa mà anh ta chỉ ngủ cùng mỗi ngày. Vả lại, anh ta luôn đá họ một khi họ bắt đầu cần nhân và làm phí thời gian của anh ta.” Cậu ấy đáp như thể cậu ấy biết tất cả những chuyện diễn ra trong cuộc sống của Zach. Chà có lẽ họ đã từng là những người bạn thật sự của nhau sau tất cả mọi chuyện.

Vậy căn bản là cái tên chết tiệt ấy cần một ai đó sẽ ở bên cạnh hắn ta bất kể hắn là người thế nào? Vậy là hắn có thể bốn cọt xung quanh ngay khi đang có một mối quan hệ khác. Tên ích kỷ!

Mà chờ chút... Ra là vậy! Sẽ ra sao nếu tôi giả vờ làm cô bạn gái ngoan hiền của hắn? Nếu đây là cách duy nhất để ngăn cản hắn không quấy rầy chuyện tình cảm của Chloe, tôi nhất định sẽ làm! Tôi sẽ không tự khiến mình tổn thương đâu đúng không? Vả lại, chẳng có bất cứ cảm xúc nào dính dáng tới kế hoạch này, mà cũng chẳng có lấy một chút tình yêu cơ mà. Tôi chỉ cần vờ như mình thích hắn dù hắn làm gì. Ở bên cạnh hắn ta. Khiến hắn ta vương bận.

Tôi tự hứa với bản thân sẽ làm tất cả mọi điều cho Chloe, đây có lẽ là cách tốt nhất để bảo vệ hạnh phúc của cậu ấy.

“Này Tori, cậu ổn chứ?” Nathan lo lắng hỏi.

“Tớ ổn mà Nathan. Đừng quá lo lắng cho tớ. Tớ sẽ ổn thôi mà!” Tôi bảo đảm với một nụ cười.

Chương 3: Thổ lộ

“Cô muốn gì?” Zach nôn nóng hỏi. “Đừng làm tốn thời gian của tôi. Tốt hơn thì đây nên là một chuyện quan trọng.” Và bây giờ thì giọng hần cũng trở nên khó chịu.

Thậm chí tôi còn chẳng biết phải làm thế nào để bắt đầu cuộc trò chuyện này. Chúng tôi đang ở trong một căn phòng trống, tiết học thì đã bắt đầu rồi và tôi có thể cảm nhận được rằng hần sắp sửa nổi cáu ngay lập tức. Tôi đã cố lôi kéo hần từ bãi đậu xe tới đây bằng mọi giá và dành trắng tay ư? Phải làm sao mới có thể mở lời? Làm sao để tự thuyết phục bản thân rằng tôi thích hần? Tôi chưa từng thổ lộ với chàng trai nào trước đây. Đáng ra tôi nên suy nghĩ thông suốt hơn.

“Nếu cô không định nói, thì tôi đi đây.” Hần ta thẳng thừng. Rồi hần đứng lên và đi ra cửa. Hần đang rời khỏi đây. Điều này không ổn chút nào. Tôi phải ngăn hần lại.

Tôi nhanh chóng túm lấy áo sơ mi của hần và cố gắng chặn hần lại. “Chờ đã!” Tôi quả quyết.

Hần trừng mắt nhìn tôi và quát: “Gì!”

Tôi lùi lại và nhìn thẳng vào đôi mắt hần. Đúng lúc rồi đấy, Tori. Mà phải cố gắng hết sức.

“Tôi biết mình không phải là kiểu con gái mà anh hay giao thiệp. Tôi không gợi cảm, không hấp dẫn và cũng không hài hước. Tôi đơn giản, tẻ nhạt và cũng chẳng có sức quyến rũ. Điểm tốt duy nhất của tôi có lẽ là trí tuệ, thứ mà mọi người cảm thấy thấy nhàm chán. Nhưng tôi vẫn phải hỏi anh điều này...”

Tôi hít thở thật sâu và thu tất cả dũng khí lại, tôi phải nói những lời mà tôi thậm chí chưa từng nghĩ rằng nó sẽ phát ra từ miệng mình. Tôi chỉ hy vọng mình đang làm điều đúng đắn và nó sẽ là cách giải quyết tốt nhất mọi chuyện.

“Anh Zachary Anderson, tôi có thể làm bạn gái anh không?” Tôi ngượng ngùng thì thầm.

Mọi thứ thật tĩnh lặng. Hần không nói gì cả. Không cười mỉm mà cũng chẳng cười thành tiếng, thay vào đó hần nhíu mày. Tên đó tức giận rồi sao? Hần ta bước gần về phía tôi, tôi liền lùi ra xa. Hần tỏ ra vừa băn khoăn vừa nguy hiểm. Tôi đã nói gì sai ư?

Hần tiếp tục bước đến gần cho đến khi dồn tôi vào một góc tường. Hần dấn tay vào tường, hành động đó khiến tôi điếng người đi vì sốc. Hần ta rõ ràng là đang giận dữ. “Cô đang giỡn mặt với tôi đấy à? Cô nghĩ thế này vui lắm sao! Hôm qua cô còn bảo không thích tôi cơ mà! Và giờ thì nói là muốn làm bạn gái của tôi! Đừng có lộn xộn với tôi Peige!”

Nathan nói đúng. Zach thật sự rất đáng sợ khi hần điên lên. Tôi phải làm sao đây. “Nói gì đi nào!” Hần dấn vào tường lần nữa, một cách giận dữ. Tôi hoảng hốt và không thốt nên lời.

Bây giờ không còn đường lui nữa đâu. Nếu tôi mà rút lại những lời vừa nói với hần ta, chắc hần đánh tôi mất. “Zach, bình tĩnh nào.” Tôi chạm vào đôi vai hần và cố gắng làm hần dịu đi. “Tôi không đùa. Những gì tôi nói là thật. Tôi thích anh. Tôi muốn làm bạn gái của anh, tôi đã luôn muốn như vậy.” Tôi nhìn thẳng vào mắt hần, hy vọng hần sẽ không nhận ra dấu vết của sự lừa dối.

Zach lùi lại và ngồi lên bàn. Hần tiếp tục thẩm vấn tôi và chờ đợi nhiều hơn những lời giải thích. Tôi lợi dụng cử chỉ đó như là một dấu hiệu để tiếp tục.

“Tôi ghét phải thừa nhận chuyện này nhưng anh nói đúng. Có thể lý do khiến tôi ghét anh nhiều như vậy là vì anh luôn luôn phớt lờ tôi.” Tôi đúng là kẻ nói điêu. Tôi nhìn hần ta và sau đó thấy hần bắt đầu cười toe toét. Vậy là hần tin tôi sao? Tôi nên tiếp tục. “Tôi đã nghĩ về

chuyện này tối hôm qua. Và tôi nhận ra rằng mình thật lòng thích anh. Tôi luôn luôn ngưỡng mộ anh và đố kị với những cô gái bên cạnh anh.” Lần này tôi quay mặt đi vì thế hắn ta không nhận ra đây toàn là chuyện bịa đặt. Tôi thật sự không thích hắn ta mà cứ như thể là tôi sẽ ghen tuông với mấy cô nàng khó ưa kia vậy!

Hắn vẫn không nói gì. Cũng có thể vì hắn muốn nghe nhiều hơn nữa những lời đường mật đến từ một người vốn rất khinh thường hắn. Tốt, đây là cú ra đòn cuối cùng; Tôi hy vọng rằng tên ngạo mạn như anh sẽ nổ tung ra!

“Anh có tin vào câu châm ngôn rằng tồn tại một ranh giới mỏng manh giữa yêu và ghét. Tôi hỏi và bước gần về phía hắn. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn và tiếp tục: “Anh càng ghét một ai, thì càng thăm mong có được người đó. Có thể đó là cảm xúc của tôi hiện giờ.”

Hắn ta đứng dậy và tiến về phía tôi. Trông hắn thật đáng sợ, không phải thứ đáng sợ do tức giận sinh ra mà là thứ đáng sợ bệnh hoạn. Ôi thật là, hắn ta định làm gì chứ? “Cô thích tôi ư? Vậy thì sao chúng ta không cùng nhau “gắn kết” nhỉ?” Hắn ta đề nghị. Anh thật đáng kinh tởm Zachary Anderson! Tôi phải làm gì. Phải làm sao đây?

Tôi hắng giọng trước khi trả lời. “Hãy nhớ rằng. Tôi không phải loại con gái như vậy. Tôi sẽ làm chuyện ấy khi tôi muốn và cùng với bạn trai của tôi. Chứ không phải là tùy tiện với một chàng trai nào đó.” Tôi nhún vai nói. Tất cả mọi thứ đều là thật ngoại trừ điều tôi nói về bạn trai. Tôi thực sự muốn chuyện đó sẽ là cùng với bạn trai thật sự của mình chứ không phải với bạn trai giả mạo.

“Cô nói đúng. Cô ngây thơ... đến nhàm chán! Vậy sao cô lại có thể kỳ vọng một người như tôi sẽ thích ai đó nhàm chán như cô chứ?” Những lời hắn ta thốt ra còn hơn cả một sự sỉ nhục. Đáng lẽ ra tôi nên tin trước rằng nó sẽ đến từ một kẻ chẳng đáng tin tưởng, dằn dặt và tự cao tự đại.

Tôi phải nghĩ một lời đáp trả thông minh cho cái tuyên bố ngạo mạn kia! Nghĩ nhanh lên nào Victoria Peige!

“Vâng. Tôi biết chứ. Nhưng tôi chỉ muốn tự cho mình một cơ hội. Anh không hứng thú với cái cảm giác có một cô bạn gái đứng đắn trầm lặng sao? Không phải là mấy cô ả hẹn hò cùng anh để được nổi tiếng.”

Hắn ta im lặng vài giây. Suy ngẫm về câu trả lời tinh ranh mà tôi vừa gom góp được. Một lúc sau hắn đưa mắt nhìn tôi và nở một nụ cười tự mãn. “Cô cũng có điểm đặc biệt. Nhưng cô biết đấy, tôi không phải là kiểu đàn ông chỉ ổn định với một cô gái. Tôi thân thiện và trù mến với cả những người khác; đó là cách tôi đối xử với một vài người bạn của mình, và dĩ nhiên, bạn gái tôi hiểu lắm. Vậy nên tôi đá họ, vì họ nào có tin tưởng tôi.”

Gì cơ? Tôi có nghe kĩ những gì hắn ta nói không nhỉ? Toàn là những lời phù phiếm. Thân thiện ư? Anh là cái tên tồi tệ nhất tôi từng gặp thì có. Ai sẽ tin tưởng một kẻ như anh cơ chứ. Nhưng lúc đó tôi không thể để nổi thất vọng trong lòng lộ ra ngoài được. Thay vào đó tôi vẫn phải bình tĩnh và tự chủ.

“Tôi biết anh thân thiện và nổi tiếng. Các cô gái muốn được đến với anh là bởi vì ở bên anh rất vui vẻ. Nếu anh để tôi trở thành bạn gái của mình, tôi sẽ là một cô bạn gái thấu hiểu và tin tưởng anh nhất mà anh từng có. Anh tự do làm những điều mình muốn với cuộc sống của anh.”

Vâng, tôi thực sự chẳng đoái hoài nếu các cô nàng đeo bám cánh tay anh hay nếu anh đang có tiến triển gì với họ. Như tối hôm qua tôi đã nói rồi đấy, không có bất cứ cảm xúc nào dính dáng tới kế hoạch này cả đúng không nào? Tất cả đều là giả dối. Tất cả đều vì mục đích khiến cho hắn vương bận. Tất cả đều vì cô bạn yêu quý của tôi, Chloe.

“Tại sao? Tại sao việc tôi trở thành bạn trai của cô lại quan trọng đến vậy? Vậy bạn trai để làm gì khi mà cô không cả quan tâm nếu tôi có nhưng cô gái khác xung quanh mình?” Hắn ta hỏi một cách hiếu kỳ.

“Nhìn xem, những ngày tháng niên thiếu của chúng ta sắp qua rồi và tôi, ít nhất tôi cũng muốn biết cái cảm giác khi có ước hẹn cùng với chàng trai mình thích. Tôi chưa từng hẹn hò bao giờ và tôi muốn cho mình một cơ hội. Tôi không thật sự lo sợ về những cô gái quan tâm đến anh vì tôi biết rằng mình mới là bạn gái của anh còn họ chỉ là người để đùa cợt. Cuối cùng, thì tôi vẫn là bạn gái chính thức và có danh hiệu phải không nào?” Tôi thu gom tất cả mọi lí lẽ tôi phải gửi cho hannya cười ngọt ngào nhất mà tôi có thể và sau đó hannya cười khẩy.

Chuyện này còn dễ dàng hơn tôi tưởng. Tôi chưa từng nghĩ rằng hannya lại tin tôi nhanh như vậy. “Khá đủ rồi đấy! Nhưng cô có bất cứ ý nghĩ gì về việc sẽ như thế nào nếu trở thành bạn gái của tôi chưa? Hậu quả? Các cô gái có thể sẽ làm những điều tồi tệ với cô.” Hannya quả thật rất tự hào về bản thân mình.

“Vâng. Tôi biết chứ. Nhưng anh sẽ bảo vệ tôi mà? Xét cho cùng tôi cũng là bạn gái của anh.” Tôi làm ra vẻ và nở một nụ cười ngọt ngào giả tạo.

“Tôi vẫn chưa nói mình đồng ý Paige. Và Tôi cũng sẽ không thể lúc nào cũng bên cạnh cô được.” Tôi dồn tất cả sự bình tĩnh của mình để không tròn xoe mắt trước câu trả lời tự phụ của hannya.

“Được rồi nếu như vậy, tôi vẫn còn Chloe và Nathan bảo vệ cho tôi.” Tôi bào chữa.

“Nếu họ không có ở đó?”

“Tôi có thể tự xoay sở được. Tôi không yếu đuối như anh nghĩ đâu. Tôi có thể bảo vệ bản thân mình. Anh đã lo lắng quá nhiều rồi.”

“Cô thật sự muốn trở thành bạn gái của tôi?” Hannya truy vấn tôi với sự vui thú rõ ràng trong giọng điệu và tôi sốt ruột gật đầu. “Được rồi. Tôi sẽ cho cô câu trả lời sau.” Hannya nói với một nụ cười thấu hiểu trên gương mặt.

“Sao cơ? Sao anh không cho tôi câu trả lời ngay bây giờ?” Tôi nóng nảy hỏi.

Hannya tiến đến gần và nâng cằm tôi lên. “Hãy kiên nhẫn. Nhớ rằng tôi không muốn có một cô bạn gái hay cần nhằn và vùi vĩnh. Hannya nhắc nhở tôi trong khi gửi cho tôi một nụ cười tự mãn khác.

Hannya bước ra cửa và rời đi. Chuyện sẽ ra sao đây? Nếu hannya từ chối, mọi thứ sẽ trở thành vô nghĩa. Tôi đã gạt niềm kiêu hãnh của mình sang một bên chỉ để đương đầu với hannya ta như thế này.

Zach, vì sao tôi phải chờ đợi lâu như vậy?

Giờ ăn trưa đã đến và tôi thì không hoàn toàn tỉnh táo. Tôi cứ mãi suy nghĩ về những điều sẽ xảy ra khi Zach từ chối tôi. Câu trả lời của hannya ta là gì? Và khi nào hannya sẽ trả lời tôi. Tôi sắp phát điên mất! Không phải là do phẫn khích hay vì gì khác, tôi chỉ muốn kế hoạch của mình sẽ phát huy tác dụng. Tôi muốn khiến hannya ta bận rộn và vì thế hannya sẽ không làm phiền Chloe cùng bạn trai cậu ấy nữa.

“Tori!” Chloe đánh thức tôi.

“Chloe tớ xin lỗi. Cậu vừa nói gì à?”

“Xuống được rồi Tori. Cậu trở về chưa vậy? Chúng tớ đang nói chuyện với cậu cơ mà. Cậu ổn chứ?” Nathan lo lắng hỏi. Và tôi có thể nhận ra cử chỉ đó khiến tim tôi loạn nhịp. Nét lo âu trên khuôn mặt của Nathan làm tôi cảm thấy mình rất quan trọng đối với cậu ấy, nhưng tôi biết rằng cậu ấy như vậy chỉ vì tôi là một người bạn mà thôi.

“Tớ không sao, cậu không cần phải lo lắng đâu. Tớ chỉ thấy buồn ngủ thôi. Tối qua tớ ngủ không đủ giấc.” Tôi phàn nàn. Vâng đó là sự thật đấy; Tối qua tôi không ngủ đủ giấc để cố gắng

sáng tác ra những lời sẽ nói với Zach.

Nhưng vấn đề bây giờ là câu trả lời của Zach. Đáng lí ra tôi nên suy nghĩ kỹ càng hơn.

“Chào người đẹp của tôi.” Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau tôi. Tôi đưa mắt nhìn lại và thấy Zach. Chờ đã, hắn ta đang định làm gì vậy?

“Cậu làm gì ở đây vậy?” Nathan hỏi với giọng điệu kinh ngạc.

“Cậu muốn gì hả Zach?” Chloe hỏi. Cậu ấy cũng ngạc nhiên không kém.

“Tôi không có việc gì với hai người đâu. Tôi đến đây để gửi câu trả lời của mình cho Victoria.” Hắn ta trao cho tôi một cái nháy mắt sau khi gọi tên tôi. Chờ chút. Đừng nói hắn định trả lời tôi trước mặt Chloe và Nathan đấy nhé. Ôi không!

“Cậu ta đang nói gì vậy Tori?” Nathan nhìn tôi một cách nghiêm trọng.

Tôi đứng lên kéo áo sơ mi của Zach. “Anh đang định làm gì vậy?” Tôi thì thầm.

“Bình tĩnh nào! Anh đến đây để cho em câu trả lời mà em đang trông đợi.” Hắn ta nở một nụ cười quyến rũ với tôi trước khi ngoảnh mặt đi.

“Kính thưa quý vị, xin vui lòng chú ý những gì tôi nói!” Zach hét lên. Hắn choàng tay phải lên vai và kéo tôi lại gần hắn.

“Cô gái này là Victoria Peige, người thừa kế của chuỗi khách sạn lừng danh Prestige, cô ấy chính là bạn gái mới của tôi.”

Chương 4: Cuộc ẩu đả

“Kính thưa quý vị, xin vui lòng chú ý những gì tôi nói!” Zach hét lên. Hắn choàng tay phải lên vai tôi và kéo tôi lại gần hắn. “Cô Victoria Peige, người thừa kế của chuỗi khách sạn lừng danh Prestige, chính là bạn gái mới của tôi.”

Mắt tôi mở rõ to, miệng vẫn còn khép hờ. Ban đầu tôi chỉ nghĩ hắn sẽ nói điều đó trước mặt bạn bè tôi, nhưng giờ lại là trước toàn thể học sinh đang có mặt ở căn tin ư? Hắn đang cố làm tôi bẽ mặt hay sao?

Tất cả mọi người trong căn tin đều há hốc miệng vì kinh ngạc, họ thậm chí còn xì xào bàn tán với nhau. Như thể đây chỉ là một trò đùa ngu ngốc bệnh hoạn. Bọn họ nhìn chăm chăm vào tôi. Hầu hết trong số các cô gái đều ném cho tôi những cái nhìn chết chóc. Tôi xấu hổ tới mức có thể cảm nhận được toàn bộ khuôn mặt mình đang đỏ bừng.

“Chuyện này nghĩa là sao?” Nathan giận dữ hỏi.

“Vây thôi! Không hỏi thêm nữa, cậu, cậu và chẵn chẵn là cả cậu nữa, ra ngoài! Chúng ta sẽ bàn chuyện này ở bên ngoài! Ngay lập tức!” Chloe yêu cầu. Cậu ấy chỉ vào tôi, Nathan và Zach. Chúng tôi bây giờ đang gây chuyện cãi nhau. Còn Zach thì vẫn là hắn ta thường ngày, cười toe toét như một tên hâm trước mặt mọi người.

Chúng tôi làm theo lời cậu ấy bảo và tất cả đều đi ra ngoài. Và đây là lúc Chloe bùng nổ. “Tên Zach vớ vẩn kia! Cái quái gì đang diễn ra thế này!”

“Hỏi bạn của cô ấy, tôi không phải là người khơi ra chuyện này.” Hắn bình tĩnh trả lời. Và sau đó tất cả nhìn tôi. Tôi còn phải giải thích cái chuyện chưa bao giờ xảy đến với mình cho bạn bè. Và chuyện này quá ư là khó khăn. Họ hiểu tôi rất rõ, họ có thể khẳng định nếu tôi nói dối hay là không. Tôi phải hành động sao cho thật hơn.

Tôi bước đến bên cạnh Zach và ôm lấy cánh tay hắn ta. “Tớ... tớ thích Zach. Cách đây ít lâu tớ đã hỏi anh ấy rằng nếu tớ có thể trở thành bạn gái anh ấy.” Tôi giải thích, cố che giấu đi sự lắp bắp và căng thẳng trong giọng nói của mình.

“Cậu mất trí rồi à? Hôm qua cậu còn ghét hắn, vậy mà bây giờ cậu lại nói với chúng tớ là cậu... cậu... thích cái gã tồi này!” Nathan quả quyết, không nhận thức được câu hỏi của mình.

“Chính xác là như vậy đấy... cẩn thận cái mồm thối của mày đi!” Zach đe dọa và bước về phía Nathan sẵn sàng đâm cậu ấy nhưng may mắn là tôi đang bám chặt lấy cánh tay hắn, vì vậy tôi đã ngăn hắn ta lại.

“Đủ rồi!” Chloe phản đối. Cậu ấy trông giận dữ và có vẻ không hài lòng với lời giải thích của tôi. “Cậu thật sự thích hắn ta phải không? Tốt thôi, giờ thì hôn hắn ta đi. Cậu chưa bao giờ trao nộ hôn đầu đời và cậu từng nói với tớ là cậu muốn nó đặc biệt. Cậu sẽ trao nộ hôn đó cho một người thích hợp. Và giờ cậu khẳng định là thích Zach, anh ta là bạn trai của cậu, chứng tỏ đi nào.” Chloe khiêu khích tôi.

Chloe quá hiểu rõ tôi. Vâng, tôi đã nói với cậu ấy rằng nộ hôn đầu tiên sẽ cùng với người tôi yêu mà người tôi yêu thì chắc chắn không phải là Zach. Tôi không thể trao hắn ta nộ hôn đầu, không phải với hắn ta! Tôi rất ghét hắn. Nhưng nếu đây là cách duy nhất để thuyết phục họ tôi nghĩ mình phải hy sinh thôi. Dù sao tôi cũng đã hy sinh rất nhiều rồi, niềm kiêu hãnh của tôi, nhân phẩm của tôi và bây giờ là cả điều này nữa.

Tôi nhìn Zach và khép đôi mắt lại, tôi chỉ tưởng tượng rằng Nathan là người tôi sắp sửa hôn.

Khi đang nghiêng người về phía Zach tôi nghe được tiếng gì đó; mở mắt ra tôi thấy Zach trên sàn nhà. Nathan có vẻ tức giận, cậu ấy đã đánh hấn ta ư? Zach đứng dậy, sẵn sàng đâm vào mặt Nathan nhưng may mắn là Chloe đã cản họ lại.

“Dừng lại! Các người hãy đánh nhau ở nơi khác! Đừng có làm thế trước mặt chúng tôi!” Chloe yêu cầu và hai người họ bình tĩnh trở lại. Vâng, họ đều nghe lời Chloe vì cả hai đều thích cậu ấy.

Tôi bước về phía Zach và chạm vào phần bị Nathan đánh trên gương mặt hấn ta. Dĩ nhiên đây là một hành động để khiến cho câu chuyện trở nên thật hơn, một cô bạn gái lo lắng giúp đỡ chàng trai của mình, nhưng cùng lúc ấy, tôi cũng cảm thấy một chút tội lỗi vì tôi biết nguyên nhân hấn rơi vào hoàn cảnh này là vì tôi mà ra.

Zach tát tay của tôi, có vẻ như hấn không muốn bị chạm vào hay bị thương hại.

Hấn nhìn Nathan. “Mày sẽ phải trả giá vì chuyện này! Tao với mày chưa xong đâu!” Zach tuyên bố. Chuyện thật quá lộn xộn. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ trở thành tai họa. Chỉ là tôi đang cố gắng giúp đỡ cho Chloe thôi. Zach nắm lấy tay tôi và hai chúng tôi rời đi.

“Mày định đi đâu?” Nathan phàn nàn một cách bức tức.

Zach dừng lại, liếc nhìn và sau đó gửi tới Nathan một nụ cười cao ngạo. “Không phải việc của mày đâu thằng nào phăng.”

“Chúng ta đang đi đâu?” Bây giờ đến lượt tôi hỏi.

“Bệnh xá.” Hấn trả lời một cách ngắn gọn.

“Bệnh xá ư? Tại sao?” Tôi truy hỏi.

“Vì là bạn gái của anh, em có trách nhiệm phải đi cùng anh đến bất cứ nơi nào anh muốn. Hơn nữa, nước đá sẽ không thể tự mình đi bộ đến mặt của anh, được chưa? Hấn thông báo với tôi một cách mỉa mai.

Tôi nhìn thấy Nathan đang cố cản chúng tôi lại nhưng Chloe đã ngăn cậu ấy. Cả hai người đều ngạc nhiên. Tôi không thể đổ lỗi cho họ. Tôi đã tìm ra được rất nhiều lời giải thích để nói với Nathan và Chloe. Tôi phải thuyết phục họ rằng tôi thật sự thích Zach. Không đời nào tôi nói với họ sự thật.

Zach và tôi bỏ đi, hướng đến bệnh xá. Chúng tôi đến đó và cuối cùng hấn ta cũng bỏ tay tôi ra. Hừ, cái nắm tay của hấn thật sự rất đau.

“Lấy một ít nước đá.” Hấn ra lệnh. Hấn không muốn một người bạn gái đòi hỏi khắt khe nhưng giờ thì hấn đang là kẻ đòi hỏi quá nhiều đấy! Tôi đang thật sự hối hận vì quyết định này. Nhưng giờ thì không còn đường quay lại nữa.

Tôi vâng lời hấn và lấy gói nước đá ra từ tủ lạnh rồi đặt mạnh vào khuôn mặt hấn.

“Oái! Nhẹ nhàng chút!” Hấn ta rít lên. Đáng đời lắm Zach. Bây giờ thì tôi nghĩ anh hoàn toàn xứng đáng với cú đâm của Nathan! Anh đúng là một tên tồi tệ!

“Em xin lỗi. Em sẽ nhẹ nhàng.” Tôi xin lỗi, cố hết sức để không chế nhạo hấn.

“Giờ em đã là bạn gái chính thức của anh. Và tất cả mọi người biết điều đó. Vậy em cảm thấy thế nào?” Hấn ta hỏi với một nụ cười kiêu ngạo trên khuôn mặt.

“Em rất hạnh phúc. Cảm ơn anh.” Tôi nói dối.

“Em trở thành bạn gái của anh xét cho cùng thì cũng không tệ lắm. Nhưng em phải đảm bảo rằng anh sẽ không hối hận vì quyết định này.” Tôi đã cố gắng hết sức để không tròn mắt vì thất vọng. Hấn ta vẫn kiêu căng như vậy dù cho đang ở trong hoàn cảnh như thế này. “Dù sao thì.” Hấn ta gọi. “Cảm ơn em vì đã đến đây cùng anh và chăm sóc cho anh. Anh thật sự cảm kích.”

Hắn ta kết thúc bằng một nụ cười. Tôi bị sững sốt bởi những lời nói và nụ cười của hắn. Là hắn thật sao? Bộ mặt này của hắn thật sự tồn tại ư? Có phải là tôi vừa đỏ mặt? Không đời nào!

“Em là bạn gái của anh và em cần phải chăm sóc anh.” Tôi mỉm cười đáp lại. Lúc này tôi đang nói gì vậy?

“Vậy là đủ rồi. Anh nghĩ anh nên ngủ một lúc. Bây giờ em nên đến lớp đi. Em đã bỏ lỡ rất nhiều rồi.” Hắn ta nói với cái nhìn quan tâm trên gương mặt. “Dù sao thì, lát nữa hãy đợi anh. Anh đưa em về nhà.” Hắn ta nói thêm.

Vậy là bây giờ hắn đang làm một người đàn ông dịu dàng. Tôi đã nghĩ hắn chẳng bao giờ tin tưởng vào mối quan hệ gần bó với một cô gái vậy mà bây giờ hắn đề nghị đưa tôi về ư? Có phải Nathan đã đánh hắn quá nhiều rồi không?

“Ồ không cần đâu. Nathan sẽ làm. Cậu ấy luôn đưa em về nhà. Vả lại, em biết anh còn rất nhiều việc để giải quyết vậy nên anh không cần bận tâm tới chuyện đó đâu. Em sẽ tự lo liệu.” Tôi bảo đảm với hắn.

Hắn cầm tay và trao cho tôi một cái nhìn nghiêm trọng. “Không! Em sẽ đợi anh và anh sẽ là người đưa em về. Anh mới là bạn trai của em chứ không phải thằng khốn Nathan! Em hiểu chưa?”

Tôi hơi ngạc nhiên vì cái tuyên bố bất ngờ này. “Vâng em hiểu rồi. Em phải đi ngay đây! Ngủ ngon!” Tôi vội vàng nói và nhanh chóng bước ra khỏi bệnh xá.

Tim tôi đập nhanh và mặt đỏ phừng phừng. Tôi không muốn để hắn nhận ra nên đã vội vã rời khỏi phòng. Tại sao hắn lại nói những lời đó? Thật không bình thường khi một tên con trai như hắn lại nói thế. Cũng có thể là do tôi vẫn chưa quen với tình hình.

Một người bạn trai, đưa em về nhà; những lời đó vẫn đang được xử lý trong đầu tôi. Tôi nên làm quen với nó. Chắc chắn là tôi sẽ còn gặp phải những lời như thế thường xuyên hơn nữa.

Bởi vì bây giờ tôi không còn đường lui và chính thức là...

Tôi đang hẹn hò với một playboy.

Chương 5: Kế hoạch làm nàng ghen

Tại sao tôi lại chấp nhận cho cô ấy trở thành bạn gái mình? Cô ấy chẳng có điểm nào giống với mẫu người của tôi cả. Tẻ nhạt và vô vị, chưa đề cập đến việc cô ấy còn là một con mọt sách chán ngắt. Nhưng nhìn một cách khôn ngoan, cô ấy cũng không tệ, có phần... tạm chấp nhận được.

Tôi đặt mình xuống giường và chăm chăm nhìn trần nhà phòng y tế. Hôm nay thật sự là một ngày dài. Tôi không hiểu cô gái đó đang định làm chuyện gì. Cô ấy thực sự ghét tôi ngày hôm qua đấy, vậy mà bây giờ lại quả quyết rằng thích tôi? Cô gái đó ắt hẳn đang có một số vấn đề nghiêm trọng.

Tôi sẽ xem như đây là một trò chơi nho nhỏ giữa chúng ta Victoria Peige. Thời gian gần đây tôi đang buồn chán và muốn làm điều gì đó thú vị.

Thế nhưng cô ấy đã đúng. Tôi chưa bao giờ hẹn hò với những cô gái trầm lặng trước đây, chứ đừng nói đến một cô nàng mọt sách và buồn tẻ, họ chỉ khiến ta buồn chán đến chết. Hành động này sẽ tiếp tục trong bao lâu? Cô sẽ kéo dài nó đến khi nào hả Victoria Peige? Cô có thể ứng phó với một chàng trai nóng bỏng như tôi chứ? Tôi cười khúc khích và chải tóc bằng đôi bàn tay của mình. Chuyện này sẽ rất thú vị đây.

Mặt khác, có thể lý do tôi đồng ý cho cô ấy làm bạn gái của mình là để được gần Chloe một lần nữa.

Tôi nhớ cô ấy rất nhiều. Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau nữa kể từ khi cô ấy bắt đầu ghét tôi.

Tôi là người duy nhất yêu em Chloe ạ. Tôi luôn luôn ở ngay cạnh em nhưng em chưa bao giờ xem tôi hơn là một người bạn. Chúng ta đã bên nhau ngay từ lúc bắt đầu vậy mà chỉ vì một rắc rối nhỏ nhất; em vứt bỏ mọi thứ chúng ta đã sẻ chia. Và em cũng chẳng có đủ chỉ là một suy nghĩ rằng tôi làm điều đó là vì lợi ích của em. Nhưng nhờ cô bạn tự cho mình là thông minh của em, tôi có thể vẫn còn cơ hội.

Điều duy nhất tôi cần làm là làm tan vỡ trái tim người bạn của cô ấy. Chắc chắn là cô ta sẽ chạy lại khóc trong vòng tay của Chloe và Chloe sẽ nói chuyện với tôi để hàn gắn mọi chuyện. Dĩ nhiên đây chỉ là điều kiện cho sự trở lại. Tôi sẽ làm mọi thứ để có được Chloe. Và tôi sẽ dùng cô, Victoria Peige, để đem cô gái của tôi trở về.

Đầu tiên tôi phải thư giãn một chút. Cái thằng Nathan nhu nhược đó! Nó đánh nhau như con gái vậy! Đó là những gì mà nhận được khi mà tiêu tốn thời gian với một đứa tẻ nhạt. Dù thế nào đi nữa, tại sao hẳn ta lại lo lắng về cô gái đó đến vậy? Có lẽ là hẳn thích cô ta? Tôi cứ tưởng hẳn thích Chloe chứ?

Ồ chuyện này rồi sẽ vui đây.

Tôi sẽ có được Chloe và trả thù Nathan bằng cách chiếm lấy cô gái của hắn.

Lúc đó tôi bắt đầu cảm thấy sự nặng nề trong đôi mắt. Tôi nhắm chúng lại và ngủ.

Tôi mở mắt ra và nhìn xung quanh lướt qua chiếc đồng hồ trong bệnh xá. Gì chứ? Đã sáu giờ ba mươi phút rồi ư? Tại sao y tá không đánh thức tôi dậy? Chết tiệt!

Tôi ngồi dậy và nhận ra một mảnh giấy trên chiếc bàn bên cạnh tôi. Tôi mở nó ra và đọc tin nhắn.

‘Em đến đây để đánh thức anh dậy nhưng em đã không làm phiền anh. Anh có vẻ đang ngủ

rất ngon và em không muốn quấy rầy anh nên em đã tự về nhà rồi. Bảo trọng nhé' – Tori.

Tôi vò nát tờ giấy trong sự thất vọng. Tôi đã bảo cô ta là đợi tôi rồi đúng chứ? Một người thiếu kiên nhẫn làm sao. Tôi thất vọng vì cô, Tori.

Tôi vồ lấy điện thoại và cuộn lên cuộn xuống danh bạ. Ôi tuyệt vời, tôi không có số điện thoại của cô ta. Cô ta bỏ tôi một mình và sau đó chẳng thêm để lại cho tôi số điện thoại. Chết tiệt!

Bởi vậy, tôi quyết định gọi cho một người mà tôi biết ông ta sẽ giúp tôi. "Chào Boris? Có một người tôi muốn ông tìm. Đó là Victoria Peige. Ông nghe rõ chứ. Phải, P-E-I-G-E. Tìm cho ra ngay nơi cô ta sống. Báo cho tôi càng sớm càng tốt! Rõ chưa? Tốt!" Sau đó tôi cúp máy.

Sẵn sàng đi, Peige. Tôi sẽ trao cho cô nỗi đau đầu tiên vào ngày mai. Đã đến lúc cho một chút thử nghiệm rồi.

Tôi đang ở Park Avenue^[2] nơi căn hộ của Tori cư trú. Tôi nghĩ rằng cô ấy sống ở khách sạn nhà mình nhưng suy đoán của tôi đã lầm. Tôi có thể nói rằng điều này không đến nỗi tệ, với một người thừa kế, cô ấy chắc chắn biết được cách chọn ra một toà nhà thích hợp. Boris đã làm tốt việc tìm ra địa chỉ nhà cô ấy.

Tôi bước ra khỏi chiếc Sedan của mình và hướng về phía trong. Người trực tầng chào đón tôi và tôi gật đầu đáp lại. Tôi đi vào thang máy và nhấn nút nơi căn hộ của Tori ngự. Sau vài giây, thang máy mở ra, tôi bước về phía cửa. Tôi gõ cửa và một người giúp việc ra chào tôi.

"Tôi có thể giúp được gì cho ngài?" Cô ta hỏi trong khi chớp hàng lông mi của mình liên hồi và cố nén tiếng cười khúc khích.

Tôi mỉm cười với cô ta và trả lời. "Chào. Tôi đến đây đến đón Tori."

"Thật kỳ lạ, cậu Nathan luôn luôn đón cô Tori." Sự bối rối hiện rõ trong giọng nói của cô ta.

"Nhìn xem." Tôi nghiêng người gần hơn và thì thầm. Tôi biết người hầu nữ có thể đang nghi ngờ tôi nên tôi sẽ thử dùng sự quyến rũ của mình. "Tôi sẽ không đến đây nếu Tori không nhắn tin cho tôi. Cô ấy đợi tôi. Vả lại, tôi sẽ không muốn cô ấy nổi giận vì cô đã bắt tôi phải chờ đợi đây." Tôi nói trong khi vẫn giữ việc giao tiếp bằng mắt cùng cô ta. Và sau đó cách này thành công.

"Vâng ngài có thể vào trong, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy được chứ ạ?" Cô ta nói trong khi gửi cho tôi một nụ cười. Một cô gái dễ dãi làm sao.

Tôi bước vào trong và đưa mắt quét qua mọi thứ xung quanh. Hiện đại đương đại, ra đó chính là phong cách của cô ấy. Người thiết kế của cô ấy chắc chắn đã đem lại những chi tiết đẹp cho căn hộ này và những món đồ nội thất, cũng không tệ chút nào.

"Cậu là ai?" Tôi giật mình khi nghe thấy một giọng nói; Tôi quay lại và tìm kiếm chủ nhân của nó. Ở đó, tôi bắt gặp một người phụ nữ trong đồng phục giúp việc đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi nghĩ là bà ta ở khoảng độ tuổi cuối ba mươi và đầu bốn mươi. Bà ta gần như quá già để làm một người giúp việc, tôi đoán thế.

"Tôi đến đây để đón Tori. Cô ấy đâu? Gọi cô ấy ngay đi nếu không chúng tôi sẽ bị muộn." Tôi nói với bà bằng giọng ra lệnh.

"Xin lỗi chàng trai trẻ. Nhưng đó không phải là cách thích hợp để nói chuyện với một người phụ nữ." Bà ta giảng giải một cách giận dữ.

"Dù sao thì bà là ai?" Tôi không thể không hỏi.

"Tôi là vú nuôi của cô ấy!" Bà ta đáp như thể đó là câu trả lời hiển nhiên nhất trên thế giới.

Và bởi câu trả lời đó, tôi không thể tự chủ được tràng cười phá lên sắp tới. "Bà đang đùa với tôi sao! Một người vú nuôi ư? Tori đã quá lớn để có một vú nuôi!"

“Nếu cậu tiếp tục cư xử thô lỗ như vậy tôi có thể mời cậu ra ngoài đây. Mà cậu là ai?”

Tôi cố gắng bình tĩnh lại trước khi trả lời với một nụ cười tự hào trên gương mặt. “Thôi nào, bà không biết tôi ư? Tôi là Zachary Anderson. Bạn trai của Tori.”

“Zach? Anh làm gì ở đây vậy?” Tori nhanh chóng đi xuống.

“Anh đến đây để đón em, em yêu.” Tôi trêu chọc.

“Chàng trai trẻ này đang nói về điều gì vậy, Tori?” Bà già hỏi với giọng vừa tức giận vừa bối rối.

“Không có gì đâu Sonia. Con sẽ giải thích mọi chuyện sau. Chúng con trễ rồi. Chúng con phải đi đây. Tạm biệt.” Cô ấy chộp lấy cánh tay tôi và chúng tôi đi ra ngoài một cách vội vã rồi hướng về phía thang máy.

“Anh bị khùng hả? Sao lại đến đây?”

“Victoria... Em nhớ rằng anh là bạn trai của em chứ?” Tôi nhắc nhở cô ấy. Tôi chắc chắn rằng mình đã nhấn mạnh từ bạn trai phòng trường hợp cô ấy quên mất.

Lúc đầu cô ấy lặng im một lúc và sau đó bắt đầu nói: “Em xin lỗi. Nhưng xin đừng làm em bất ngờ như vậy nữa. Em vẫn chưa nói với mọi người về chuyện chúng ta...”

“Tại sao? Em không tự hào rằng mình đang hẹn hò cùng Zachary Anderson ư? Đây là cơ hội chỉ có một trong đời.” Tôi nói một cách tự tin. Tôi chăm chú nhìn cô ấy và cô ấy không trả lời. “Này! Vì sao hôm qua em bỏ anh lại? Anh đã bảo em phải đợi anh rồi phải không?” Lúc này tôi hỏi cô ấy với giọng khó chịu.

“Em đã để lại lời nhắn cho anh rồi mà? Em nói rằng em không muốn đánh thức anh dậy và...”

“Chà, anh đã không thấy nó. Anh đã ở trường và cả đêm anh tìm em! Anh lo lắng đến phát bệnh!” Tôi nói dối.

“Em xin lỗi Zach. Em không nghĩ anh sẽ làm vậy vì em.” Cô ấy xin lỗi và đưa mắt nhìn tôi giống như thể cô ấy rất tiếc về những chuyện đã xảy ra. Tôi ngay lập tức quay mặt đi chỗ khác. Tôi cảm thấy tội lỗi vì đã nói dối cô ấy. Đôi mắt kia khiến cho lương tâm tôi gào thét!

Thang máy mở cửa và hai chúng tôi bước vào trong. Cô ấy bấm nút tầng trệt. Sau đó tôi đưa cho cô ấy chiếc điện thoại của mình.

“Gì đây?” Cô ấy hỏi.

“Là Iphone, Tori. Em đã từng nghe về nó chưa?” Tôi mỉa mai hỏi.

“Em biết nó là Iphone và em cũng có một cái. Nhưng sao anh lại đưa cho em?”

“Bấm số điện thoại của em vào đây.” Tôi yêu cầu một cách đơn giản.

“Tại sao?” Cô ấy hỏi.

“Để có được thông tin của cô thừa quý cô “không – có - bạn - trai - kể - từ - lúc - chào - đời”, chúng ta phải biết số điện thoại của nhau để còn liên lạc. Bây giờ thì dừng ngay việc hỏi những câu vớ vẩn và nhập số điện thoại của em đi. Đưa cho anh điện thoại của em.” Tôi ra lệnh.

Cô ấy liền lấy điện thoại ra từ ví của mình và đưa cho tôi. “Em phải đảm bảo là nghe điện thoại của anh bất cứ lúc nào. Anh không muốn em ngắt điện thoại của anh. Hiểu chứ?” Tôi đòi hỏi và cô ấy trả lời bằng cái gật đầu. Cô gái ngoan. Chuyện này thật thú vị.

Chúng tôi bước ra khỏi thang máy và bắt đầu đi bộ ra khỏi tòa nhà. “Vậy là em có một vú nuôi. Em bao nhiêu tuổi vậy?” Tôi đùa.

Tôi thấy má cô ấy ửng hồng và sau đó cô ấy nhìn tôi. “Bà ấy còn hơn cả một người giám hộ, Zach. Và em mười tám tuổi, cảm ơn anh vì đã hỏi.”

Tôi khúc khích cười trước câu trả lời thông minh để trêu chọc lại tôi của cô ấy và tiếp tục bước về phía chiếc xe hơi của mình. Cô ấy cố gắng mở ghế trước nhưng tôi đã ngăn lại. Tôi thầm mỉm cười trước điều này. Và đây là thời điểm cho nỗi đau đầu tiên.

“Em sẽ không ngồi ghế trước. Anh đã mời một người bạn và cô ấy sẽ đi cùng với chúng ta. Hy vọng là em không thấy phiền.” Tôi nói, cố gắng mỉm cười và cố gắng để không giống như đang cười nhếch môi.

“Chắc chắn là không có vấn đề gì rồi.” Cô ấy liền trả lời.

Cô ấy mở cửa sau và tôi ngồi vào ghế của tài xế bắt đầu lái xe.

“Tori, đây là Samantha, bạn anh.” Tôi giới thiệu họ với nhau. Lúc này đây, sự nổi giận, ba... hai...

“Chào. Rất vui được gặp cậu.” Tori chìa đôi bàn tay của cô ấy ra để bắt tay với Samantha. Cử chỉ đó khiến tôi khựng lại. Thật sao? Thường thì các cô gái sẽ bắt đầu đặt câu hỏi rồi nổi trận lôi đình nhưng cô ấy lại trao cho ả một cái bắt tay cùng một nụ cười. Có phải vì cô ấy không có bất cứ suy nghĩ nào về kế hoạch tôi đang thực hiện hay vì đang làm đúng theo những gì mình nói rằng cô ấy sẽ trở nên biết cảm thông?

Tôi bắt đầu lái xe và giám sát Tori qua sự giúp đỡ của chiếc kính chiếu hậu. Cô ấy đang bận cuộn lên cuộn xuống chiếc Ipad để đọc gì đó. Cô ấy thật sự không quan tâm đến những gì đang diễn ra?

“Này Zach. Lát nữa anh có đi cùng bọn em không? Lizzy có một bữa tiệc hồ bơi, sự tham dự của anh sẽ là một điều bất ngờ. Chơi không?” Samantha nghiêng người lại gần, đùa nghịch mái tóc tôi. ả rất biết cách tán tỉnh. Tôi cho phép ả làm thế mà. Tôi nhìn lại kính chiếu hậu để xem phản ứng của Tori. Cô ấy thậm chí chẳng thèm nhìn chúng tôi. Cô ấy định làm thỉnh hay sao?

“Anh không biết, giờ anh có bạn gái rồi. Anh sẽ hỏi cô ấy.” Tôi gọi Tori. “Này Tori em có nghe những gì Samatha nói không?”

“Em xin lỗi. Chuyện gì vậy?” Cô ấy hỏi lại. Vậy là cô ấy không hề nghe sao? Hay là cô ấy giả vờ không nghe thấy? Chết tiệt, tôi không thể hiểu được!

“Không sao. Được rồi anh sẽ đi.” Tôi trả lời. Sau đó Samantha rít lên và hôn vào má tôi.

Tôi thật sự chắc chắn là Tori đã nhìn thấy cảnh đó. Tôi nhìn kính lần nữa và thấy cô ấy đang nhìn mình... tươi cười ư? Cô ấy thậm chí còn không biết những cử chỉ này là gì? Mỉm cười không phải là biểu cảm mà tôi trông đợi! Cô ấy thực sự thích tôi chứ? Vậy mà chẳng hề quan tâm khi một cô gái vừa mới hôn tôi! Không vui chút nào! Ngược lại, chính tôi mới là người gánh chịu nỗi thất vọng.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến bãi đậu xe của trường học và Samantha thì vẫn bám chặt lấy cánh tay tôi. “Này Zach em phải đi ngay đây. Em có thể sẽ bị trễ học. Em đi trước. Cảm ơn vì đã chở em và rất vui được gặp cậu Samantha.” Cô ấy nói một cách chân thành với nụ cười trên gương mặt. Nụ cười ấy khác hẳn với những cô bạn gái cũ của tôi. Nụ cười không giả tạo, không dâm dăng* cũng không chế nhạo, một nụ cười giống như cô ấy thật sự muốn cười.

Thường thì khi tôi làm mấy trò như thế này, bạn gái của tôi sẽ phát điên! Vậy mà tại sao trước đó cô ấy chỉ mỉm cười? Hay là cô ấy đang làm cho tôi rối lên?

“Bạn gái anh đi rồi. Vậy có muốn làm gì đó vui vẻ trước khi vào lớp không?” Samantha giờ đã chạm vào đùi trong của tôi. Lúc này tôi không có tâm trạng cho chuyện đó. Tôi đang tức tối.

“Không. Đi đi Samantha!” Tôi đuổi ả.

“Anh sợ bị bạn gái phát hiện à? Đừng lo. Cô ta là người kỳ lạ, thuộc loại biết vâng lời và trầm tính. Món mồi hiem có đấy. Cô ta sẽ không biết đâu. Chúng ta hãy làm đi được không? Sau đó ả bắt đầu hôn cổ và tai tôi.

“Dừng lại Samantha! Tôi bảo cô cút đi!” Tôi hét lên.

“Được rồi! Không cần phải hét lên như thế!” ả bước ra và sập mạnh cửa xe. Thật bực mình. Người như ả ta thật đáng ghê tởm! Ít nhất là phải biết được giới hạn. Thật đúng là một con đàn bà lẳng lơ!

Tôi vẫn còn bận tâm tới phản ứng của Tori. Nụ cười ấy là sao? Thật hay giả? Có phải cô ấy đã che giấu sự thật mình bị tổn thương?

Em là người như thế nào vậy Victoria?

Samantha nói đúng, em thật kỳ lạ.

Chương 6: Trốn học

“Này Zach em phải đi ngay đây. Em có thể sẽ bị trễ học. Em đi trước. Cảm ơn vì đã đón em và rất vui được gặp cậu Samantha.” Tôi bước ra khỏi ô tô của Zach và tiến về phía cửa ra vào.

Hắn ta đang cố làm tôi ghen sao?

Được rồi, anh không bao giờ có thể làm tôi ghen tuông đâu Zachary. Tôi tự cười với chính mình.

Ngày hôm qua là một ngày quái quỷ. Cả đêm tôi từ chối những cuộc gọi của Nathan và Chloe. Tôi nghĩ mình chưa sẵn sàng. Tôi vẫn chưa có ý tưởng nào để nói với họ, đặc biệt là Chloe. Cậu ấy hiểu rõ tôi đến mức có thể nhận ra tôi đang nói dối hay là không.

Đúng như những gì Zach đã báo trước; hôm nay tôi thật sự nhận được rất nhiều cái nhìn kỳ lạ. Và tôi cũng không hoàn toàn ngạc nhiên trước điều đó, bởi vì hậu quả từ cái tuyên bố bất ngờ hôm qua tại căn tin của hắn, phản ứng này được tôi đánh giá cao. Ít ra họ không làm trò gì ngốc nghếch. Những cái trừng mắt và những lời xì xào bàn tán cũng có thể tạm chấp nhận được.

Tôi tiến đến chiếc tủ của mình để lấy một vài thứ. Sau đó, khi tôi bước xuống hành lang thì nghe thấy điện thoại phát ra tiếng bíp. Là tin nhắn của Nathan.

“Hãy nói chuyện. Giờ ăn trưa. Sân trong. Đừng nghĩ rằng cậu không xuất hiện là được, tớ sẽ đợi cho đến lúc cậu tới. Tớ nghiêm túc!”

Cậu ấy chắc chắn không cần nhận tin hồi âm. Tôi nên làm gì? Tôi nên nói gì với cậu ấy? Làm sao tôi thuyết phục được cậu ấy rằng tôi thích Zach? Vì chẳng có bất cứ tình yêu nào dành cho cái tên tự coi mình là hổ đen vũ trụ đó. Tôi không hiểu gì về hắn ta! Chuyện trở nên thật khó khăn. Tôi nghĩ mình cần vài giờ để nghĩ ra điều gì đó.

Tôi hồ như không nghe đến các vấn đề thảo luận trong lớp học. Tôi vẫn cứ nghĩ về những gì mà lát nữa tôi sẽ nói với Nathan. Tiết học thứ 3 sắp kết thúc cũng có nghĩa là tới giờ ăn trưa.

Điều này thực sự làm tôi đau khổ khi tôi phải nói với Nathan rằng tôi yêu Zach mặc dù sâu thẳm trong lòng, cậu ấy mới chính là người tôi yêu thật sự. Tôi luôn mơ ước rằng một ngày nào đó mình sẽ tìm được dũng khí để thổ lộ tình cảm với cậu. Tôi biết ngày ấy sẽ không đến vì tôi đang làm những điều này cho Chloe.

Trước đây tôi đã cố tìm cách nói với cậu ấy nhưng tôi đã quyết định để tình cảm đó trôi đi vì Nathan sẽ không thể đáp lại tôi được. Tôi không muốn hy sinh tình bạn của chúng tôi vì chút hy vọng sai lầm rằng một ngày nào đó cậu ấy sẽ xem tôi hơn là một người bạn.

Tiếng chuông trường báo hiệu sự kết thúc của tiết thứ ba. Tôi phải gấp rút đi tới sân trong. Tôi sắp bị trễ cuộc hẹn. Thế là xong, tôi đoán thế giới của mình sẽ xoay vòng vòng quanh Zach bắt đầu từ ngày hôm nay.

Khi tôi đến Nathan đã ở đấy. Cậu ấy đang ngồi trên một trong những băng ghế đá và đang đọc gì đó. Tôi hít một hơi thật sâu và tiến về phía cậu ấy.

“Cậu đến sớm thế.” Tôi nói với Nathan giống như đang bật ra một nụ cười lớn.

Cậu ấy đóng sách lại và tươi cười. “Cậu đã quyết định xuất hiện. Tớ nghĩ rằng cậu sẽ không đến.”

“Ừ tớ đến. Cậu đã nói là cậu nghiêm túc mà.” Tôi nói và ngồi cạnh cậu ấy.

“Cậu biết là tớ sẽ không rời chỗ này cho đến khi cậu tới mà phải không?” Tôi gật đầu trả lời. “Tốt. Giờ cậu đã an tâm để giải thích mọi chuyện chưa? Và ý tớ là tất cả mọi chuyện.” Cậu ấy nhìn tôi một cách kiên định.

Trong một giây nào đó, tôi như bị mất trí. Tôi không biết phải sắp xếp câu chuyện làm sao. Cũng không biết phải mở đầu như thế nào. Sao tôi có thể nói dối trước mặt người mình yêu đã nhiều năm qua và tự thú nhận tình cảm của mình dành cho một chàng trai khác? Chuyện này thật là điên rồ!

Nhưng tôi phải lắc đầu xua tan ý nghĩ đó; tôi phải nghĩ về Chloe, về hạnh phúc của cậu ấy. “Nathan. Tớ biết chuyện này dường đột nhưng theo những gì tớ nhớ tớ thích Zach từ trước đến giờ.”

“Còn theo như tớ nhớ thì cậu cực kỳ ghét hẳn. Cậu nghĩ tớ sẽ thật sự tin rằng cậu thích thằng đó sao?” Cậu ấy nói giọng giận dữ.

“Tớ thích anh ấy Nathan, tớ không thể ngừng suy nghĩ về anh ấy. Anh ấy thật sự là một chàng trai tốt một khi cậu hiểu được anh ấy.” Tôi như một kẻ nói dối. Dĩ nhiên là hẳn không tốt rồi! Tôi chẳng thể nghĩ ra phẩm chất tốt đẹp nào về cái tên kinh tởm đó.

“Cậu đang đùa đúng không? Chàng trai tốt ư? Hẳn chỉ đùa với cậu thôi Tori. Mọi người đều biết Zach là một kẻ chơi bời. Hẳn ta chỉ cố đưa cậu lên...”

Tôi cắt ngang trước khi cậu ấy có thể kết thúc câu nói. “Không như những gì cậu nghĩ đâu. Anh ấy thực sự tốt. Sự thật là anh ấy đã đến căn hộ để đón tớ. Đó chỉ là tin đồn từ những cô bạn gái cũ của anh ấy. Những điều mà cậu nghe được. Anh ấy chỉ là bị hiểu lầm.” Tôi thực sự không có lựa chọn nào khác. Tất cả những gì tôi có thể làm bây giờ chỉ là dối lừa. Tôi chỉ hy vọng tôi có thể thuyết phục cậu ấy rằng tôi thực lòng thích Zach.

“Tớ không biết phải nói với cậu như thế nào, nhưng tớ sẽ làm mọi thứ để chứng tỏ hẳn ta không phải là người như cậu nghĩ. Hẳn sẽ khiến cảm xúc của cậu bị tổn thương!” Cậu ấy nhấn mạnh từ tổn thương.

Nhưng tớ đã bị tổn thương rồi, Nathan ạ, và đây là quyết định của tớ. Tớ đã quyết định rồi. Tớ phải đặt cảm xúc riêng tư của mình sang một bên để Chloe có được tình yêu mà cậu ấy xứng đáng.

“Tớ sẽ ổn mà, Nate. Không cần phải lo lắng. Giả như tớ bị tổn thương thì cũng được thôi. Đó là một phần của cuộc sống phải không? Khi ngày đó đến, tớ vẫn sẽ còn một người bạn để khóc chứ?” Tôi mỉm cười nói. Và tôi thấy gương cậu ấy giãn ra một chút.

Cậu ấy nhìn tôi và nắm lấy đôi tay tôi. “Dĩ nhiên rồi! Nhưng cậu đừng để chuyện này xảy ra. Và trước đó tớ nghĩ mình có điều muốn cậu biết, Tori. Tớ biết việc này hơi đột ngột nhưng xin cậu hãy nghe đến cùng những gì tớ nói...”

“Peige!” Một giọng rất quen thuộc hét gọi tên tôi. Tôi lướt nhìn xung quanh và thấy Zach đang đứng cách chúng tôi khoảng chục bước chân.

“Zach!” Tôi buông tay Nathan ra và hoảng hốt đứng dậy. Zach lao về phía chúng tôi. Tôi không muốn điều này. Hẳn ta đang lộ vẻ tức giận.

“Em đang làm gì cùng với cậu ta vậy?” Hẳn cái kính liếc nhìn Nathan. “Đi nào!” Hẳn nắm tay và kéo tôi đi nhưng Nathan đã đứng dậy và nắm lấy bàn tay còn lại của tôi.

“Chúng tôi đang nói chuyện. Thật bất lịch sự khi cắt ngang hai người đang trò chuyện với nhau.” Nathan chen ngang. Họ có thể sẽ tiếp tục trận ẩu đả mà hai người họ đã khơi mào ngày hôm qua và Chloe không ở đây để cản họ lại.

“Không sao đâu Nathan. Tớ sẽ ổn. Tớ phải đi đây.” Tôi phải tách hai người này ra. Nathan nhìn tôi. gương mặt cậu ấy trông giống như chúng tôi đã đánh mất một thứ nào đó. Chờ đã, tôi vừa làm gì vậy!

“Nghe rồi chứ! Để cô ấy đi!” Zach cười khẩy. Tôi trao cho Nathan một nụ cười trấn an và nhờ đó cuối cùng cậu ấy cũng buông tay tôi ra. Zach và tôi tiếp tục bước đi xa khỏi cậu ấy.

“Em đang làm gì vậy?” Zach tức tối hỏi.

“Em nói chuyện với Nathan.” Tôi trả lời một cách đơn giản.

“Anh đã nói với em là phải trả lời mọi cuộc gọi đến của anh chưa?”

Tôi lấy điện thoại ra và nhìn thấy mười sáu cuộc gọi nhỡ. Hắn ta làm thế thật sao? Đúng là một người thiếu kiên nhẫn!

“Sáu mươi cuộc gọi nhỡ? Anh đùa sao?” Tôi cười lớn hỏi hắn.

“Có gì mà vui, Paige?” Hắn ta điên tiết hỏi. Tôi chỉ tiếp tục cười khúc khích. Tôi thấy chuyện này thật sự rất vui. Hắn giống như một thằng bé đang tra hỏi mẹ mình vậy. “Vui cái gì chứ?” Hắn hỏi lần nữa, nhưng tôi chỉ tiếp tục cười thầm.

“Dù sao thì em sẽ không dám bỏ lỡ cuộc gọi của anh nữa hiểu chứ?” Hắn ra lệnh. Tôi gật đầu và mỉm cười với hắn. Và sau đó tôi thấy hắn cũng cười. Phải chăng tên ác thần hung tợn lúc này đã mỉm cười trở lại?

“Này! Tại sao lúc nào em cũng ở bên cạnh nó? Và ở bất cứ nơi đâu, tại sao vậy? Giống như em đang ngoại tình.” Hắn ta buộc tội.

“Ngoại tình? Nhìn xem, Nathan là bạn của em rất nhiều năm rồi. Đây giống như là một cuộc họp nhóm nhỏ giữa tụi em thôi, vả lại em còn nợ cậu ấy một lời giải thích cho những chuyện xảy ra ngày hôm qua.”

“Từ giờ trở đi em không cần nói chuyện với nó nữa!” Hắn ta ra lệnh.

Hắn ta đang chọc tôi điên lên đây. Hắn đòi hỏi quá nhiều. Thật ích kỷ! Không có gì lạ khi hắn chẳng có lấy một người bạn gái tử tế. “Còn lâu Zach! Cậu ấy chỉ là bạn của em thôi. Cộng thêm việc em đã không phản đối khi anh ở bên người con gái khác.”

“Vậy đây là vì chuyện xảy ra lúc này sao, với Samantha? Và em đang cố gắng khiến anh phát ghen?” Hắn ta khoanh tay và lạnh lùng nhìn tôi.

“Anh đang nói gì vậy?” Tôi đã rất tức giận và lời nói đó đánh trúng vào tôi. “Chờ đã, anh đang ghen với Nathan ư?” Tôi trêu. Hắn ta quay đi, có phải hắn đang xấu hổ trước những gì tôi giả dụ?

“Im đi Paige! Anh không ghen! Em nghĩ em là ai? Ai là người xin được làm bạn gái của anh! Được thôi, cứ làm những gì em muốn!” Hắn ta hét lên một cách tự vệ. Hắn vẫn lảng tránh việc giao tiếp bằng mắt. Điều đó làm tôi cười khúc khích. “Và bây giờ lại có chuyện gì vui nữa ư?” Hắn ta quát.

“Em chưa bao giờ nghĩ trong con người anh lại có thứ này, Xach. Anh thật sự rất thú vị.” Tôi nói và che miệng cố gắng hết sức để không bật cười lần nữa. Một chàng trai rất dễ hiểu. Hắn ta thực sự đang ngượng ngùng, chữ ngượng ngùng đó đang được viết lên khuôn mặt hắn.

“Em cười xong chưa?” Hắn ta mỉa mai hỏi.

“Được rồi. Em sẽ không cười nữa.” Tôi cố hết sức ngừng và miễn cưỡng nở một nụ cười đơn giản.

“Được rồi, đi thôi. Chúng ta sẽ ăn trưa ở đâu đó.” Bây giờ hắn nắm cổ tay tôi và bắt đầu bước

đi.

Tôi dừng lại và khiến hắn nhìn tôi. “Đâu đó là ở đâu? Chúng ta vẫn còn tiết học. Anh cho rằng em sẽ cúp mấy tiết học còn lại sao?” Tôi khoanh tay và nâng mày trái lên.

“Anh biết là em sẽ nói như vậy mà. Em nghĩ anh đùa độn vậy sao? Anh đã kiểm soát tất cả rồi. Anh đã xem thời khoá biểu của em và nói với tất cả các giáo viên rằng em bị ốm và phải về nhà sớm. Anh hỏi có bài tập đặc biệt nào mà em có thể cần làm không nhưng họ bảo không sao đâu, em nên về nhà và nghỉ ngơi, em có lý do đằng hoàng mà, bla bla mặc kệ, đi nào.”

Tôi sửng sốt trước điều này. Tôi không biết mình nên tức giận hay hạnh phúc. Nhưng tôi e sợ cảm xúc của mình sau này. “Sao anh lại làm thế?”

“Bởi vì anh biết em quan tâm đến học hành và sự nghiệp, bây giờ hạnh phúc chưa? Cuộc sống của em thật buồn chán Peige. Thư giãn nào! Vả lại, Anh muốn nhân cơ hội này để hiểu em nhiều hơn.” Hắn nói trong khi chăm chú nhìn tôi.

Tôi có thể nghe thấy trái tim mình đang đập mạnh. Đây là lần đầu tiên. Có gì với hắn ta ư? Tôi nghĩ xét cho cùng thì hắn không đến nỗi tệ. Hắn muốn hiểu tôi hơn ư?

Tôi luôn luôn tự hỏi cái cảm giác cúp tiết với bạn trai tương lai của mình giống như Chloe sẽ như thế nào. Là vì adrenaline^[3] của tôi khiến tôi phấn khích hay là vì sự thật rằng tôi sẽ có một ngày hẹn hò cùng Zach? Tôi đang nghĩ gì thế này! Zach chẳng phải thứ gì quan trọng cả.

“Được rồi. Đi nào.” Cuối cùng tôi nói trong sự bại trận khi mỉm cười với hắn ta. Hắn cười đáp lại, nắm lấy tay tôi và sau đó chúng tôi rút lui.

Chương 7: Nụ hôn?

Chúng tôi đến một trong số những nhà hàng ở khu phố Meatpacking. Tôi chưa bao giờ đến đây trước khi cân nhắc quá trình cư trú dài hạn của mình ở “Quả táo lớn” [4]. Zach rất biết cách gây ấn tượng trước một cô gái. Tôi công nhận điều đó, xét việc hắn ta đã hẹn hò với một đám con gái, hắn chắc chắn biết những thủ đoạn này.

Chúng tôi hướng vào trong và một người phục vụ tiến đến gần, dẫn chúng tôi vào chỗ của mình. Cô chào, đưa cho chúng tôi menu và ấy là lúc tôi nhận ra có điều gì đó. Cô ta nói chuyện với Zach một cách nhẹ nhàng, cười khúc khích mỗi khi Zach gọi món cho chúng tôi. Tiếp tục hành động theo kiểu vén mái tóc mình ra đằng sau tai và chớp chớp hàng mi. Là đang tán tỉnh đấy!

Zach mặt khác đang bận chọn món. Hắn biết rất rõ về những món ở đây. Tôi tự hỏi liệu hắn có biết cô phục vụ bàn đang tán tỉnh mình không. Sau khi hắn gọi món xong, cô phục vụ nháy mắt với hắn và nhìn tôi với một gương mặt nham hiểm. Khi cô ta hoàn toàn biến mất, tôi khúc khích cười.

“Có chuyện gì vui vậy?” Zach hỏi.

“Không có gì. Em chỉ thấy nó rất buồn cười.” Tôi trả lời với sự thích thú.

“Tại sao? Cầu xin em đấy, nói đi!” Hắn yêu cầu.

“Chỉ là em thấy nó rất hài, cô hầu bàn đang tán tỉnh anh và anh thì hành động giống như thể chẳng có gì cả và cứ tiếp tục như vậy. Thậm chí cô ấy còn chớp mắt với anh. Tuyệt vọng làm sao!

Hắn tựa vào bàn và nhìn tôi. “Em không giận sao?”

“Em á? Giận ư? Tại sao? Rất thú vị mà.” Tôi đáp.

Giờ thì đến lượt hắn cười. “Em đúng là lạ lùng Tori. Đa số bạn gái của anh đều giận dữ mỗi lần Natalie làm điều đó.”

Vậy là cô phục vụ cũng có một cái tên. Tôi cực là hắn thường xuyên đến đây và luôn luôn đến cùng với mấy cô bạn gái cũ của mình. Một tên đáng ghét. Có phải thật sự là hắn đang tuyệt vọng khi cố làm cho tôi phát ghen? “Không có lý do gì để làm việc điên khùng đó cả. Vả lại, cô phục vụ rõ là đang ghen tị vì không được ngồi trong chiếc ghế này.” Tôi cho hắn biết một cách bình tĩnh.

“Em rất thú vị, Tori. Anh thường không làm sai đâu. Anh đoán đây sẽ là một trong những quyết định mà anh không bao giờ hối hận.” Hắn ta nói trong khi toe toét cười với tôi. Trái tim tôi đập dồn dập. Tại sao tôi luôn có cảm giác này mỗi khi hắn nói những lời tốt đẹp về mình? Thậm chí tôi còn chẳng thích hắn. Tôi quay đi và cảm thấy đôi má mình đang nóng dần.

“Em đang ngượng à?” Hắn ta trêu.

Tại sao lúc nào hắn cũng tự phụ vậy chứ! “Không, em không có. Tại sao em phải làm thế? Anh làm ơn đi.” Tôi vặn lại. Tôi không thể nhìn hắn ta.

“Zach? Có phải anh không? Vâng đúng anh rồi! Anh vẫn đẹp trai như mọi khi.” Khi nghe điều này, tôi ngược nhìn và bắt gặp một cô gái tuyệt đẹp đang đứng cạnh Zach. Cô ấy cao ráo, tóc vàng và có một thân hình như siêu mẫu. Tôi tự hỏi cô ấy có phải là một trong số bạn gái cũ của Zach. Và nếu đã làm như thế, hắn ta bị mất trí hay sao? Chơi đùa và làm tổn thương trái tim cô

gái này! Hẳn ta nghĩ gì vậy? Tôi tò mò những người còn lại trong số đó trông có ổn như vậy không.

“Stella? Em làm gì ở đây vậy?” Zach hỏi với giọng ngạc nhiên. Tôi ngoảnh mặt đi và tiếp tục yên lặng để họ không còn nhận ra tôi đang ở đây.

“Em đang dùng bữa trưa tại cái bàn đằng kia, em chỉ có một mình, ngồi cùng em chứ? Chúng ta đã lâu rồi không gặp.” Cô ấy đề nghị. Tuyệt, quá tuyệt vời. Một cô gái xinh đẹp như thế, ai dám trả lời không chứ? Tôi đoán là tôi sẽ ăn ở đây một mình. Tôi thì là ai mà lại nói cô phục vụ bàn tuyệt vọng chứ?

“Anh xin lỗi Stella, có lẽ là để lần sau. Anh đang ở đây với cô gái của mình. Nhân tiện đây là bạn gái của anh, Vitoria Peige.” Zach giới thiệu. Tôi đã bị sốc, có phải hẳn ta vừa... và giờ họ chăm chăm nhìn tôi.

“Anh có bạn gái mới?” Cô ta cộc cằn hỏi. “Trước giờ anh có bao giờ giới thiệu cô gái nào là bạn gái của mình đâu.” Cô ta nói thêm. Cô chăm chú nhìn tôi và sau đó nhướn mày trái lên. Chuyện này nghĩa là sao?

“Chào.” Tôi chào và nở nụ cười yếu ớt. Cô ta quay mặt đi và hướng sự chú ý của mình trở lại Zach.

“Chỉ cần hứa với em là anh sẽ gặp em sớm được chứ? Chào anh.” Cô nghiêng người đến gần Zach và trao cho hắn một nụ hôn trên má. Ngay lập tức cô nhìn về hướng của tôi với một gương mặt nghiêm trọng nhưng tôi vẫn đáp lại với nụ cười và sau đó cô ta bỏ đi.

“Thôi nào! Em vẫn cười được ư? Sau... chuyện đó?” Zach rõ ràng đang cáu.

“Sao em phải tức chứ? Em nghĩ anh đâu cần một cô bạn gái hay cần nhần.” Tôi vắn lại hắn với một giọng thản nhiên.

“Có điều gì đó không ổn với óc khôi hài của em. Anh bắt đầu nghĩ rằng em không thức sự thích anh chút nào.”

Và đây không phải là dấu hiệu tốt. Có lẽ tôi phải nhiệt tình hơn một chút. Hẳn có thể nhận ra rằng tôi chỉ giả vờ. “Xem nào Zach. Việc anh giới thiệu em là bạn gái của mình đủ để em bình tĩnh. Với em, đó giống như một cú tát dành cho cô ấy. Anh có thấy cách cô ấy nhìn khi anh nói em là bạn gái của anh?” Tôi chỉ mong sao hắn sẽ chấp nhận.

Có một khoảng lặng nhưng sau đó hắn ta dịu đi. “Thôi đủ rồi. Có thể là chỉ vì anh không quen với kiểu phản ứng đó.”

“Em đã nói là em khác biệt mà.” Tôi tươi cười. Hừ, thật là gay go!

Thế là món ăn của chúng tôi cuối cùng cũng được dọn ra. Tốt, tôi sắp chết đói luôn rồi. Khi người phục vụ bàn tiết lộ món của tôi, đó chỉ là một vườn salad! Tại sao Zach lại gọi salad cho tôi?

“Xin lỗi. Tôi nghĩ có một sự hiểu lầm ở đây, và không phải là tôi không thích salad, hãy tin tôi nó trông ngon, nhưng tôi nghĩ mình thích bí tết với một phần mỳ Ý trong sốt cà chua và tỏi hơn. Cảm ơn.” Tôi nói một cách nhã nhặn và đưa phần salad cho người bồi bàn. Anh ta lịch sự gật đầu và rời đi.

“Em đang gọi cái gì vậy?” Zach ngạc nhiên hỏi.

“Bít tết và mỳ Ý. Thì sao?”

“Một cô gái vứt đi salad để chọn bít tết và mỳ Ý ư? Em không sợ bị béo sao?” Zach hiếu kỳ hỏi.

Có điều gì đó trong những lời nói của hắn khiến tôi thống khổ. Kẻ này thật khó tin! “Một cô

gái ăn bít tết và mì Ý thì có gì sai? Em đói đến phát điên! Đã quá giờ cho bữa trưa và em chẳng ăn thứ gì vào bữa sáng. Tại sao em phải bắt mình nhịn đói khi em có tiền để mua những thức ăn tươi tốt? Và xin cho anh biết, em không béo, em đẹp hoàn hảo.”

Im lặng một chút và sau đó đột nhiên Zach bắt đầu cười phá lên, kéo sự chú ý của những người khác về phía chúng tôi.

“Đừng cười quá lớn Zach! Mọi người đang chăm chăm nhìn kia.” Tôi thì thầm.

Hắn lau nước ở trên mắt trước khi quay sang tôi. “Em rất thú vị. Em tự hào về điều đó lắm sao? Em thật sự rất thú vị khi ở bên và... bình thường.”

“Và bình thường có nghĩa là gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Bình thường. Em không giống những cô gái khác anh đã từng hẹn hò. Họ nhịn ăn đến chết. Cứ nói với anh rằng họ béo. Cố gắng quyến rũ anh với những câu chuyện và thành tích lật vạt của họ. Anh ghét những cô gái giả tạo đó. Nhưng em, em khác. Em không màng đến việc người khác có thể sẽ nghĩ gì về em hay hành động của em. Đó là điều bình thường và anh thích nó. Anh rất vui lòng với buổi hẹn ngày hôm nay.”

Có phải hắn vừa nói hắn thích tôi? Chà, hắn không nói thẳng ra nhưng hắn vẫn nói từ thích phải không? Tôi không thể không mỉm cười với hắn. Hắn thực sự rất thú vị. Người mà tôi ăn trưa cùng ngay lúc này thực sự khác cái kẻ bị các cô gái vây quanh mà tôi vẫn thường thấy trong căn tin, và cả những gì tôi luôn luôn nghe được từ tin đồn. Có phải đây là một trong những nước cờ của hắn ta? Tôi không biết. Tôi thật sự hoang mang.

“Chắc rồi em thực sự bình thường.” Đó là những từ duy nhất tôi có thể nghĩ được.

Món ăn của tôi cuối cùng cũng đến, chúng tôi bắt đầu ăn và nói chuyện về một số thứ như là sở thích hay công việc. Khi chúng tôi ăn xong, hắn trả tiền cho bữa ăn và chúng tôi tiến về phía xe ô tô của hắn. Hắn mở cửa cho tôi.

Tôi đã phát hiện ra được rất nhiều điều về Zach vào lần hẹn hò này. Hắn có thể vừa là một kẻ vênh váo và vừa là một quý ông lịch sự cùng một lúc. Hắn có thể hoàn toàn là một con người khác. Hắn cũng không quá tồi tệ.

“Cho đến lúc này em thấy ngày hôm nay thế nào?” Hắn hỏi trong khi bắt đầu lái xe.

“Em no nê rồi. Cảm ơn vì bữa ăn. Dù sao đi nữa cũng rất vui. Cảm ơn anh.” Tôi toàn tâm toàn ý trả lời.

“Anh cũng vui. Mặc dù đây nên là chuyện đầu tiên chúng ta làm trước khi em yêu cầu anh trở thành bạn trai của em phải không?” Hắn chọc.

Tôi cắn môi dưới của mình. Tôi cảm thấy xấu hổ về những gì hắn vừa nói. “Em biết mà. Cái gì xong thì cũng xong. Không quay đầu trở lại.” Tôi lắp bắp. Điều này thực khó xử. Một cô gái thổ lộ với một chàng trai trước khi hiểu về anh ta? Thực sự cực kỳ xấu hổ! Dù sao đi nữa, chúng tôi càng bên nhau sớm thì kế hoạch càng được tiến hành tốt.

Cuối cùng chúng tôi cũng về đến căn hộ của tôi. Hắn nhìn tôi và bước lại gần. Chờ đã, có phải hắn đang trông đợi một nụ hôn. Tôi vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện đó!

“Này Tori, cảm ơn em vì hôm nay. Không đùa đâu, anh thật sự rất thích. Chúng ta sẽ lại làm điều đó lần nữa trong thời gian tới được chứ?” Hắn ta đề nghị. Vậy là hắn không định sẽ hôn tôi. Tôi đã nghĩ trong một giây rằng hắn sẽ hôn tôi và tôi thật sự lúng túng.

“Em thực sự vui Zach. Thật lòng cảm ơn rất nhiều.” Tôi bước đến gần và hôn lên má hắn. Tôi vừa làm gì vậy nhỉ? Có phải tôi đã bắt đầu một nụ hôn? Sau khi nhận ra những gì mình đã làm tôi chỉ mỉm cười với hắn, vội vã ra khỏi ô tô và hướng vào trong toà nhà có căn hộ của mình.

Tôi cố gắng khiến mỗi giây thần kinh trong cơ thể mình bình tĩnh trở lại. Tại sao một cô gái

lại có ham muốn hôn lên má chàng trai một cách vô tình. Zach sẽ nghĩ gì? Hấn sẽ lại tự mãn và kiêu ngạo, hấn có thể sẽ nghĩ rằng tôi đang yêu hấn tha thiết.

Tôi là người đã thổ lộ với hấn ta và tệ nhất trong tất cả, tôi là người bắt đầu nụ hôn.

Chương 8: Gặp lại bạn cũ

Tôi không hề trông đợi bất kỳ một hành động đáp lại nào sau toàn bộ cảnh tượng với Samantha và cô bồi bàn. Nhưng không hiểu sao tôi lại có thể đọc được trong đôi mắt cô ấy rằng cô ấy thích ở bên tôi. Mặc dù là một cô gái một sách có chứng nhận, cô ấy chắc chắn đã vô ý chạm vào tôi. Cô ấy hôn lên má tôi.

Thật thú vị. Tôi chạm vào bên má nơi cô ấy để lại cho tôi nụ hôn.

Tôi vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ đôi môi cô ấy và tôi không thể nào quên nét ngây thơ trên gương mặt kia. Thật ngạc nhiên làm sao khi một cử chỉ thân mật với người khác lại khiến cô ấy lại hành động như vậy. Tôi tự hỏi phản ứng của cô ấy sẽ như thế nào nếu nó trở thành sự thật. Sớm hay muộn gì thì cô ấy cũng sẽ chịu thua sự quyến rũ không thể nào cưỡng lại được của tôi. Tôi thật sự tò mò đến lúc nào hoặc sẽ như thế nào nếu cô ấy cầu xin tôi trao cho mình những môi hôn nồng cháy bằng cách này hay cách khác.

Tôi phải thừa nhận rằng cô ấy thật sự thú vị. Cô ấy khác với những người con gái tôi vẫn thường giao du. Điều tôi muốn nói là cô ấy hoàn toàn đồng ý với việc bạn trai mình tán tỉnh người khác. Mặc dù, trong lời biện hộ của tôi, đó không thực sự là tán tỉnh, chỉ là sự giả vờ hợp tác.

Lẽ nào cô ấy có lý do thầm kín? Nếu cô ấy chỉ đang diễn thì tôi sẽ đề cử cho cô ấy một giải Oscar. Nhưng có điều gì đó bảo với tôi theo cách khác, rằng những lời nói của cô ấy đều xuất phát từ tấm lòng, rằng cô ấy không xem tôi như là một tên bạn trai chiến lợi phẩm như những người kia. Nào nhìn tôi xem. Tôi quyến rũ mê hồn. Tôi dành cho một ai đó cực kỳ thông minh, cô ấy sẽ không tự đặt mình vào một tình thế khiến cô ấy bẽ mặt và dè dặt niềm tự hào của mình ngay lúc ban đầu. Tuy nhiên, tôi vẫn cần phải cẩn trọng, ai biết được? Chuyện gì sẽ xảy ra.

Lúc tôi đang rời đi thì chuông điện thoại đổ. Tôi tự hỏi đó có phải Tori không, có lẽ nào tôi đã nói quá sớm? Cô ấy hẳn là muốn một ít tình yêu của Z. Tôi bật cười với cái suy nghĩ ấy. Nhưng thất vọng thay, đó không phải cô ấy, đó là một người mà tôi chưa từng nghĩ hẳn sẽ liên lạc với tôi sau chừng ấy năm.

“Ai đấy?” Tôi hỏi như không biết.

“Ôi Zachary! Thái độ gì đây? James này!”

“Ai? Tôi không biết James nào cả!” Tôi bực mình, nhưng lại thừa biết hẳn là ai.

James Gregory, bạn tốt nhất của tôi và là người thừa kế của Tập đoàn quốc tế Gregory, một trong những tập đoàn đầu tư thành công nhất trong lĩnh vực công nghiệp. Chúng tôi hầu như giống nhau về mọi thứ, đều giàu có, mỗi đứa đều là những nhà thừa kế tương lai của gia đình, sở thích, mỗi quan tâm và dĩ nhiên là có cùng khẩu vị đối với phụ nữ. Chúng tôi như anh em nhưng hai năm trước, hẳn ta rời New York mà không nói với tôi tiếng nào. Tôi đã không nghe được tin gì về hẳn cho tới bây giờ, mặc dù tôi vẫn giữ số điện thoại.

“Thôi làm trò hề đi! Tôi về rồi! Đây là cách ông chào mừng người bạn thất lạc lâu ngày của mình đấy à người anh em?”

“Tôi không hình dung được cậu đang nói gì cả. Tôi không có người anh em nào bỏ mình lại mà không hề giữ liên lạc mấy năm trời! Nhầm số rồi ông bạn!”

Sau đó tôi nghe thấy hẳn cười. “Vẫn quăng bom như trước! Được rồi ông nội, thôi nói nhảm và gặp tôi tại The Pub (quán rượu), chúng ta lâu rồi không thấy mặt nhau!”

“Hiếu rồi.” Tôi cúp máy và vòng ngược lại, hướng về phía The Pub.

Phải mất đến mười giây tôi mới đến nơi. Tiếp theo tôi nhìn thấy James. “James Gregory, chà chà, ông mập lên rồi đó!” Chúng tôi chào với một cái đập nhẹ trên lưng nhau.

“Đó gọi là thiên tài cơ bắp, còn ông thì gầy nhom!” Hấn ta chào lại.

“Vẫn còn tài lanh hả? Vào trong nói chuyện thôi thằng quỷ ranh ma.” Chúng tôi bước vào trong, khu VIP, ngồi trên một chiếc ghế bành bằng da và gọi một chai vodka (rượu mạnh cất từ lúa mạch đen và một số cây cỏ khác).

“Ciroc à (là loại rượu Vodka cực kỳ cực kỳ cao cấp)? Ôi, thật tốt khi trở về!” James nâng ly rượu của hấn lên.

“Hãy cứ như ông thích!” Tôi thiện chí trả lời. “Dù sao đi nữa, chuyện gì đã xảy ra với ông? Ông đi khắp nước Pháp và phớt mờ cái mộng của tôi mấy năm trời?”

“Xin lỗi bạn hiền. Đó không phải là lỗi của tôi! Hãy đi mà trách mắng những cô thiếu nữ Pháp và trang phục của họ ấy! Mà nói về chuyện đó, tại sao ông cũng không màng gọi cho tôi? Ông đáng ra nên đến thăm tôi! Paris rất tươi mới!” Hấn khoe khoang một cách kiêu ngạo.

“Rất thú vị Gregory! Ông có vẻ giống như một trong những cô bồ thèm khát thuốc mê của tôi vậy. Ông thay đổi sang bộ mặt khác rồi hả?” Tôi đùa, gương mặt vẻ ghê tởm. Chúng tôi cùng bật cười.

“Đi chết đi Zach! Tôi vẫn là một người đàn ông thích tán tỉnh phụ nữ, đó là điều không thay đổi. Nói đến các cô gái đi nào, anh chàng đẹp trai! Những cô gái Pháp cực kỳ nóng bỏng. Ông đáng ra phải nhập hội với tôi! Chúng ta sẽ trở thành những ông hoàng! Chúng ta sẽ làm nên thiên anh hùng ca!” Hấn khoát lác.

“Vẫn nghĩ mình là tay sát gái à chàng Romeo?” Tôi khúc khích cười. “Tôi vẫn sẽ thích những cô gái Mỹ hơn, ông biết rồi đấy.” Tôi quả quyết, không biết rằng mình đã làm những điều không nên làm trước mặt hấn, người tình cò trở thành “ông xã biết tuốt về tôi”.

“Ông đang cười à? Rốt cuộc Zachary Anderson đang hẹn hò với ai không biết nữa?” Hấn húng thú hỏi. Hấn đang nhắc về Chloe. Hấn biết tất cả những câu chuyện và tình cảm tôi dành cho cô ấy.

“Tôi không cười, thằng ngốc. Ông trông vẫn cứ ngu như mọi khi, tôi không thể chịu được!” Tôi chuyển chủ đề. Tôi thực sự đang nghĩ đến Peige. Tôi còn không cả nhận ra mình đang cười cho đến lúc hấn tập trung vào nó.

“Ông vẫn chưa đến với cô ấy? Chuyện gì đã xảy ra với ông vậy Zachary Anderson Luôn luôn có được người con gái anh ta muốn! Mất mấy năm trời để lên giường! Hãy hành động như một người đàn ông thực thụ đi nào!” Hấn ta khúc khích cười. Tôi có cái danh này là vì khi tôi muốn một ai đó; tôi sẽ có được cô ấy mà không cần tốn thời gian. Nhưng Chloe không phải là cô gái bình thường, cô ấy là một ai khác, cô ấy khác biệt!

“Cô ấy hơn thế và đối với cô ấy thì chuyện này lại khác. Ông là người biết điều này hơn hết thảy. Vả lại, mọi thứ trở nên khó khăn hơn khi ông đi.” Tôi trao cho hấn cái nhìn không hài lòng.

Hấn giơ cả hai tay lên đầu hàng. “Chàng trai, đừng có đổ hết sự mộng muội lên tôi! Tôi chỉ xía vào chuyện của ông thôi. Từ khi nào mà ông trở nên yếu đuối như vậy chứ? Sao chúng ta không quên đi cái gọi là bạn tâm giao trong một đêm và đến chỗ Lizzy. Cô ta có một bữa tiệc hồ bơi và cần một phi công yểm trợ. Tôi cá là cô ta chẳng đời nào quên được cái đêm hạnh phúc nhất đời mình, nếu ông hiểu tôi muốn nói gì. Cô ta sẽ xúc động khi nhìn thấy tôi.” Hấn lắc lư đôi lông mày và tinh nghịch thúc khuỷu tay tôi.

“Tôi nghĩ tôi sẽ bỏ qua. Tôi không có hứng.” Tôi thật thà nói. Nghĩ về chuyện giận dữ với

Samantha trước đó, tôi không muốn gặp ả. ả có lẽ sẽ ở bữa tiệc hồ bơi.

“Ông đùa hả? Ông đang mặc quần xí líp đàn bà hay gì sao? Nói không với người đàn ông của mình? Với các cô gái?” Hấn ta hoàn toàn bị sốc. “Chờ đã, ông đang quen với ai à? Đừng có nói với tôi đây là chuyện nghiêm túc đấy, theo như tôi biết, ông hoàn toàn là một thằng cha ma giáo đúng chứ?” Hấn nghi ngờ nhìn tôi.

“Nó đang hẹn hò với một nữ tu sĩ!” Giọng nói quen thuộc từ phía sau tôi, khi tôi tìm kiếm, tôi thấy River, một trong những thằng chiến hữu ở trường của tôi.

“River! Rất vui được gặp ông, ông bạn!” James chào với một cái vỗ nhẹ vào lưng. “Trông ông vẫn đê tiện!”

“Vẫn bỉ ổi như vậy hả Gregory? Tôi cũng rất vui được gặp ông, tên đàn thối!” River vặn lại.

“Ngậm miệng ông lại và bắt đầu uống đi River!” Tôi lớn tiếng yêu cầu. Lúc này chúng tôi đã uống tới chừng nửa chai. River ngồi vào bàn chúng tôi và uống một hơi.

“VẬY, ai là nữ tu sĩ?” James trưng ra vẻ tò mò.

“Chàng trai đây đang hẹn hò với quý cô nghiêm túc đứng đắn ở trường của chúng ta!” River phá lên cười.

“Thật á? Giờ ông thành kiểu người làm ra phép màu rồi hả?” James vừa cười vừa hỏi.

“Để tôi biện hộ cho mình, cô ấy xin tôi trở thành bạn trai. Tôi là ai mà lại trả lời không chứ?” Tôi khoác lác trả lời.

“Ông nói không với mấy mụ già xấu xí và mấy người bị hoang tưởng. Cô ấy thì khác gì?” Hấn nghi ngờ hỏi.

“Cô ấy là bạn thân nhất của Chloe!” River nháy vào. River cũng biết chuyện về Chloe.

“Ông tuyệt vọng như vậy sao? Dùng một cô gái ngây thơ để có được Chloe?” James hoài nghi hỏi. “Bất cứ điều gì ông điều tra về cô gái ấy đều vượt xa trí tưởng tượng của tôi!”

“Tôi có kế hoạch của mình và kế hoạch này hoàn hảo. Vậy nên các ông chỉ cần để cho người giỏi hơn làm việc được chứ? Tin tôi đi.” Tôi quả quyết với họ.

“Vậy ông dùng người bạn thân nhất để có được Chloe à? Thật là hiểm độc... xuất sắc. Nhưng ông sẽ làm gì để nữ tu sĩ đổ ông?”

“Làm ơn đi. Mọi người đều “đổ” vì tôi!” Tôi bật ra một nụ cười ranh mãnh.

“Trừ Chloe.” River ngắt lời. Điều đó làm James phá lên cười.

“Cô ấy sẽ sớm thôi.” Tôi quả quyết với họ và đâm vào vai River.

“Tôi muốn gặp cô ta.” James đột ngột tuyên bố.

“Gì?”

“Tôi muốn gặp nữ tu sĩ! Tôi sắp tổ chức một bữa tiệc, đúng hơn là một bữa tiệc chào mừng, cuối tuần này. Đem bạn gái của ông tới và giới thiệu với tôi. Có thể sau khi ông vô tình làm tan nát trái tim cô ấy, cô ấy sẽ cần một ai đó để an ủi mình.” Hấn ta nghịch ngợm trả lời.

“Động vào cô ấy đi rồi ông sẽ tiêu đời!” Tôi đe dọa hấn, một cách tức giận. Tôi có thể nhận thấy hấn đang bị sốc. Tại sao tôi lại làm vậy? Có thể nào rượu đã xâm chiếm đầu tôi? Hoặc có thể cái suy nghĩ cô ấy sẽ ở bên một người đàn ông khác và người đàn ông đó lợi dụng cô ấy khiến máu tôi sôi sục. Tôi không ghen; Tôi chỉ không thích cái suy nghĩ về việc các cô gái không chung thủy với mình. Đúng vậy, có thể chính là điều ấy.

“Thư giãn nào! Ông bị gì vậy? Chờ đã, có phải ông thành thật với cô gái đó?” James nhăn mặt. Sự tò mò đang giày vò hắn. River nghiêng người đến gần kiểm tra tôi.

“Đương nhiên là không! Tôi chỉ có một người con gái duy nhất mà cả hai ông đều biết, và lại Tori cũng không phải mẫu người của tôi!” Tôi nói một cách biện hộ. Không đời nào tôi lại thành thật với cái cô... cái cô lập dị đó. Tôi chỉ quan tâm về cái thực tế là cô ấy khác những người kia. Đó là tất cả. “Vả lại, tôi có danh tiếng các ông biết đấy. Sẽ không có ai phản bội lại tôi.” Tôi nói thêm.

“Ông nói gì cũng được chàng trai đang yêu. Dẫu sao tôi cũng không quan tâm tới mấy cô nàng đứng đắn. Họ chỉ buồn tẻ và không có gì thú vị.” Hắn ta đã hiểu ra. “Nhưng mà dù vậy, ông cũng phải mời cô ấy tới bữa tiệc cuối tuần. Tôi vẫn muốn gặp cô ấy.”

“Chúng tôi sẽ tới.” Tôi quả quyết với họ. Tôi tự tin vì tôi biết rằng cô ấy sẽ chẳng bao giờ nói không với tôi.

“Dù sao thì, hãy uống vì sự trở lại của kẻ xấu xa James!” River rót đầy ly thủy tinh của chúng tôi bằng toàn bộ những gì còn lại trong chai.

“Tôi phải nói, các ông là những gã tồi! Nhưng mặc xác nó!” James nói và nâng cốc của hắn lên.

“Nào các anh em!” Chúng tôi cùng nói và cùng những ly rượu vào nhau rồi uống hết những gì trong đó. Chúng tôi cười té ghế cả đêm khi nói về những chuyện riêng mà chúng tôi đã từng làm, từ mấy trò tình quái của River, đến mấy trò hề gà con của James, giống như ngày xưa vậy.

Chúng tôi cười như thể không còn ngày mai. Nhưng dù thế, tôi vẫn không thể không suy nghĩ đến những gì James nói lúc nãy về Tori. Có phải hắn ta thực sự nghiêm túc với những thứ về Tori? Tại sao ngay từ đầu hắn lại muốn gặp cô ấy? Và làm thế quái nào để tôi khiến Tori trông không buồn cười trước mặt mấy thằng đàn này? Tôi còn không biết chúng tôi đang nói về chuyện gì nữa.

Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy chỉ là tiếng cười khiến tôi cười dữ dội hơn sau đó James đứng lên bàn và cho chúng tôi xem hình xăm con chuột mickey trên hông hắn. Chúng tôi cười dữ dội tới mức River gần như lăn trên sàn. Lúc đó tôi biết, “Anh em, chúng ta ở đây vì một đêm khó đỡ.”

Chương 9: Đối đầu

Tôi không thể tưởng tượng được lại có quá nhiều chuyện xảy ra trong chỉ một ngày. Chuyện Zach xuất hiện ở căn hộ của tôi, chuyện về Samantha, đương đầu với Nathan, cúp học, buổi hẹn ăn trưa, tôi còn quên điều gì nữa không nhỉ?

Trong khi thang máy lên đến tầng của mình, sự tĩnh lặng khiến tôi nghĩ về những chuyện diễn ra trong ngày hôm nay. Tôi cố gắng nhớ lại một sự kiện nào đó đã xảy ra mà tôi bỏ lỡ. Và sau đó tôi nhận ra.

Tôi đã hôn hấn ta! Tôi hoàn toàn sốc và kinh hoàng.

Tôi có thể cảm nhận được đôi mắt mình đang mở to. Đây là chuyện lớn đối với tôi bởi tôi vừa hôn cái tên mà mình căm ghét nhất. Về phần mình, thật khó để tôi chấp nhận điều đó. Hấn ắt hẳn sẽ nghĩ rằng tôi đang cố gắng cất lực để ve vãn tán tỉnh hắn. Quan trọng hơn là tôi đã hôn hấn ta như thế nào và hôn vào chỗ nào? Phải ứng này cứ như là tôi đã hôn lên môi hấn nhưng theo như tôi nhớ; tôi thề, tôi chỉ hôn lên má hấn thôi. Một cử chỉ thân thiện là những gì tôi nghĩ đến, nhưng chúng tôi nào đâu chỉ là bạn của nhau một cách chính xác.

Nhĩ về nó khiến đầu tôi đau kinh khủng. Giờ tôi ước gì mình đã không tham gia vào cái ngày hẹn hò ngu ngốc đó với hấn.

“Này, nhưng mày cũng thích mà đúng không?” Tiềm thức của tôi nói.

Vâng khá là vui, cúp học để hẹn ăn trưa và những việc linh tinh khác. Thay vì làm một kẻ xấu xa chuyên nghiệp, hấn lại tương đối đáng yêu. Tôi cố hết sức để không cười trước ý nghĩ về hấn.

Lúc này, lúc này đây Tori, không được để cho chuyện đó trở nên phức tạp. Hãy nhớ rằng toàn bộ chỉ là trò chơi mà thôi. Đóng vai người chơi chứ không phải ai khác xung quanh. Tôi nhắc nhở bản thân mình.

Thang máy dừng lại nơi tầng của tôi. Tôi lao ra khỏi nó như thể muốn để lại ở thang máy hết thảy những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Tất cả những gì tôi muốn là nuông chiều mình trong bồn tắm xà phòng ấm nóng, không nghĩ ngợi về bất cứ thứ gì. Vào trong căn hộ, tôi vội vàng lên lầu và ngạc nhiên thay, người mà tôi trốn tránh suốt thời gian qua đang xuất hiện và ngồi trong phòng của tôi.

“Chà, đoán xem ai cuối cùng cũng xuất hiện này!” Là Chloe. Cậu ấy trao cho tôi một trong những ánh nhìn với ý chúng ta cần nói chuyện một cách nghiêm túc.

“C-Chloe! Có chuyện gì vậy? Mọi thứ đều ổn chứ?” Tôi lắp bắp. Tôi chưa sẵn sàng, chưa sẵn sàng cho cuộc đối đầu này!

“Tớ cần hỏi cậu mấy câu, Tori! Cậu biết vì sao tớ ở đây mà, bây giờ thì ngừng hỏi và bắt đầu giải thích đi.” Cậu ấy ra lệnh. Cậu ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Được rồi Chloe, tớ xin lỗi vì đã lờ đi những cuộc gọi của cậu. Tớ thực sự muốn nói với cậu tất cả nhưng tớ không biết bắt đầu từ đâu.” Tôi thành thật nói.

Cậu ấy thở ra một hơi dài và trấn tĩnh mình. “Được rồi, hãy bắt đầu với nguyên do? Trong tất cả mọi người, tại sao lại là Anderson?” Cậu ấy hỏi tôi.

Giá như mà tớ có thể nói với cậu sự thật, Chloe. Tớ khinh bỉ hấn vì cái suy nghĩ hấn có thể điều khiển cuộc đời của cậu. Tớ ghét hấn vì sự hèn hạ với tất cả mọi người, sự kiêu ngạo, niềm tự hào, quyền lực mạnh mẽ của hấn, tuy nhiên... “Tớ biết cậu đã rõ câu trả lời cho câu hỏi này

rồi mà Chloe. Mọi người đều thích anh ấy.” Tôi nói rõ. Dù sao thì đây cũng là sự thật. Hầu hết mọi người đều muốn được ở bên hần ta.

“Và từ khi nào mà cậu trở thành mọi người vậy? Tớ tin rằng cậu khác họ. Và tại sao cậu chưa bao giờ đề cập đến chuyện này?” Cậu ấy nghi ngờ hỏi. Tôi nghĩ Chloe đã xem quá nhiều CSI. Cậu ấy đang móc máy tôi.

“Tớ vẫn là con người mà Chole. Tớ không thể dập tắt cảm xúc của mình. Tớ thích Zach.” Vì một lý do kỳ lạ nào đó, cách tôi nói điều ấy không còn căng thẳng như trước đây. Nhưng tôi bác bỏ suy nghĩ đó và tiếp tục. “Tớ đã làm đúng khi thổ lộ với anh ấy. Chẳng phải cậu là người đã bảo tớ đi tìm người tớ thích và trải nghiệm tình yêu? Vậy tại sao giờ cậu lại phản đối điều đó?”

“Tớ chẳng có gì để phản đối nếu như cậu yêu một ai đó, nhưng nhìn lại đi Tori, đó là Zach! Đừng hành động như thể cậu không biết gì về hần ta. Cậu biết cách hần ta ở bên các cô gái. Cậu đang nghĩ gì vậy? Thôi nào, tớ biết cậu hiểu chính xác hần muốn gì. Cậu đang mạo hiểm cuộc tình đầu tiên trong đời với một kẻ chẳng biết đến thứ gì ngoài hôn và... chờ đã...” Cậu ấy nhìn tôi và kinh hoàng, miệng cậu ấy từ từ mở ra và chỉ tay vào tôi.

Và sẽ không có thiên tài nào hiểu nổi cậu ấy đang muốn nói gì bằng cái cách đó. “Không! Chloe! Thôi nào! Cậu biết mình tốt hơn như vậy mà!” Tôi bênh vực mình. Được rồi, giờ cậu ấy đã đề cập tới chuyện đó, chúng tôi vẫn chưa thực sự kết thúc mọi chuyện. Và tôi cũng biết được ít ra hần cũng đã cố gắng. Cũng có thể chỉ là trông tôi không muốn hôn hay vì bất cứ điều gì khác.

“Được rồi, tớ tin cậu. Tớ chỉ muốn chắc chắn thôi, đó là tất cả. Cậu hỏi kế tiếp, từ khi nào mà cậu bị hần ta cuốn hút? Tại sao cậu chưa bao giờ nhắc tới chuyện này? Tại sao bây giờ mới nói?” Cậu ấy hỏi dồn dập. Cậu ấy hỏi quá nhiều câu. Dù sao đi nữa, tôi sẽ phải làm hài lòng ít nhất một câu để cậu ấy quên đi những câu khác.

“Năm lớp chín, trong thư viện. Tớ đang cố lấy một quyển sách ở kệ trên cùng. Tớ không thể với tới nó. Sau đó chàng trai ấy từ đâu xuất hiện và lấy nó giúp tớ. Tớ rơi xuống cái thang và anh ấy đỡ tớ. Giờ trước khi cậu nghĩ là tớ bịa nó theo những bộ phim tình cảm sến súa thì đừng lo vì đó cũng là những gì tớ nghĩ. Tớ định nói với cậu rồi nhưng khi phát hiện ra người đó là Zach. Biết được lịch sử của anh ấy, tớ không bao giờ muốn nhắc đến nó nữa.” Giờ tôi đang nghĩ về ngày ấy, hần thực sự đã giúp đỡ tôi.

Hần trầm lặng và tốt bụng. Tôi bị hần thu hút, vâng ngay ánh nhìn đầu tiên. Nhưng sau đó tôi đến nhà vệ sinh nữ, nghe thấy một cô gái khóc lóc với bạn mình và kể rằng Zach đã khiến trái tim cô tan nát như thế nào. Khi bạn cô phát hiện cô đang hẹn hò với Zach, họ cãi nhau vì hần ta. Hoá ra hần phụ tình cả hai. Không chỉ làm tan nát trái tim, hần còn làm tan nát cả tình bạn của họ.

“Và trước khi cậu hỏi tớ tại sao? Tớ nghĩ thế này, có lẽ đó là lúc mà tớ biết đến cảm giác yêu thương và được yêu thương.” Tôi nhìn vào biểu cảm của cậu ấy. Cậu vẫn không cho tôi biết bất cứ thứ gì. Chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Điều đó làm tôi cảm thấy thật tệ hại. Tôi không bao giờ có ý định lừa dối người bạn thân nhất của mình.

“Còn Nathan?”

Chẳng lẽ cậu ấy biết tôi có tình cảm với Nathan? “Cậu ấy thì sao?” Tôi hỏi một cách ngây thơ.

“Tớ nghĩ cậu thích Nathan chứ? Tớ biết cậu không nhắc tới nhưng sau chừng ấy năm làm bạn bè; cậu chưa bao giờ tiến triển với cậu ấy ư? Vậy mà giờ cậu đi thích một chàng trai mà cậu chỉ vừa mới biết?” Cậu ấy nhìn tôi đầy vẻ hoài nghi.

“Cậu ấy chỉ là bạn của tớ thôi Chloe”. Dù sao thì đó cũng là cách Nathan nhìn nhận tôi. Là một nỗi buồn mơ hồ khi nghĩ về người bạn thích chỉ xem bạn là bạn bè, không phải ai khác.

“Cậu có bao giờ nhắc tới chuyện đó trước cậu ấy chưa? Rằng cậu ấy chỉ là bạn?”

“Bạn muốn nói gì Chloe?” Tôi hỏi kỹ hơn.

“Không có gì. Nhưng dù sao thì tớ vẫn chưa bị thuyết phục đâu. Mọi chuyện diễn ra lúc này thật quá đột ngột, kỳ lạ, giống như nó là một phần kế hoạch của Zach hoặc điều gì đó. Chờ đã, cậu đang giấu diếm tớ phải không. Ít ra cậu cũng phải nói cho tớ biết trước khi những chuyện này xảy ra chứ. Việc cậu làm mọi thứ một mình thật không bình thường chút nào.” Chloe thật sự đang nhập tâm. Cậu ấy chắc sẽ không điều tra tôi đâu nhỉ.

“Tớ không che giấu chuyện gì cả. Tớ đã từng muốn nói với cậu nhưng cậu cũng đang gặp rắc rối. Giống như chuyện về Greg chẳng hạn? Tớ không muốn trở thành gánh nặng cho cậu nên tớ đã quyết định giữ nó cho riêng mình. Tin tớ đi mà, Chloe. Tớ có thể bảo vệ bản thân và anh ấy thật ra cũng tốt.” Tôi nói và mỉm cười. Chloe trao cho tôi một cái nhìn với ý “giờ thì tớ hiểu cậu rồi”.

Cậu ấy mỉm cười và gật đầu nhìn tôi. “Được rồi, giờ thì quý cô đã thắng. Thế nên hãy nói với tớ Người Thừa Kế Peige, chuyện gì đã xảy ra?” Cậu ấy nghi hoặc thăm dò. “Buổi thăm vấn” cuối cùng cũng chấm dứt. Nhưng tôi cảm thấy cậu ấy gần như đã tìm thấy câu trả lời cho một điều gì đó.

“Bạn nói chuyện gì đã xảy ra là ý gì?” Tôi cẩn trọng hỏi.

“Chà, tớ chỉ cho rằng đã có chuyện gì xảy ra cùng với hần, sự thật là cậu luôn cười bất cứ khi nào nói về hần ta. Được rồi Tori, có thể tớ ghét Zach vì con người của hần ta nhưng tớ vẫn là bạn của cậu. Tớ nghĩ giờ sẽ là lúc cậu kể tớ nghe về chuyện tình của cậu. Kể đi!” Tôi ôm Chloe. Đây chắc chắn là câu nói ngọt ngào nhất cậu ấy từng nói với tôi. “Bạn thật ngớ ngẩn.” Cậu ấy khúc khích cười.

“Chúng tớ ăn trưa cùng nhau, thật sự là ăn trưa rất muộn.” Tôi nói cho cậu ấy biết.

“Ăn trưa muộn? Chờ đã...” Cậu ấy kéo tôi lùi lại và ôm lấy vai tôi. “Bạn cúp tiết à? Mấy tiết học ấy?” Cậu ấy có vẻ không tin.

“Ừ?” Tôi tự hỏi sao cậu ấy lại ngạc nhiên đến vậy.

“Tori! Lần đầu tiên trong đời trốn học! Tớ tự hào về cậu siết bao! Cảm giác thế nào hả? Cúp học để tận hưởng giờ nghỉ trưa cùng ai đó?” Chúng tôi cùng ngồi lên giường. Cậu ấy nhích lại gần tôi nài nỉ câu trả lời. Có vẻ như cậu không còn quan tâm đến những câu hỏi “khi nào và như thế nào” nữa.

“Ừ, lúc đầu thì tớ hoàn toàn phản đối nhưng anh ấy bảo là đã nói với giáo viên của tớ, bịa ra vài câu chuyện để lấy cớ cho tớ, tớ do dự nhưng rồi...” Trước khi tôi kịp kể xong câu chuyện, Chloe đứng dậy và hét lên!

“Ôi trời! Hần làm vậy? Zach thật sự làm điều đó sao?” Cậu ấy hét lên. Tôi chỉ gật đầu trả lời. “Bạn sẽ phải xem xét lại việc đó, kể như Zach sẽ không tiến xa như vậy với một cô gái. Tớ luôn thấy hần ta đưa ra những ý kiến quyết định. Lần này thật khác với cách hần vẫn thường tiếp cận ai đó.” Cậu ấy giải thích.

Tôi không thể không đỏ mặt và cảm thấy hãnh diện. Ý nghĩ Zach không bao giờ làm điều đó cho những cô gái mà hần từng hẹn hò cơ hồ khiến tôi ngây ngất. Tôi lắc đầu hoài nghi. Đây chẳng phải việc gì to tát đúng không nào? Sẽ thật tệ nếu như tôi gán ý nghĩa cho tất cả chuyện này.

Chloe nhìn đồng hồ và chuẩn bị đồ đạc của cậu. “Ồ giờ tớ phải đi rồi. Nhưng chưa xong đâu Tori. Cậu vẫn còn nợ tớ vì không nói cho tớ nghe mọi chuyện. Kể từ bây giờ tớ muốn được biết những thông tin mới nhất, hiểu chưa? Đến cả những chi tiết nhỏ nhất ấy. Đừng tự làm mình tổn thương. Nếu hần ta làm gì xấu với cậu, thì đã có tớ đây.” Cậu nói và ôm lấy tôi.

“Chờ đã. Cậu đi đâu?” Tôi hỏi.

Cậu ấy sửa tóc lại một chút và đi ra cửa. “Tớ phải lo liệu một số chuyện. Hãy bảo vệ mình nhé Tori. Tạm biệt!” Cậu tươi cười và nháy mắt với tôi. Tôi tự hỏi tại sao cậu ấy lại vội vàng và tại sao lại không nói điều này với tôi.

“Tớ nhất định! Tạm biệt!” Đây chính thức là ngày dài nhất tôi từng trải qua. Quá nhiều chuyện xảy ra chỉ trong một ngày. Nhưng thật tốt khi cuối cùng tôi cũng có thể giải thích mọi chuyện với bạn bè. Tôi không phải lo lắng về họ nữa, cho tới bây giờ.

Dù nói dối bạn bè gần như là một việc tồi tệ. Nhưng sau khi nói chuyện với Chloe thì tôi biết mình phải làm điều này vì cậu ấy. Cậu ấy xứng đáng được hạnh phúc. Tuy rằng cho đến giờ, tôi cũng xứng đáng có một chút niềm vui.

“Sonia ơ? Con vịt nhựa của con đâu?”

Chương 10: Cô say rồi!

Tôi đã khá muộn lúc tôi trở về nhà sau cuộc hội họp nhỏ giữa chúng tôi. Tôi không thể nhớ ra lần cuối cùng mình cười điên dại đến như vậy là khi nào nữa. Thực sự đây là một đêm rất tuyệt vời.

Cái gì của anh thì sẽ là của anh. Tôi thầm nghĩ, mở cửa căn hộ penthouse của mình.

Hơi chệnh choáng, tôi bước vào trong. Thường thì tôi có tử lượng tốt khi đi uống rượu vì vậy không gì phải ngạc nhiên khi tôi có thể an toàn về nhà. Mấy thằng cha đó chẳng xi nhê gì cả.

“Boris đâu rồi? Boris!” Tôi tìm Boris, quản gia của tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi rượu khó chịu trên người, và muốn giải quyết nó. Một ly sữa thường là thứ tôi hay dùng. Tôi bước đến nhà bếp và đi qua phòng khách. “Boris? Ông ở đâu? Lấy cho tôi một ly sữa! Tôi...” Tôi giật mình bởi một bóng người đang đứng phía trước lò sưởi.

Tội dann này sẽ phải giải thích nhiều đây. Chúng nó đã bỏ cái quái gì vào đồ uống của tôi? Tôi không phải thằng vô dụng như vậy. Tôi thật sự rất cần sữa. Nghĩ rằng đó chỉ là một thứ gì đó hiện ra, tôi phớt lờ bóng người và tiếp tục tới nhà bếp.

Một ý nghĩ hết sức tào lao xuất hiện; bóng người đó vừa nhìn chăm chăm vào tôi. Có vẻ giống Chloe? Nhưng tại sao lại là cô ấy chứ, mà lại ngay lúc này? Có thể là vì hồi nãy chúng tôi đã nói về cô? Cái nhìn chăm chăm đó bắt đầu xua đuổi những suy nghĩ tầm phào trong tôi. Cô đem lại xúi quẩy cho tôi hay sao?

“Anderson.” Bóng hình kia vừa nói vừa nhìn tôi chăm chăm. Trong phạm vi tầm nhìn của mình tôi có thể nhìn thấy cô đang khoanh tay trước ngực.

Chờ chút đã. Tôi không say. Mắt mở to. Tôi tức giận. “B-Boris” Tôi hét lên.

“Gì thế? Anh định sẽ phớt lờ tôi cả đêm sao?” Cô ấy hỏi với giọng bức tức.

“Câu Anderson cậu đã về rồi. Tôi xin lỗi vì đã để cô Loise vào trong. Cô ấy đã rất kiên trì. Cô ấy cũng nhắc với tôi rằng đây là một vấn đề cấp bách.” Boris bước ra từ đâu đó như một bóng ma.

“Boris! Dừng cái việc chơi trò “ú oà” với tôi ngay!”

“Tôi rất xin lỗi, sữa của cậu đây!” Boris đưa cho tôi một cốc sữa. Tôi liếc nhìn Chloe một chút rồi lại quay sang Boris.

“Không sao Boris, có vẻ như có một số chuyện tôi cần phải quan tâm.” Boris lui đi và tôi tự nhovn miệng cười một mình. Tôi không nghĩ là kế hoạch này lại tiến triển sớm như vậy. Mới có một ngày thôi và giờ Chloe đang đứng trước mặt tôi. Tôi lướt những ngón tay lên mái tóc, cố gắng nghĩ xem mình nên nói gì với cô ấy. Chuyện này quá bất ngờ. “Vậy thì, điều gì đã mang Charlotte đến đây trong buổi tối tuyệt vời này?” Dù tôi thừa biết lý do cô tới đây, nhưng tôi vẫn làm bộ làm tịch. Tôi bước về phía minibar và rót cho mình một chút rượu whiskey.

“Anh biết vì sao tôi ở đây mà Zach. Không cần phải giả ngốc.” Cô trả lời một cách hiểu biết, xông đến quầy bar và tự rót cho mình ít rượu whiskey. Cô đổ ra nửa cốc đầy, uống hết một hơi và đặt ly trở lại bàn kèm theo một tiếng đập lớn.

“Tôi không hiểu cô muốn nói gì. Hãy vào thẳng vấn đề đi. Tôi không rảnh cả đêm đâu.” Tôi nhấp một ngụm trong cốc của mình.

“Chúng ta đang chơi trò giả ngốc sao, tôi ở đây chỉ bởi vì...”

“Nhớ tôi ư?” Tôi cắt ngang.

Cô ấy đổ cho mình một ly whiskey nữa. “Vẫn hành động kiểu cũ hả Zach?” Cô nhìn tôi với một nụ cười tinh quái. “Khi nào anh mới chịu thay đổi? Có bạn gái rồi mà còn tán tỉnh người khác nữa.” Cô lại uống hết nửa ly đầy.

“Cô... nghĩ.... Tôi tán tỉnh... cô sao?” Tôi ghen lời sau đó phá lên cười. Tôi đã mong chờ biểu cảm trên gương mặt của cô sẽ thay đổi nhưng không, cô vẫn nở nụ cười cao ngạo. Điều đó làm tôi lo lắng, giống như thể cô đã phát hiện ra suy tính của tôi.

“Xin anh đừng Zach. Ai cũng biết anh lúc nào cũng có gái theo bên cạnh. Vậy nên, như tôi đã nói trước rồi đấy, tôi muốn biết kế hoạch ác độc của anh là gì.” Khuôn mặt cô bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng.

“Ý cô là gì?” Bây giờ chính tôi cũng cảm thấy nghiêm trọng.

“Chúng ta phải chơi trò đổ vui với nhau à Zach?” Chloe phản bác.

Tôi lại rót đầy li rượu của mình và tiến đến lò sưởi. “Cô biết đó là ý của bạn cô mà đúng chứ?” Tôi cố gắng làm sáng tỏ vấn đề cho cô hiểu.

“Đúng vậy, nhưng tại sao? Tại sao anh lại làm vậy? Cậu ấy thậm chí không phải là mẫu người của anh.” Cô bảo.

“Đừng coi thường cô ấy. Đó là bạn của cô cơ mà.”

“Tôi không coi thường. Tôi chỉ muốn nói rõ. Cậu ấy không giống những người khác đâu Zach.”

“Tôi biết. Nhưng nếu cô ấy là...”

“Mẫu người của anh ư? Thôi nào ai cũng biết anh là bản sao của George Clooney*.” Cô nhướn mày lên trong khi kết luận.

“Vẫn phán xét người khác như mọi khi. Cô không nghĩ rằng có thể tôi thích cô ấy sao?”

“Đừng lại đi Zach! Vì hiểu một gã như anh, tôi mới phải bảo vệ cậu ấy!” Cô đáp với giọng giận dữ.

“Thật ư? Cô không hiểu tôi gì cả, Chloe ạ.” Tôi nhấn mạnh.

“Dĩ nhiên tôi biết chứ. Anh vẫn là một kẻ lẳng nhăng như trước”

“Mọi chuyện thật dễ dàng với cái “hội chứng tiền kinh nguyệt” của cô. Cái tật đó của cô có thể khiến cho cuộc trò chuyện này ngắn đi đấy. Dù sao đi nữa, thì cô là ai mà có thể đánh giá người khác chứ?” Giờ đây cuộc trò chuyện đã dần trở nên căng thẳng.

“Tôi là bạn của cậu ấy hơi thiên tài! Tôi chỉ muốn nói chuyện rõ ràng.”

“Đủ rồi. Chờ đã, cô ghen ư?” Tôi đùa. Nhìn cô ấy có vẻ như sắp tát tôi. Nhưng thay vào đó cô uống cạn những gì còn lại trong cốc của mình.

“Vậy sao? Anh đang cố làm tôi ghen ư?” Bằng một giọng nói sắc sảo cô chất vấn tôi.

“Có thể có. Mà cũng có thể không. Còn cô?”

“Không!”

“Suy nghĩ quá nhiều rồi. Vậy sao tôi lại có thể cảm thấy cô đang muốn tát vào mặt tôi.” Tôi hỏi.

“Vâng sự thật là anh đã tiến xa đến nhường này chỉ để khiến tôi ghen thôi sao...”

Tôi không để cô ấy nói trọn câu, chỉ bật cười. “Vẫn là Chloe trước đây, nghĩ rằng cả thế giới xoay quanh mình. Đừng có tự hào vào bản thân mình quá, không phải chuyện gì cũng làm vì cô.” Tôi nhấp một ngụm trong cốc của mình. “Hãy chấp nhận sự thật rằng tôi đã thấy được những điểm tốt của cô ấy. Nếu cô thật sự tin tưởng cô ấy, thì hãy tin tôi và chúc phúc cho chúng tôi.” Tôi mỉm cười với cô như một kẻ chiến thắng.

“Sao anh dám? Tôi tin vào cảm xúc của cậu ấy dành cho anh. Nhưng anh thì sao? Đừng hòng!” Tôi có thể nhìn thấy cô đang làm mưa làm gió với vẻ sầu não. Nhưng tôi không quan tâm, tôi tò mò hơn về việc cô nói tin tưởng vào cảm xúc của Tori có nghĩa là gì.

“Tin tưởng cảm xúc của cô ấy, ý cô là sao?” Tôi không thể không tò mò hỏi. Cô đột ngột dừng lại. Sau đó, nhếch môi cười.

“Tò mò giết chết con mèo, Zach.”

“Nói cho tôi biết cô có ý gì?” Tôi ra lệnh.

Cô bước về phía quầy bar và lại rót đầy ly. Hình như đây là ly rượu thứ ba của cô hay gì đấy, tôi chẳng biết nữa. Tôi quên đếm mất rồi. “Tôi tình cờ nói chuyện với cậu ấy trước khi tới đây. Cậu ấy là đứa nói dối dở tệ vậy nên tôi đã cố moi chuyện dối trá đó ra khỏi miệng cậu ấy nhưng cậu ấy lại khiến tôi tin rằng tất cả những gì tôi cho là dối trá đều là sự thật.”

“Cô ấy nói gì?” Tôi không hiểu vì sao mình lại trở nên tò mò với những gì Tori cảm thấy và nhìn nhận về tôi.

“Không nhiều lắm. Cậu ấy nhắc về chuyện xảy ra năm lớp chín. Thư viện gì ấy?” Cô ấy hỏi.

“Tôi không hiểu. Thư viện thì sao?” Tôi chưa từng biết đến Tori cho đến năm lớp mười. Đó là lúc cô ấy đột nhiên gia nhập cái nhóm bé xiu của Chloe. Tôi nhăn mặt, thật sự chẳng nghĩ ra cô đang nói về điều gì.

Cô đảo mắt lên và tiếp tục cái kiểu nói giống mẹ mình. “Đúng như tôi nghĩ, anh chẳng nhớ gì cả. Thư viện là nơi đầu tiên cậu ấy gặp anh. Chuyện này khá là ngớ ngẩn. Nhưng lại là thứ lãng mạn đối với Tori.” Bị làm cho rối bời. Tôi không thể nhớ lại bất cứ điều gì vào năm lớp chín. Tình yêu? Cô ấy nói thật sao? Sao chuyện lại trở thành mấy bộ phim ngu ngốc “dành cho các chị em”. “Dù sao đi nữa, tôi sẽ không ở đây nếu không vì Nathan, tôi...” Trước khi cô tiếp tục, tôi chặn lại khi nghe thấy cái tên của Nathan.

“Nathan thì sao?” Tôi vừa nghi ngờ vừa tức tối hỏi.

“Và sao tôi lại phải nói với anh?” Cô vênh mày trái của mình lên.

“Thôi nào Chloe. Cô không phải là người duy nhất trong căn phòng này phát giác chuyện không hay của người khác đâu nhé. Quý cô Loise sang nhà tôi vào lúc nửa đêm thế này. Đây sẽ là một chuyện khá tai tiếng đấy.” Tôi hăm dọa cô và kết câu với một nụ cười.

“Anh sẽ không...” Cô thở dài nhưng sau đó đầu hàng “...Được rồi. Hãy giữ bí mật giữa hai chúng ta. Tôi nghĩ hai người họ thích nhau vì Nathan thực sự quan tâm tới cậu ấy.” Tôi đứng rồi. Ít nhất điều này đã củng cố niềm tin ấy. Nathan yêu Tori! Chloe không chắc nhưng cô ấy không phải là người duy nhất nghi ngờ hẳn.

“Và cô nghĩ rằng tôi không có khả năng chăm sóc cho cô ấy? Và làm thế nào mà cô kết luận tên đó thích Tori?” Tôi hỏi một cách hăm hở. Tôi nắm tay lại thành một quả đấm khi nghĩ rằng Nathan có thể có điểm gì đó tốt hơn tôi.

“Tôi không biết. Do cách cậu ấy nhìn Tori ư? Hay sao cậu ấy lại bảo vệ Tori đến vậy? Làm sao mà cả hai người lại gần như đánh nhau tơi bời vào ngày hôm nọ. Tôi sẽ không ngạc nhiên khi họ thổ lộ cảm tình với nhau.” Cô ấy nhún hai vai một cách thất vọng và uống thêm ly nữa.

“Thật sao?” Tôi không biết có phải mình đang bị chọc tức vì cái sự thực rằng Nathan sẽ tốt hơn tôi, rằng hẳn có gì đó với Tori, hay là sự thực rằng có thể Tori cũng thích hẳn. Ai mà không tức giận khi nghe mớ thông tin đó chứ?

Tôi không hề nhận ra mình đang mơ màng cho tới khi Chloe thúc tôi. “Này, anh có đang nghe không vậy?”

“Cô đang nói gì?” Tôi hỏi.

Cô đảo mắt lên và tiếp tục. “Tôi nói là thay vì tỏ tình với Nathan, cậu ấy lại tỏ tình với anh! Tôi chẳng thể tin được!” Cô hét lên và nốc thêm một ly rượu whiskey nữa. Cô hành động hơi buồn cười, chẳng thèm xem xét lời nói của mình nữa.

“Cô ấy biết Nathan thích cô ấy không?” Tôi sốt ruột thăm dò.

“Không. Mà tôi cũng chẳng biết nữa. Cậu ấy thật sự chỉ xem Nathan như một người bạn.” Cô dụi đi. Và lúc ấy, tôi mỉm cười đắc thắng. Được rồi, ít ra cô ấy cũng chỉ xem hẳn như một người bạn. “Chờ đã... Anh đang ghen sao? Ghen với Nathan à?” Chloe phá lên cười.

“Dĩ nhiên là không rồi! Sao tôi lại phải ghen chứ? Tôi không ghen!” Tôi hét. Nhưng cũng không thể ngăn cản tràng cười dữ dội của cô.

“Không cần phải biện hộ. Thừa nhận đi. Nó viết đầy trên mặt anh rồi kìa” Cô nói và tiếp tục khúc khích cười.

“Sao cũng được. Lý do duy nhất tôi hỏi mấy câu này chỉ là vì tôi muốn được biết rõ ràng về mọi thứ. Hẳn là bạn của Tori và lúc nào cũng ở cạnh Tori nên ai mà biết được? Có thể hẳn là kẻ trù tính thì sao?” Tôi biện minh giống như thể đang cố rình mó điều gì đó quan trọng trong mớ thông tin này.

“Nathan á? Ôi không đâu! Tin tôi đi, cậu ấy sẽ không làm điều gì với Tori đâu. Cậu ấy chỉ bảo vệ Tori thôi, bảo vệ Tori từ anh.” Cô khúc khích cười. Nathan nghĩ tôi là một thằng bĩ ổi sao? Nó sẽ trả giá cho những gì sắp tới. “Giờ thì trước khi anh chằm ngòi thể chiến thứ ba, hãy để tôi nói với anh rằng Tori yêu anh. Hừm, tôi chưa thấy cậu ấy như thế bao giờ, sự thật là cậu ấy đã nuốt chứng niềm kiêu hãnh của mình chỉ để tỏ tình với anh? Nathan sẽ tốn nhiều tiền đây nếu cậu ấy cố gắng đánh cắp Tori từ anh.” Cô nốc một ly khác và trông như thể sắp mưa tới nơi. “Dù sao thì, tôi về nhà đây Zach, anh phải... Oái!”

Điều tiếp theo mà tôi biết là cô bắt đầu ngã xuống đất; Tôi nhanh chóng ôm lấy và ngăn không cho cô té xuống sàn nhà. “Chloe! Cô say rồi!”

“Tôi biết! Anh lúc nào cũng giỏi phải không?” Sau đó cô bất tỉnh.

“Được rồi, đã đủ rượu cho một đêm. Tôi sẽ đưa cô về.” Tôi chụp lấy ly rượu và ẵm cô lên. Tôi ôm cô xuống và yêu cầu Boris gọi một chiếc xe dịch vụ để đưa cô về nhà. Hộ tống cô trên suốt đường về, tôi không thể không chăm chú ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp ấy.

Nhưng tôi cũng không thể không nghĩ về chuyện Nathan có khả năng sẽ đánh cắp Tori từ tôi. Chúng ta đều không muốn chuyện đó xảy ra mà? Tôi ghét cái sự thật rằng ai đó có thể cướp bất cứ thứ gì từ tôi. Thậm chí nếu đó không phải là Tori. Có thể hẳn đang trù tính chuyện gì đó? Và sau đó tôi lại nhìn chăm chăm vào Chloe.

Thật tốt khi có thể nói chuyện với Chloe sau một quãng thời gian dài như vậy. Tôi nghĩ về điểm mình thích ở cô. Cô chẳng bao giờ thay đổi. Tôi thích việc cô vẫn giống như con người trước đây. Đáng phục. Mạnh mẽ. Khi muốn có thứ gì đó, sẽ làm mọi thứ để có được. Cá tính mạnh mẽ của cô ấy là điểm thực sự hấp dẫn tôi.

Chúng tôi tới căn hộ của cô và tôi bế cô lên nhà. Tôi nhấn chuông và một cô hầu gái ra mở cửa, cô ta trông có vẻ bàng hoàng. “Trời ơi! Cô ấy ổn chứ?” Người hầu gái lo lắng hỏi.

“Vâng, cô ấy ổn, cô ấy chỉ uống quá nhiều thôi.” Tôi nói cho cô ta biết. Cô hầu gái dẫn tôi đến phòng ngủ của Chloe và tôi đặt cô xuống giường, kéo chăn đắp cho cô.

Khi tôi sắp rời đi, cô chớp lấy tay tôi và nói điều gì đó, mắt cô vẫn khép lại. “Đừng làm tổn thương Tori. Cậu ấy rất mong manh và tôi biết anh hiểu điều đó. Hãy chăm sóc và đừng bao giờ phụ tình cậu ấy. Nếu đã tới lúc anh không còn thích cậu ấy nữa, thì hãy đến gặp tôi trước. Đừng hành xử ngay lập tức, hãy để tôi nói chuyện trước khi anh bỏ rơi cậu ấy, đó là cách ít gây ra đau đớn hơn. Anh là một người tốt Zach. Trông sâu thẳm, tôi biết điều đó. Tôi biết anh sẽ làm vậy. Hứa với tôi rằng mối quan hệ này sẽ giúp đỡ chứ không phải là huỷ hoại cậu ấy.” Cô mở mắt ra chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Cô biết đâu tôi không giỏi giữ lời...” cô kéo tôi lại gần khiến tôi im lặng. “Được..được rồi.” Tôi phục tùng trong sự bại trận. Cô mỉm cười, nhắm mắt lại, và lật người qua phía bên kia giường đối diện với cửa sổ.

“Tiện thể, anh có thể thoải mái nhập bọn với chúng tôi ở bàn ăn trưa. Vì anh là bạn trai của Tori, tôi nghĩ chúng ta nên quên hết những chuyện xảy ra trong quá khứ và bắt đầu lại từ đầu, anh nghĩ vậy chứ?” Tôi nghe thấy cô vừa nói vừa ngáp.

“Tôi cũng đoán vậy. Chúng ta sẽ gặp nhau.”

“Nghe được đấy Zach. Chào anh. Cảm ơn lần nữa.” Cô liền đi ngủ. Tôi chỉ đứng đó một chút rồi rời khỏi căn hộ.

Trên đường về nhà, tôi đã nghĩ về những gì Chloe và tôi nói với nhau. Tôi chưa từng mong muốn điều gì hơn thế. Tôi muốn có Chloe. Nhưng tôi cũng không muốn làm tổn thương bạn cô. Dù bằng cách nào, tôi cũng không thể có cả hai. Cách duy nhất để ở bên cô là chia tay với Tori nhưng Chloe sẽ không tha thứ cho tôi nếu tôi làm thế. Và nếu tôi chọn ở bên cạnh Tori thì Chloe sẽ không bao giờ là của tôi một lần nữa.

Tôi hiểu mình không muốn khiến Tori tổn thương chẳng phải là vì Chloe nói nhưng vậy mà là chính bản thân tôi tự nhủ với mình không được làm điều đó. Tôi cũng không biết nguyên nhân chính xác là đâu. Cô ấy là một ai đó khác, ở bên cạnh cảm thấy rất vui vẻ. Mặc dù cho tới bây giờ, tôi chỉ phải kiên nhẫn với một cô mọt sách buồn chán và đợi đến khi Chloe nhận ra rằng cô ấy thích tôi. Vâng, nghe như một kế hoạch vậy.

Giữ chặt bạn thân của mình và giữ người yêu của mình chặt hơn nữa. Mặc dù trong đầu tôi chưa bao giờ chợt nảy ra ý nghĩ rằng ai đó nhất định sẽ nhận lấy thương đau.

Chương 11: Bánh quy sô cô la

ZACH

Bây giờ là mấy giờ? Tôi lằm bằm trong khi chậm rãi mở mắt và nhắm lại lúc ánh sáng mặt trời chạm vào chúng. Ngay lập tức, tôi lấy gối phủ lên đầu mình và cố gắng chống đỡ cơn đau đầu khủng khiếp. Ngồi trên giường gãi đầu tôi cố gắng chấp vạ lại những gì đã xảy ra ngày hôm qua.

Những hình ảnh loé lên trong trí óc tôi. Quãng thời gian ở bên Tori, mấy thằng bạn, Chloe... Dù sao thì làm sao tôi có thể về đến giường chứ?

Tôi với lấy đồng hồ. Đã mười giờ rưỡi sáng. Chết tiệt! Lỡ mất hai tiết học! Tôi nhanh chóng đứng lên khỏi giường ngủ. Trong khi tiến về phía cửa để tìm Boris, tôi bỗng dưng cảm thấy đau đầu kinh khủng.

“Mẹ kiếp!” Tôi chửi rủa khi lấy cả hai tay ôm đầu.

“Cậu cần một ly sữa thừa cậu?” Boris bước ra từ đâu đó với một ly sữa trên tay.

“Boris! Ơn trời! Đưa nó cho tôi!” Tôi uống hết cả ly chỉ trong một ngụm. Ít ra thì cơn đau cũng được giảm bớt. “Mà này, chuyện gì đã xảy ra sau khi tôi về nhà?”

“Khi cậu trở về sau chuyến đi với cô Loise, cậu lại uống thêm một chai Whisky khác và rồi cậu bất tỉnh. Tôi đã mang cậu lên giường thừa cậu.” Boris kể lại.

“Chờ đã. Tôi không mặc đồ giống hôm qua, có phải ông...” Tôi chỉ tay vào ông ta. Nhận ra mình đang mặc chiếc quần đùi mới.

“Tôi đã rất kín đáo, thưa ngài.”

“Giỏi! Giỏi lắm! Ông có muốn nói với tôi điều gì khác không? Ông đánh răng cho tôi luôn à?” Tôi mỉa mai hỏi.

“Có một cô gái lúc này vừa tới đây. Bạn gái của cậu và xin thừa là không, tôi không đánh răng cho cậu. Mũi của tôi không thể chịu đựng được mùi hôi.” Ông ấy dùng hai ngón tay trỏ chỉ dẫn lại từ “bạn gái”. Tôi không thể đổ lỗi cho ông già đó được. Thậm chí tôi còn không nhớ buổi nhậu nhẹt với mấy thằng bạn và Chloe. Nào tôi vẫn đang hoạt động hết công suất để suy nghĩ về điểm này. Đột nhiên nó đánh trúng vào tôi. Tôi ngẩng đầu, quên cơn đau một lát, tôi nhìn thẳng vào Boris.

“Đợi đã lúc này ai đến đây?” Tôi hỏi.

“Có phải cậu có rất nhiều bạn gái không, thưa cậu chủ?” Boris cười hỏi. Tôi chỉ nhìn ông ta, đôi lông mày nâng lên và rồi ông ta hắng giọng

“Là lỗi của tôi.” Ông ta nói, nén cười.

“Kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.” Tôi ra lệnh.

“Victoria Peige đến đây. Lúc đầu tôi vì do dự khi để cô ấy vào trong, tôi đã hỏi làm sao cô ấy biết được cậu. Cậu cũng biết rồi đó, đó là một giao thức thông thường. Thế là tôi đã nhớ ra tên cô ấy kể từ lúc cậu yêu cầu tôi tìm địa chỉ.”

“Giao thức? Sao ông lại làm vậy hả lão già?”

“Vì sự an toàn của cậu thôi. Tôi chịu trách nhiệm với ngôi nhà này và phải thận trọng hơn

bao giờ hết kể từ khi bạn gái của cậu xông vào và hất ngã đồ nội thất như thể đây là nhà họ vậy.”

“Được rồi.” Tôi chấp thuận. “Vậy, cô ấy muốn gì?”

“Cô ấy lo lắng cho cậu. Cô ấy bảo tôi rằng đã không nghe được tin tức gì về cậu từ khi cậu chở cô ấy về nhà.”

“Và ông buôn chuyện với cô ấy? Thật không giống ông chút nào đấy Boris.” tôi đùa.

“Vâng cô ấy nghĩ trông tôi rất bảnh bao thừa cậu. Và cả hai chúng tôi thân thiết với nhau ở một mức độ chắc chắn.” Ông dùng hai ngón tay trích dẫn lại từ “chắc chắn”.

“Ông có cần kể tôi cho nghe những gì hai kẻ si tình đàm đạo với nhau không?” Tôi không thể không ngoác mồm cười trước cái việc Tori đã nói chuyện với Boris.

“Là lỗi của tôi thừa cậu, nhưng tôi dứt khoát tin rằng lời hứa ngón út hoàn toàn là sự thật.” Boris nói, hơi bối rối. Tôi không còn cảm nhận được cơn đau đầu nữa. Nghĩ về việc họ nói chuyện với nhau khiến tôi mỉm cười. Có thể họ đang đã nói về tôi. Ông già này rất hiểu tôi. Tôi chỉ thắc mắc tại sao cô ấy tới đây mà không đánh thức tôi dậy.

“Tại sao cô ấy không đánh thức tôi dậy?” Tôi hỏi.

“Tôi đã hỏi nhưng cô nói rằng không cần thiết phải làm vậy. Chúng tôi đều nhất trí rằng cậu cần phải nghỉ ngơi và việc đánh thức cậu dậy sẽ khiến hai chúng tôi gặp rắc rối.”

“Được, lựa chọn đúng đắn đấy. Giờ thì thôi cười đi.” Tôi ra lệnh. Tôi hơi xấu hổ và rồi, tôi chợt nhận ra điều gì đó. “Này, chờ đã. Ông có nhắc lại chuyện xảy ra tối qua không đấy?” Tôi hoảng sợ hỏi. Tôi lo ngại cô ấy phát hiện ra chuyện rắc rối với Chloe đêm qua.

“Đừng lo lắng thừa cậu. Tôi không hề nhắc tới chuyện gì về cô gái khác vì lợi ích của cậu.” Ông ta vừa nói vừa vỗ vỗ vai tôi.

“Tốt.” Là tất cả những gì tôi có thể nói được. Sau đó tôi đưa ly sữa trứng không cho Boris và tiến về phía phòng tắm.

“Tiện đây, tôi phải nói Cô Paige là một cô gái rất tuyệt vời. Cậu sẽ không tìm được ai như cô ấy. Hãy chu đáo với cô ấy, thừa cậu.” Boris nói thêm.

“Con nai nhỏ đã đi rồi Boris. Hãy chấp nhận nó. Đừng có lo mấy chuyện lật vật nữa...” Tôi lên nhìn ra khỏi phòng tắm với bàn chải đánh răng trong tay để thấy Boris rời đi.

Lúc tôi đến trường đã gần tới giờ ăn trưa. Tôi thẳng tiến tới căn tin vì biết rằng cả ba người họ chắc đang ngồi ở cái bàn quen thuộc. Tôi đi về phía họ và hắng giọng để họ nhận ra sự có mặt của mình.

“Zach! Hãy trở nên thân thiết hơn và nhập bọn với chúng tôi.” Chloe đề nghị. Và đến lúc này tôi nghĩ cô ấy chỉ trở nên thân thiện vào tối qua thôi. Tôi nhìn Tori và sau đó là Nathan. Cái vẻ trên gương mặt họ thật khôi hài. Cả hai người đều sững sờ trước những gì Chloe đề xuất.

Nathan giống như thể hắn sẽ sẵn sàng đâm vào mặt tôi bất cứ lúc nào nhưng tôi đang cố gắng hết sức để kìm chế bản thân. Đó không phải là cách tiếp cận đúng đắn. Giờ tôi biết hắn thích Tori bởi vậy tôi biết phương pháp tốt nhất để khiến hắn điên lên thông qua cô ấy.

“Này Chloe, tôi qua đây để gặp bạn gái tôi.” Tôi nói và nhấn mạnh từ bạn gái. Liếc nhanh qua Nathan, tôi có thể thấy hắn hoàn toàn bối rối. Tôi ngồi xuống cạnh Tori, cô ấy định nói điều gì đó nhưng tôi ngắt lời. “Cảm ơn em vì ngày hôm qua, Tori. Hôm qua thật vui và anh không thể quên được nụ hôn ấy.” Rồi tôi nháy mắt với cô ấy. Mọi người dường như đều bị sốc ngoại trừ Nathan, Tôi có thể thấy hắn đang cố phớt lờ những gì tôi nói. Ít nhất là cử chỉ này xác nhận những gì Chloe nói với tôi, Nathan thích Tori.

“Nhân tiện, cảm ơn em vì đã ghé thăm anh lúc nãy. Ừ, Boris đã nói với anh. Lần sau hãy mang cho ông ấy một ít mì ống. Ông ta thích món ấy lắm. Được rồi, giờ anh phải đi đây. Gặp lại em sau.” Tôi đứng dậy và rời khỏi đó. Tôi thích thú vì có thể trả thù Nathan nhờ việc hấn thích Tori, và thực tế là hấn chẳng làm gì được.

TORI

“Hai đứa hôn nhau? Sao tối qua cậu không nói với tớ hả? Đó là nụ hôn đầu đời của cậu đấy Tori! Cậu có nghe những gì tớ nói không thể?” Chloe hỏi.

“Để tớ biện hộ cái, hôm qua cậu cứ vội vội vàng vàng rời khỏi.” Tôi phản bác và tiếp tục ăn sandwich. Tôi hơi bối rối vì Zach. Hấn đang cố khiến tôi bẽ mặt trước bạn bè mình sao? Chẳng lẽ tôi chưa đủ xấu hổ bởi bản thân mình chính là đứa đã bắt đầu nụ hôn ngu ngốc đó?

“Chẳng phải còn quá sớm để cậu trao cho anh ta nụ hôn đầu hay sao? Tớ muốn nói là, cậu mới ở bên anh ta có mấy ngày mà cậu đã...” Nathan không thể nói tròn câu. Tôi hoàn toàn hiểu mỗi bận tâm của họ sẽ khiến việc này tương chừng như ghê gớm lắm.

“Nathan, cậu cũng đừng nói vậy. Hai người dừng lại đi. Chỉ là một nụ hôn trên má mà thôi. Và vả lại, Nathan nói đúng, chỉ mới có vài ngày thôi và vẫn còn quá sớm cho nụ hôn đầu tiên, chúng ta có thể nói về cái gì khác được không?” Tôi nhún vai.

Zachary! Anh thật khiến tôi đau đầu. Lẽ ra anh không nên đến trường vào ngày hôm nay!

“Còn chuyện cậu đến nhà anh ta? Thật chứ?” Nathan hỏi cặn kẽ. Sự lo lắng hiện lên trên gương mặt cậu.

“Nathan!” Tôi cao giọng.

“Thôi nào Tori, bí mật của cậu sẽ an toàn với chúng tớ! Nói đi! Nói đi!” Chloe quả quyết.

“Vâng... Được rồi. Tối qua tớ hơi lo; Tớ chẳng biết anh ấy ở đâu sau khi anh ấy chở tớ về. Tớ sẽ chịu trách nhiệm nếu có chuyện gì xảy đến với anh ấy. Vậy nên tớ đã ghé thăm sáng nay.” Tôi khiến họ thoải lòng.

“Ôi, Tớ tự hào về cậu lắm Tori! Giờ thì cậu đúng là một cô bạn gái rồi! Tớ cảm thấy rất hạnh phúc vì cậu!” Chloe hào hứng nói. Cậu ấy nhìn Nathan một chút khi Nathan đang mãi nghĩ ngợi về chuyện của chính cậu ấy.

“Tiện đây Chloe, cậu kêu Zach vào nhóm bọn mình lúc nãy. Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

“Ừ, như cậu thấy đó Tori yêu dấu, hôm qua tớ với Zach đã nói chuyện một lát và nhận ra rằng tốt nhất bọn tớ nên quên đi quá khứ và lại trở thành bạn bè của nhau. Cậu biết đấy, vì lúc này hai người đang ở bên nhau, tại sao lại không chứ? Tớ thấy chẳng có gì sai cả.”

“Tớ chưa từng nói là có gì sai.”

“Cậu chưa từng nói à? Tớ thật ngớ ngẩn. Giờ mình nói về chuyện gì khác được chứ?” Cậu ấy biện hộ.

“Tối qua cậu tới nhà anh ta à?” Nathan xen vào.

“Không! Nathan! Không có! Chuyện xảy ra ở... đây! Tại trường! Tớ không bao giờ tới nhà anh ta. Ôi, nhìn giờ xem, tớ phải đi rồi. Cậu biết tớ đấy, chú ong bận rộn, với bài tập về nhà và công việc. Chào!” Cậu ấy đứng dậy và vội vàng bỏ đi.

“Thế này là sao? Dù sao thì giờ giải lao sắp kết thúc rồi, đi thôi. Gặp lại cậu sau nhé Nate.” Tôi nhìn cậu và mỉm cười. Tôi gần như bừng tỉnh khi Nathan nắm bàn tay tôi như thể cậu đang cố ngăn tôi lại. Tôi nhìn cậu, cau mày. “Sao thế?” Tôi lo lắng.

“Lát nữa tớ chở cậu về được không?” Cậu hỏi. Tôi có thể nhìn thấy sự chân thành trong đôi

mắt cậu.

“Tớ... không biết nữa...” Tôi trả lời.

“Làm ơn đi.” Cậu nài nỉ.

Tôi ngồi xuống và thở dài. Tôi muốn chứ, thật sự rất muốn. Nhưng tôi không biết Zach có để yên cho tôi không. Tôi không muốn hai người họ lại đánh nhau lần nữa. Tôi hiểu Zach, chắc hẳn ta sẽ sôi máu. Tôi thật sự rất nhớ những lúc ở bên Nathan. Nhưng tôi cần làm bạn gái của Zach. Tôi nên để tình cảm với Nathan sang một bên.

“Tớ... sẽ cố gắng.” Tôi nói. Cậu rời khỏi tay tôi. Tôi đứng dậy và vội vã rời khỏi căn tin bỏ lại cậu ở đó. Tớ thật có lỗi với cậu Nathan.

Đã kết thúc tiết học và tôi thì vẫn còn ở thư viện. Tôi kiểm tra điện thoại xem có ai gọi cho mình không, có phải là Zach không. Hẳn ta có thể sẽ muốn biết chỗ tôi đang ở để đón tôi về.

Tôi cúi đầu mình dưới bàn và trả lời điện thoại với giọng nhỏ xíu “Chào?”

“Em ở đâu đó! Đứng đây chờ em suốt mười phút mà em vẫn không ra! Em biết anh không muốn là người chờ đợi mà, đúng chứ?” Hẳn ta hét lên. Tôi ngẩng đầu lên một chút để lén nhìn và thấy mọi người xung quanh đang hướng về mình. Họ có thể nghe rõ giọng nói của hẳn.

“Vâng về chuyện đó ấy à. Em nghĩ là anh nên về trước.” Tôi đề nghị.

“Tại sao?”

“Em vẫn còn chuyện để làm sau giờ học và bởi vì ngày mai nên giờ em phải ở thư viện.”

“Ồ, anh rất tiếc, ngày mai cứ thoải mái mà tới trường, anh cực là người trông coi trường thực sự mong đợi công việc của em. Mai là thứ bảy.” Hẳn nói một cách mỉa mai.

Tôi sẽ không nhận ra mai là thứ bảy nếu hẳn không nhắc tôi. Tôi có nhiều thứ phải suy nghĩ nhưng tôi thật sự định sẽ ở đây hôm nay để hoàn thành bài tập để được tiếp tục vào ngày thứ hai. Tôi là một trong những người thích dành cuối tuần căng thẳng để nghỉ ngơi.

“Xin lỗi anh đấy? Bởi vì thứ hai! Em chỉ muốn hoàn thành công việc để không phải làm gì vào suốt cuối tuần.” Tôi nói với giọng ân hận

“Đây là thế kỷ thứ hai mươi mốt, Paige. Em có nghe về Internet, wikipedia và google chưa? Em có thể làm xong mọi thứ tại nhà trong vài phút.” Tên này thật không thể tin được.

“Những quyển sách đáng tin hơn Wikipedia của anh, Anderson.” Tôi đáp trả.

“Được rồi. Cái gì cũng được. Khi nào thì em xong?”

“Gì cơ?”

“Anh nói là sẽ mất bao nhiêu lâu để em hoàn thành bài tập? Anh không định sẽ đợi em ở bãi gửi xe đâu. Anh sẽ chỉ quay trở lại và đón em.” Hẳn ám chỉ.

“Ồ không, anh cứ về trước đi. Em chỉ cần đi taxi hoặc về với Nathan thôi mà.”

“Em nói gì thế? Chờ anh đấy. Gọi cho anh chừng nào em xong việc. Em mà dám gọi thằng đàn đó tới đón, hiểu chưa?” Hẳn có vẻ thực sự khó chịu.

“Em có thể nghe được anh to và rõ ràng anh biết chứ. Thu sóng ở đây cũng rất tốt. Bởi vậy anh không cần phải hét lên! Mọi người có thể nghe thấy giọng anh đấy! Em sẽ gọi anh sau, tạm biệt.” Tôi không thể không cao giọng và kết thúc cuộc gọi.

Tôi ngó quanh phòng. Mọi người vẫn nhìn tôi chằm chằm.

“Zach, hôm nay anh đã khiến tôi bẽ mặt hai lần!”

Chắc là tôi phải nói với Nathan là hôm nay cậu không thể chở tôi về được.

Khoảng ba tiếng trôi qua kể từ lúc Zach gọi cho tôi. Tôi gửi cho hắn một tin nhắn nói rằng tôi đã hoàn thành bài tập. Tôi thu gom đồ đạc của mình và đi tới bãi đỗ xe nơi Zach đang đợi.

Ngay lập tức, tôi nhìn thấy mái tóc vàng của hắn nổi bật lên dù là trong đêm tối. Tôi tiến về phía hắn và hắn mở cửa xe cho tôi. ‘Vây giờ hắn lại là quý ông lịch thiệp nữa à.’

Trước khi vào xe, tôi xin lỗi. “Xin lỗi vì lâu quá em mới làm xong.”

“Quên đi. Em đúng là một con mọt sách em biết chứ?” Hắn lạnh lùng nói.

Tôi ngồi vào ghế cạnh ghế tài xế và hắn đóng cửa lại. Hắn ngồi vào phía của mình và sau đó đưa cho tôi thứ gì đó trong một cái hộp vuông màu hồng. “Gì thế?” Tôi hỏi.

“Thì mở ra đi.” Hắn ra lệnh.

“Cái tên này thực sự khiến tôi bực mình!” Tôi mở chiếc hộp. Và có rất nhiều bánh quy sô cô la bên trong. ‘Làm sao hắn biết bánh quy là thứ tôi thích?’

“Anh... Anh dừng lại gần một cửa hiệu và nghĩ rằng em chưa ăn gì nên anh quyết định mua một ít... cho em.” Hắn trả lời. Tôi nhìn hắn mà hắn không nhìn tôi. Tôi mỉm cười vì thực tế là hắn trông thật đáng yêu khi bối rối.

Tôi ăn một chiếc bánh quy. “Ngon đấy Zach, và cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười trong khi nhìn hắn.

“Ừ, tốt, em biết điều gì đó ấy mà, anh đoán thế.” Hắn ta nói, cố gắng hết sức để không nhìn tôi.

“Gì cơ? Em chẳng hiểu anh nói gì cả. Anh có vẻ buồn cười quá.” Tôi lại ăn thêm một chiếc bánh quy nữa và cười hắn.

“Im đi! Đưa cho anh một ít!” Hắn chớp lấy bánh quy và bỏ tất cả vào trong miệng. Tôi chỉ lắc đầu. Hắn khởi động xe lúc tôi hỏi hắn. “Sao anh biết được bánh quy là thứ em thích?”

“Anh không biết. Đoán bừa chẳng?” Hắn trả lời.

Một sắc thái khác ở Zachary. Nghĩ về việc ai đó sẽ chẳng bao giờ tin rằng trong một triệu năm mình sẽ làm chuyện như thế này khiến tôi bật cười mỗi khi cắn một miếng (bánh quy).

“Nhân tiện, ngày mai em sẽ đi cùng anh. Bạn của anh từ Paris về, tổ chức tiệc và nó muốn gặp em. Anh không chấp nhận câu trả lời không đâu.” Hắn yêu cầu.

“Làm ơn nhắc lại?” Tôi lặng người. “Anh đang nói gì thế?” Tôi hỏi một cách hoài nghi.

“Em sẽ đi cùng anh tới một bữa tiệc vào ngày mai. Để gặp đám bạn anh. Tụi nó muốn gặp em. Hết chuyện. Anh sẽ chở em về.” Hắn kết luận.

Tôi nhìn bánh quy và suy nghĩ, ‘Không phải Zach trở nên ngọt ngào với tôi. Là hối lộ! Ài!’

Lúc nào tôi cũng nghĩ về việc sẽ có được ngày cuối tuần không căng thẳng. Hình như tôi khẳng định quá sớm rồi. Tuyệt nhỉ!

Đối phó với một kẻ đào hoa đã đủ mệt. Giờ thì tôi phải đối mặt với cả đám! Không có chuyện gì tệ hơn chuyện này!

Chương 12: Chiếc váy đen

TORI

Tôi hoàn toàn không phải là kiểu con gái tiệc tùng. Nhạc phát inh ỏi, câu lạc bộ chật ních, những cuộc nói chuyện bất tiện, đó không phải là thứ thuộc về tôi. Tôi vẫn chưa tìm được cái gì đó để mặc cho bữa tiệc của Zach, hay đúng hơn là bữa tiệc của bạn Zach.

Tôi tiếp tục quét qua tủ đồ nhưng vẫn không thể tìm được bộ nào hoặc cũng có thể vì tôi không biết mình phải mặc gì. Chloe thường xuyên nhận được những lời mời dự tiệc. Vì tôi luôn bên cạnh cậu ấy, tôi cũng được mời nhưng tôi hay viện cớ để khỏi phải đi.

“Từ bỏ!” Tôi chán nản.

Tôi bước khỏi tủ quần áo nhảy lên giường và đập lưng xuống.

Zach đang trù tính cái gì thế nhỉ?

Đừng nói là hắn định làm tôi ghen lần nữa đấy nhé? Tôi nghĩ về hôm hắn giới thiệu tôi với Samantha. Một hành động thật ngớ ngẩn. Tôi nghĩ hắn sẽ không làm điều tương tự lần thứ hai đâu. Nếu không thì... Tôi sẽ làm ra chuyện tồi tệ nhất trong bữa tiệc. Tôi liền nhảy ra khỏi giường.

Hắn đang định làm bề mặt tôi trước bạn bè hắn!

Cái này rất có thể là sự thật. Zach tốt với tôi một cách đột ngột, rồi sau đó bùng! Luôn luôn bày ra một cái bẫy. Hắn sẽ làm bất cứ chuyện gì để đoạn tuyệt quan hệ. Tôi sẽ không cho điều đó xảy ra, sẽ không làm trò cười trước mặt ai cả!

Tôi xông đến tủ đồ lần nữa và lướt qua áo quần. Không phải đón lõng tôi đâu Anderson, tôi phải trông đoan trang nhất có thể. Mặt tôi trở nên nghiêm trọng suốt khoảng thời gian tôi tìm đồ.

Tôi phải đi mua sắm thôi. ‘Nghiêm trọng rồi đây, tôi không có bộ nào trông kha khá cả. Hoặc bảo Chloe cho lời khuyên cũng được.’

“Tori, con ổn chứ?” Sonia gõ cánh cửa đang mở phòng tôi.

“Không có gì đâu Sonia, vú không cần phải lo lắng.” Tôi trả lời, tiếp tục ném những đồ đạc không cần thiết ra ngoài tủ.

Tôi không hề biết mình đã làm ra một mớ hỗn độn tới vậy cho đến khi Sonia bước đến chỗ tôi. Quần áo nằm khắp mọi nơi. Tôi biết mình thông minh, nhưng khi đụng tới thời trang thì lại hoàn toàn là một con ngốc. Cảm ơn Chúa vì những bộ đồng phục. Sonia bắt đầu nhặt quần áo lên từ dưới sàn nhà.

“Dự tiệc lớn à? Ta chưa từng thấy con để đồ lộn xộn thế này.” Bà hỏi. Tôi cảm thấy thật tệ khi nhìn bà sắp xếp lại đồng hỗn độn tôi bày ra. Bà chăm sóc tôi nhưng từng tuổi này rồi, tôi thấy có chút hổ thẹn về những gì mình làm.

“Vâng. Sẽ ổn thôi Sonia. Cứ để đó. Con sẽ xếp lại sau. Thay vì đó vú có thể làm cho con món gì ngọt được không?” Tôi mỉm cười, phải khiến bà bận rộn với thứ gì khác để bà không phải phiền lòng vì tôi.

“Được thôi. Ta sẽ xuống dưới và làm bánh quy cho con.”

“Cảm ơn ạ.”

“Ta quên mất. Bưu kiện này gửi đến hôm nay. Để là gửi cho con.” Bà vừa giải thích, vừa nhặt gói đồ lên.

Tôi bước khỏi tủ đồ và thấy một chiếc hộp với logo Chanel trên vỏ. “Cái gì đây?”

“Ta nghĩ đó là một chiếc túi. Dù sao thì ta sẽ đi làm bánh quy cho con.” Bà vội vàng rời khỏi phòng tôi.

“Vâng. Cảm ơn Sonia.”

Tôi chậm chậm nâng vỏ ngoài của chiếc hộp lớn hình chữ nhật, mở tờ giấy phủ quanh thứ mà tôi cho rằng nó là vải và há hốc miệng kinh ngạc trước một tấm vải màu đen được xếp gọn gàng trong đó.

Mắt tôi cứ chăm chăm nhìn vào thứ mà tôi nghĩ nó là váy cho tới khi tôi chú ý đến một tấm bưu thiếp màu trắng được nhét vào góc trên của chiếc hộp. Có thể nó sẽ nói lên ý nghĩa của thứ ở giữa chiếc hộp. Tôi mở tấm bưu thiếp ra và đọc những gì viết trong đó.

‘Sau này hãy mặc nó – Zach’

Tôi quăng tấm bưu thiếp đi và nhanh chóng nâng tấm vải lên. Là một chiếc váy, một chiếc váy màu đen thanh lịch. Nó trông vừa đơn giản lại vừa trang nhã.

“Woa.” Đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Tôi e là chiếc váy này không hợp với mình. Nó hơi ngắn, không phải là phong cách của tôi. Thêm nữa là có thể phong cách của tôi quá khập khiễng so với nó.

Tôi lắc đầu và cẩn thận đặt chiếc váy vào trong hộp.

Lập tức, điện thoại reo lên. Là Zach.

“Đây là gì thế?” Tôi hỏi đúng lúc tự mình nảy ra câu trả lời.

“Em nhận được rồi à. Tốt.”

“Lần sau nhớ buộc bưu thiếp của anh vào để nó không kết thúc ở một nơi nào khác.”

“Nhớ rồi. Cảm ơn lời khuyên của “nhà thông thái”.”

“Vậy đây là cái gì?” Tôi hỏi lại.

“Em chưa từng thấy váy à?” Zach hỏi kiểu chế giễu.

“Tất nhiên em biết đây là váy, tên đàn! Ý em làm để làm gì?”

“Câu hỏi khó đấy Victoria. Anh không biết. Có thể là để treo trong tủ quần áo của em, hay trao nó cho tổ chức từ thiện hoặc tốt hơn là hãy mặc nó!” Hắn ta gợi ý một cách mỉa mai.

“Được! Được rồi! Nhưng sao lại mua nó cho em? Anh biết em có thể tự mua đồ mà.” Tôi báo cho hắn.

“Ừ, anh biết. Nhưng anh không tin tưởng khiếu thẩm mỹ của em.” Hắn nói không chút do dự. Ôi trời thật đấy!

“Xin lỗi!”

“Nhớ là anh đang giới thiệu em là bạn gái với tụi bạn. Cả hai chúng ta đều không muốn trông ngớ ngẩn trước mặt mọi người, phải không?”

“Được rồi... Anh thắng.” Khi ấy tôi nhớ lại chiếc váy ấy ngắn thế nào. “Chờ đã. Sao anh lại nghĩ em sẽ mặc thứ gì đó ngắn như thế này?” Tôi đảo mắt lên và tiếp tục đi tới đi lui trong

phòng.

“Đừng có lười thôi nữa! Cũng có thể em quá mập để mặc vừa nó đấy.” Hấn trêu.

“Em không mập.” Tôi phản đối.

“Có thể vì ăn quá nhiều bánh quy...”

“Anh thôi đi! Được! Được rồi! Em sẽ mặc!” Tôi không thể tin rằng tôi với hấn lại nói chuyện như thế này.

“Cô gái ngoan. Em thật sự ghét bị trêu nhỉ?” Hấn vừa cười khúc khích vừa hỏi.

“Mà sao anh biết được cỡ của em? Anh có chắc rằng nó trông hợp với em không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Chà, vóc người em trông giống y hệt như ma-nơ-canh nên mặc cái váy đó...”

“Gì cơ!” Tôi ngắt lời.

“Anh còn phải biết thứ gì khác nữa?”

“Đáng lí ra anh nên hỏi em.”

“Thế là sẽ chẳng còn gì bất ngờ nữa phải không?” Hấn đùa.

Tôi dừng lại một lúc và mỉm cười trước những gì hấn nói. “Dù sao thì, chiếc váy này đẹp nhưng em thật sự không nghĩ rằng nó trông hợp với em.”

“Tin anh đi, anh đi dự tiệc biết bao nhiêu lần rồi, thấy lần nào các cô gái cũng mặc như thế này.”

“Giống mấy cô nàng khiêu gợi suốt ngày mặc mấy thứ này hơn.” Tôi hạ giọng nói.

“Anh hiểu rồi!” Hấn kêu xì một tiếng rồi cười khúc khích.

“Chờ một chút, có phải anh đang cố khiến em trông ngu ngốc trước mặt bạn bè anh không? Vì nếu mà như vậy thì...” trước khi tôi kịp nói xong, hấn đã ngắt lời ngay lập tức.

“Xem nào, hãy tin anh đi. Đừng có ở đó mà viện cớ nữa, hãy thử nó! Anh sẽ không gửi cho em chiếc váy nếu anh muốn điều đó. Em là bạn gái anh, nhớ chứ?”

Tôi ngồi trên giường thờ dài, không nói nên lời. Hấn nói đúng. Tôi đang bắt đầu thấu hiểu lí do đằng sau chiếc váy này.

Có thể hấn thật sự muốn tôi trông đàng hoàng trước mặt bạn bè hấn. Mà cũng có thể hấn làm điều đó vì chính hấn hoặc thật sự hấn có ý định như hấn đã nói.

‘Vâng, tôi nghĩ là tôi sẽ thử một lần.’

“Hú? Em còn đó chứ?” Hấn hỏi.

“Vâng! Được rồi! Em sẽ thử mặc nó.” Tôi thất bại nói.

“Tốt. Khoảng bảy giờ anh sẽ đón em. Từ giờ còn ba tiếng nữa. Đừng bắt anh chờ. Chào.” Zach hạ lệnh.

“Này...” Trước khi tôi kịp phản kháng hấn đã cúp máy.

Sao tôi không ngạc nhiên khi hấn làm thế nhỉ? Tôi nâng chiếc váy ra khỏi hộp và tiến đến chiếc gương. Tôi ướm chiếc váy lên người và nhìn bóng mình.

Đây là một ý tưởng tồi tệ.

ZACH

‘Sao cô ấy lâu thế nhỉ? Lẽ mà lẽ mề đến gần tám giờ!’

Tôi đứng dậy khỏi ghế sofa nhà họ, tiếp tục nhìn đồng hồ của mình. Tôi nhận ra rằng bà bảo mẫu phiền toái của cô ấy cứ chăm chăm nhìn mình từ nãy đến giờ.

“Tori xong chưa?” Tôi hỏi.

“Nếu con bé xong, hẳn đã ở đây rồi. Cậu đã tôi câu này cả trăm lần rồi đấy.” Bà ta nói nghe có vẻ khá khó chịu.

Tôi chỉ nhìn bà ta và lấy điện thoại ra gọi cho Tori. “Anh đã khá rõ ràng rồi đúng không? Giờ thì nói cho anh biết tại sao anh lại phải đợi?”

“Em... em không chắc là bộ váy này hợp với em, Zach.” Cô ấy trả lời với một chút do dự.

“Đã gần một tiếng đồng hồ rồi. Lạy trời, em có thể xuống đây được không!”

“Rồi! Rồi! Nhưng mà đừng có cười! Nếu anh không nói được cái gì tốt đẹp, thì nên ngậm miệng lại nếu không là em không đi dự tiệc của anh đấy!” Cô ấy đe dọa.

“Sao cũng được! Chỉ cần em xuống đây!”

Một lát sau, khi tôi đang ngồi trên ghế bành, Tori rốt cục cũng đi xuống.

“Anh nghĩ sao?”

Tôi quay lại mặt đối mặt và nhìn cô ấy từ đầu tới chân.

“Nói gì đi chứ!” Cô ấy ra lệnh.

“Anh nghĩ là em muốn anh ngậm miệng lại cơ mà?” Tôi nói và mỉm cười.

“Thôi nào, ai cũng biết là anh không thể im miệng.” Cô ấy nói, hai cánh tay để ở thắt lưng.

“Buồn cười lắm.” Tôi cười nói.

“Sao?”

“Gì cơ?”

“Anh vừa nhìn chăm chăm vào em.” Cô ấy giận giữ nói.

“Anh không thể không... nhìn... nhìn mái tóc xinh đẹp của em.” Tôi làm bầm. Tôi đang nói cái quái gì thế nhỉ? Thật là không ra gì cả! “Ồn mà...” Tôi thêm vào. Tôi đang nói chuyện tào lao gì đây.

“Em.. em thấy không thoải mái khi mặc cái này, cứ như là em chỉ quấn mỗi chiếc khăn hay sao ấy.” Cô ấy cố gắng kéo chiếc váy để giấu đi đôi chân.

“Trông em rất tuyệt Tori.” Tôi nói không chút do dự.

Tôi không biết vì sao nãy giờ mình lại bối rối và không thể nghĩ ra cái gì để nói với cô ấy. Tôi không muốn cô ấy thay bộ khác. Cô ấy đẹp. Tôi đã chỉ hy vọng cô ấy sẽ giống như mấy cô nàng nóng bỏng nhưng trông cô ấy hoàn toàn khác biệt.

Cô ấy thật đẹp. Chiếc váy đen phối hợp với cô ấy một cách tuyệt đối, để lộ ra cặp chân dài cùng với đôi giày gót nhọn màu đen. Mái tóc dài với những lọn xoắn vào nếp hoàn hảo và cô ấy không trang điểm gì nhiều. Tôi cố gắng hành động bình tĩnh trước mặt cô ấy. Đây là lần đầu tiên, tôi ghen lời khi nói chuyện. Có thể tôi chỉ bị sững sờ vì nhìn theo cách này, cô ấy không như mọi ngày.

“Anh vừa mới nói điều đó.” Cô lo lắng hỏi.

“Không, anh nghiêm túc đấy. Anh thật sự không thể nào quay đi.”

‘Giờ thì đi thôi, mày đã ghì chặt nó! Ít nhất thì bây giờ mày cũng đang có một buổi nói chuyện bình thường.’

Nhưng dù vậy trông cô ấy vẫn có vẻ lo lắng. “Em nghĩ là nó quá hở. Có chút...”

Tôi cắt ngang cô. “Nó hợp với em. Tori. Ý anh là từng từ từng chữ.” Tôi vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô ấy. Cô chỉ mỉm cười trước những gì tôi nói.

“Anh đã nói gì rồi? Em trông rất tuyệt đúng không? Và lúc này em đang cường điệu nó sẽ không hợp với em như thế nào. Giờ thì đi thôi.” Tôi nói bằng giọng vội vã.

“Cảm ơn anh, Zach.”

“Vì chiếc váy? Thôi nào, có đáng gì đâu. Như anh nói rồi đấy, anh không muốn khiến chúng ta trông ngớ ngẩn trước mặt mọi người? Giờ thì đi nào.” Tôi tự tin nói.

“Không, vì anh đã không nói điều gì ngốc nghếch.” Cô ấy mỉm cười nói.

Khi chúng tôi tiến đến thang máy, tôi cứ nhìn chăm chăm cô ấy, mỗi lần bị bắt gặp tôi lại cố che giấu, như là bất thành linh xem đồng hồ chẳng hạn.

‘Cái quái gì đây? Bình tĩnh nào! Mày đã từng ở bên rất nhiều cô gái xinh đẹp, thậm chí cả siêu mẫu, và mày không thể dời mắt khỏi cô gái này sao?’

Chuyển đi trong thang máy yên lặng cho tới khi chúng tôi đến xe.

“Xe mới?” Tori hỏi.

“Không. Chỉ là một trong nhiều cái.” Tôi nói khoác. “Sao em lại hỏi? Em yêu xe ư?” Tôi hỏi trong khi mở khoá xe.

“Tất nhiên là không! Trông em giống một người thợ máy lắm à?” Cô ấy khúc khích cười.

“Em nghĩ là người ta sẽ xem em như là thợ máy, có vẻ như thế ấy à? Thôi nào, em nghiêm trọng rồi.” Tôi nói lúc cả hai đều đã vào trong xe. Tôi khởi động động cơ và lái xe đến bữa tiệc.

Thật đáng ngạc nhiên, chúng tôi đã có một cuộc nói chuyện vui vẻ trên đường đến bữa tiệc, chúng tôi nói về một số việc mình làm trong khoảng thời gian rảnh rỗi và thêm vào đó là mấy câu chuyện hài hước. Tôi cảm thấy vui khi khiến cho cô ấy cười.

“Thôi nào Zach, nói với em làm sao mà anh mua được chiếc váy, làm sao anh bước vào một cửa hiệu toàn là phụ nữ.” Cô vừa hỏi vừa cười khúc khích.

“Anh không muốn nói về chuyện đó.”

“Sao thế? Mọi người nghĩ anh là đồng tính chẳng?”

“Làm ơn đi, anh tới bất cứ nơi nào anh muốn. Đây là thị trấn của anh.” Tôi tự hào.

“Giờ thì kể nghe làm sao anh mua được nó đi ngài "Quan To".”

“... Anh nói với người bán hàng là mua cho bạn gái, hạnh phúc chưa?” Tôi nói.

“Và?” Cô mỉm cười nhướn người lại gần, chờ đợi câu trả lời từ tôi.

“Và sao?”

“Rồi cô gái đó có nói gì khác không?” Cô thả thính.

“Không nói gì nhiều. Cô ấy lo tán tỉnh anh suốt lúc đấy.”

Cô ấy cười phá lên, khiến tôi cũng cười theo. Chúng tôi đã có một khoảng thời gian thật sự tuyệt vời. Chúng tôi đến chỗ đèn đỏ và tôi nhìn cô ấy.

“Chiếc váy thật sự rất hợp với em đấy Tori.”

“Đây hình như là lần thứ ba anh nói câu đó trong tối nay.” Cô ấy đưa mắt nhìn tôi. Tôi chỉ mỉm cười. “Cảm ơn, Zach.” Cô ấy quay đi và nhìn chăm chăm vào bên xe phía cô ấy.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến bữa tiệc. Chẳng có gì ngạc nhiên khi James đã thanh toán toàn bộ quầy bar cỡ lớn cho sự kiện này. Chúng tôi bước vào trong. Âm nhạc cũng không lớn lắm, và nơi này có vừa đủ lượng người để gọi là một bữa tiệc. Một số đã uống say, mặc dù vẫn còn khá sớm.

Tôi nhận ra rất nhiều cô gái đang chăm chú nhìn tôi. Tôi nhìn lại họ và họ mỉm cười. Một số người còn “độ mắt” với tôi. Tôi chỉ lờ họ đi.

Thực ra tôi đang tìm thằng James. Chẳng thấy nó ở đâu cả. Tôi dám chắc là nó đang ở phòng riêng với cô gái nào đó. Trong khi tôi tiếp tục quét mắt xung quanh tôi nhận ra rằng không chỉ có các cô gái mà cả tụi con trai cũng đang nhìn tôi chăm chăm.

Chúng đang cố để tìm hiểu sao Tori lại ở đây. Tôi nhìn cô ấy và không thể không tủm tỉm cười trước cái cách cô ấy nhìn vào trong câu lạc bộ. Đừng hiểu lầm, cô ấy vẫn đẹp. Thật ra là ở một nơi như thế này mà đôi mắt cô ấy quá đỗi ngây thơ khiến tôi muốn bảo vệ cô ấy.

Tôi biết rất cuộc thì tụi con trai sẽ đến và tán tỉnh Tori. Hoặc tệ hơn là lợi dụng sự ngây thơ của cô ấy. Vì một số lý do, tôi không thể để điều đó xảy ra. Tôi vòng tay trái của mình sang eo Tori và kéo cô ấy xích lại. Tori giật mình. Cô ấy ngạc nhiên trước những gì tôi làm. Tôi chỉ nhếch môi cười. Tôi muốn mọi người biết tôi đang phát cho họ tín hiệu và đe dọa rằng không ai có thể đụng đến cô gái này.

Và nó hiệu quả. Mọi người bắt đầu quay đi chú tâm vào chuyện của họ. Tôi có thể thấy vài đám người vừa thì thầm to nhỏ vừa nhìn chúng tôi. Họ biết lúc này và ở đây, chẳng nghi ngờ gì nữa, Vitoria Peige chính là bạn gái của tôi.

♥♥♥

Chú Thích

- [1] Căn hộ Penthouse là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, một cao ốc hay người ta gọi là căn hộ thông tầng.
- [2] Park Avenue: tên một đại lộ ở New York.
- [3] Adrenaline: Hoocmon tiết ra ở tuyến thượng thận làm tăng huyết áp, tim đập nhanh và hoạt động như một tác nhân truyền tín hiệu thần kinh khi cơ thể bị căng thẳng hay gặp nguy hiểm.
- [4] Quả táo lớn (Big Apple): là tên gọi khác của thành phố New York.

Table of Contents

[HẸN HÒ VỚI KẺ ĐÀO HOA](#)

[Giới thiệu](#)

[Chương 1: Chàng Playboy](#)

[Chương 2: Kế hoạch](#)

[Chương 3: Thổ lộ](#)

[Chương 4: Cuộc ẩu đả](#)

[Chương 5: Kế hoạch làm nàng ghen](#)

[Chương 6: Trốn học](#)

[Chương 7: Nụ hôn?](#)

[Chương 8: Gặp lại bạn cũ](#)

[Chương 9: Đối đầu](#)

[Chương 10: Cô say rồi!](#)

[Chương 11: Bánh quy sô cô la](#)

[Chương 12: Chiếc váy đen](#)

[Chú thích](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>